

أنباء الزمن في أخبار اليمن

من سنة ٢٨٠ إلى سنة ٣٢٢ هجرية

صححه و وضع حواشيه وقدم له
محمد عبد الله ماضي

General Organization Of the Alexan-
dria Library (GOAL)

Bibliotheca Alexandrina

مكتبة الثقافة الدينية

مكتبة الثقافة الدينية

المركز الرئيسي: شارع بورسعيد الظاهر

تليفون ٩٣٦٢٧٧ / ٩٢٢٦٢٠

فهرست الموضوعات الواردة في المتن

ص	الإمام الهادي إلى الحق يحيى بن الحسين وما جرى في عصره	٧
٧	نسب الهادي	٧
٧	وصوله إلى اليمن للمرة الأولى	٧
٧	رجوعه إلى الحجاز	٧
٩	حرب ابن تور للإباضية	٩
٩	مسير ابن خُثَم إلى الرّاق	٩
١٠	وصول الهادي إلى صَمَنَة	١٠
١٠	زحفه بمجموعه إلى بَجْرَان	١٠
١١	معاذته مع أهل الدِّمَّة	١١
١١	ظهور أبي سعيد الجنابي	١١
١٢	موقعة بَرط	١٢
١٣	ثورة أهل وَسَحَة	١٣
١٣	تأديب صاحب شَوَّكان	١٣
١٤	مناوشات الدِّعَام للهادي	١٤
١٥	صلح الهادي مع الدِّعَام	١٥
١٦	ثورة أهل أَتَاث وذهاب الهادي إليها بنفسه	١٦
١٦	استئناف الهادي الحرب مع الدِّعَام	١٦
١٧	موالاة أبي المتأهية للهادي	١٧
١٩	ثورة بني الحارث بَبَجْرَان و حرب الهادي لهم	١٩
٢٠	ثورة بعض خَوَلَان وتأديب الهادي لهم	٢٠
٢٠	الهادي يجمع الجموع ويزحف بها إلى صنعاء	٢٠
٢٢	أبو التاهية يدبر تسليم صنعاء إلى الهادي بغير حرب	٢٢
٢٣	الهادي يستولى على المخاليف القريبة من صنعاء	٢٣
٢٤	ثورة آل طَريف بشبام وذُخار	٢٤
٢٥	خروج صنعاء من يد الهادي والخطبة للخليفة العباسي	٢٥

- فتح الهادي لصنماء ثانية وحروبه حوالها ٢٧
- انتشار القرامطة في سواد الكوفة ٣٠
- موقعة ظَبُوة وجرح الهادي فيها ٣١
- ارتحال الهادي من صنماء ورجوعه إلى صَعْدَةَ ٣٣
- مكافحة المكتفى للقرامطة ٣٣
- وقوع الفتنة في بعض جهات صَعْدَةَ ٣٤
- محاولة الهادي استعادة صنماء ٣٥
- أسر محمد بن الهادي ٣٦
- قتل حُطَّيْم ٣٦
- موت إبراهيم بن زياد صاحب زَيْد وولاية ابنه أبي الجيش ٣٧
- بعث دعاة عَيْدُ اللَّهِ المهدي إلى اليمن، على بن الفضل ومنصور بن حسن ٣٨
- الهادي ينهب إلى بلاد الحَكِيَّين بدعوتهم ٤١
- خلال بني الحارث ضد الهادي ٤٢
- أول انتصارات ابن الفضل الحاسمة ٤٣
- دخول ابن الفضل صنماء ٤٤
- ابن الفضل يغزو تهامة ٤٧
- دخول الهادي صنماء وخروجه منها ثانية ٤٧
- الهادي يوجه ولده محمدا إلى صنماء لمساعدة أهلها ضد القرامطة ٤٨
- انتصار ابن الفضل وتكليه بأهل صنماء ٤٩
- قتل القرامطة بالحجاج ٤٩
- ثورة بني الحارث وقتلهم عامل الهادي ٥٠
- غزو ابن الفضل لزييد ٥١
- ظهور دعاة العَيْدِي في المغرب ٥٢
- موت الهادي ٥٣
- محمد المرتضى ومدة حكمه ٥٣
- خلع ابن الفضل لطاعة عَيْدُ اللَّهِ المهدي ٥٤
- حرب ابن الفضل لزميله منصور بن حسن ٥٤
- صلح ابن الفضل مع أَسْعَد بن أبي يَعْقُر ٥٤

٥٥	قيام ابن الفضل بمدة غزوات
٥٥	ظهور مذهب الشافعى فى اليمن
٥٦	الناصر إلى دين الله أحمد بن الهادى وعصره
٥٦	قدوم الناصر من الحجاز إلى اليمن ومبايعته
٥٦	أول حروب الناصر
٥٨	صاحب زبيد يغزو المديخرة
٥٨	قتل أبى سعيد الجنايى
٥٩	موت ملاحظ صاحب زبيد
٥٩	دعاية القرامطة فى بلاد عذر والأمنوم
٦٢	موت على بن الفضل
٦٢	أسعد بن أبى يعفر يفتح المديخرة عنوة
٦٣	انتهاء دولة القرامطة بمخلاتى جعفر
٦٤	وقعة نقاش، وانتصار الناصر الحاسم على القرامطة
٦٥	موت المرتضى محمد بن الهادى
٦٦	استيلاء الناصر على عدن وجهاتها
٦٦	إيقاع أبى طاهر القرمطى بركب العراق
٦٧	ضعف عزبة الخليفة المقتدر وتدمير والدته للأمور
٦٨	غزو أبى طاهر القرمطى مكة، وحمله الحجر الأسود إلى هجر
٧٠	قتل المقتدر
٧٠	ظهور دولة بنى بويه
٧٠	موت عبيد الله المهدي
٧١	موت الناصر

الإمام الهادي إلى الحق يحيى بن الحسين وما جرى في عصره من الحوادث

(26b) ودخلت سنة ٢٨٠

فيها^{١)} خرج (إلى) اليمن الامام الهادي إلى الحق المين يحيى^{٢)} بن الحسين بن الهادي
ابن القاسم^{٣)} بن إبراهيم بن إسماعيل بن إبراهيم بن الحسن بن الحسن بن علي
ابن أبي طالب، صلوات الله عليهم أجمعين.

نسب كان عليه من شمس الضحى . . . نوراً ومن فلق الصباح عموداً

وهي الخرجة الأولى^{٤)}، فوصل إلى الشرفة^{٥)} من بلادهم، وأقرض^{٦)} له الناس
بالطاعة، إذ كانت خروجه باستدعائهم؛ فلبث مدة يسيرة حتى ظهر له منهم
الخلاف^{٧)} لأوامره الموافقة لأهمل الشريعة المطهرة، فانقلب راجعاً إلى الحجاز^{٧)}.
رجوعه إلى الحجاز

^{١)} بمعنى: جعلوا طاعته فرضاً على أنفسهم.

^{٢)} Vgl. *al-Ifāda*, Fol. 41a.

^{٣)} Er ist im Jahre 245 H./859 in Medina geboren, also ein Jahr vor dem Tode seines berühmten Großvaters al-Qāsim, der im Jahre 246 H./860 auf dem Berge ar-Rass — nicht weit von Medina — starb. Dieser soll prophezeit haben, sein Enkel Jahjā werde Herrscher von Jemen werden (Ṣāhib al-Jaman); vgl. *al-Ifāda*, Fol. 37a. Über Hādī's Mutter Ummu 'l-Ḥasan bintu 'l-Ḥasan b. Muḥammad b. Sulaimān b. Dāūd b. al-Ḥasan b. al-Ḥasan b. 'Alī b. Abī Ṭālib ibid.

^{٤)} Vgl. STROTHMANN, *Die Literatur der Zaiditen*, Islam, Bd. II.

^{٥)} Die zweite Reise nach Jemen fand statt im Jahre 284 H./897. Vgl. S. 10 des Textes.

^{٦)} Ein großes Tal, das den Banū 'Adā b. Usāma gehörte. Vgl. Hamdānī 91, 22.

^{٧)} *al-Ifāda*, Fol. 44b, begründet die Rückkehr al-Hādī's nach dem Ḥiğāz folgendermaßen: Ein Fürst, Nachkomme der jemenitischen Könige, habe Wein getrunken. Al-Hādī habe dies erfahren und befohlen, den Sünder zur Bestrafung vor ihn zu bringen. Dieser habe sich geweigert, worauf al-Hādī sich voranlaßt sah, diese ungehorsamen Leute zu verlassen.

^{٨)} Wahrscheinlich wieder nach ar-Rass, von wo aus er sich nach Jemen begeben hatte und wo seine Familie wohnte.

ووقع في اليمن بعد خروجه عنها ما يطول ذكره من الفتن والقحط⁸⁾ فعاد أهل اليمن المراسلة⁹⁾ إلى الهادي «عم» وتضرعوا إليه فرجع إليها في التاريخ الآتي¹⁰⁾ ذكره إن شاء الله تعالى؛ وفي مختصر الأسباب للشيخ أحمد¹¹⁾ بن محمد أن سبب¹²⁾ خروج الهادي «عم» أن بني فطيمة¹³⁾ من خولان¹⁴⁾ صعدت¹⁵⁾ خرجوا إلى الهادي إلى الرِّس¹⁶⁾ من أرض الحِجَاز لاستدعائه للخروج وملكوه أَرْضَهُمْ. انتهى.

⁸⁾ Vgl. *al-Ifāda*, Fol. 44a.

⁹⁾ Einige von ihnen gingen nach Medina und baten seinen Vater und seine Oheime, für sie Fürbitte bei al-Hādī einzulegen. Nachdem die Jemeniten ihn ihres Gehorsams versichert hatten, verzieh er ihnen und kehrte wieder nach Jemen zurück. Vgl. *al-Ifāda*, Fol. 44b—45a. Eine andere Tradition besagt, sie hätten sich schriftlich an seinen Vater und seine Oheime gewandt (*al-Ifāda*, Fol. 44a). Es ist anzunehmen, daß sie beides getan haben, d. h. nach Medina schrieben und auch dorthin reisten.

¹⁰⁾ Vgl. S. 10 des Textes.

¹¹⁾ Wahrscheinlich Ahmad b. Muḥammad aš-Šarāfi, den unser Verfasser Fol. 24b zitiert; vgl. BROCKELMANN, I, 266. Auch Ḥāḡḡī Ḥalīfa, II, 47.

¹²⁾ *Al-Ifāda*, Fol. 40b—41a gibt es anders an: Abu 'l-'Atāhija al-Hamdānī, ein jemenitischer König, habe al-Hādī geschrieben und ihn gebeten, nach Jemen zu kommen, um die Huldigung entgegenzunehmen. Unser Buch bringt an anderer Stelle, S. 17 ff. des Textes, eine andere Version dieser Geschichte von Abu 'l-'Atāhija. Ibn ad-Daiba' begründet al-Hādī's Reise nach Jemen folgendermaßen: als die Qarmaten in Jemen auftraten, zu der Zeit, als As'ad b. Ja'fur über San'a' herrschte, seien einige Jemeniten im Jahre 284 H./897 nach ar-Rass gegangen und hätten al-Hādī abgeholt. Dieser habe dann über das Gebiet zwischen San'a' und Ṣa'da geherrscht und sich in Ṣa'da aufgehalten; darauf habe ihn Abu 'l-'Atāhija gebeten, nach San'a' zu kommen, um ihm die Herrschaft über diese Stadt zu übergoben. Dieser Aufforderung habe al-Hādī Folge geleistet. Vgl. Ibn ad-Daiba', Fol. 11b. Diese Angaben des Ibn ad-Daiba' stimmen im allgemeinen mit denen unseres Verfassers überein.

¹³⁾ Vgl. S. 28, Einführung.

¹⁴⁾ Dieser Stamm Ḥaulān wurde nach Ḥaulān b. 'Amr b. al-Ḥāf b. Qudā'a b. Mālik b. Murra b. Zaid b. Mālik b. Ḥimjar b. Saba' benannt. Dieser berühmte Stamm wohnte hauptsächlich in Ṣa'da und seiner Umgebung, in Dörfern und Tälern. Einige Zweige dieses Stammes wohnten auch in der Nähe von Zabīd, im Dorfe al-Qaḥma, im Tale al-Ḥusaib und al-Kadrā' und anderen Städten. Vgl. Jāqūt II, 499 und Hamdānī, S. 54, 1—5; 55, 9, 20; 66, 26; 67, 7—13; 113, 13, 25; 114, 9—26.

¹⁵⁾ Ṣa'da, eine der größten Städte des Gebirgslandes von Jemen auf der Nordseite, 60 Parasangen nördlich von San'a' und 16 Parasangen von Ḥaiwān. Ed. GLASER (*Petersen's Mitteilungen*, Bd. 32, 1880, Heft II, S. 48) gibt die Entfernung zwischen San'a' und Ṣa'da mit 38 Stunden Marsch an, was nach

وفي هذه السنة سار أحمد¹⁷⁾ بن ثور¹⁸⁾ من البحرين إلى عمان فاستفتحها وأوقع بطائفة من الإباضية¹⁹⁾ وقد كان (278) لقيه²⁰⁾ مقدمهم، وهو الصلت²¹⁾ بن مالك في مائتي ألف، فانتصر عليهم أحمد بن ثور وقبيل منهم مقتلة كبيرة وحمل رؤسهم²²⁾ إلى بغداد.

مسير ابن خنم
إلى العراق

ودخلت سنة ٢٨٢

فيها سار علي²³⁾ بن حسين بن خنم إلى العراق فدخل الديع²⁴⁾ إلى صنعاء.

¹⁷⁾ B نور.

¹⁸⁾ B لقاء.

¹⁹⁾ B الصلب.

²⁰⁾ B راوسهم.

den Angaben der heutigen Jemeniten unwahrscheinlich ist. Der volkreiche Ort war ein berühmter Handelsplatz und bekannt durch seine vortrefflichen Lanzen und durch seine Lohgerbereien, welche vorzügliches Leder und gute Schuhe lieferten. Ša'da war und ist immer noch durch seine befestigte Lage das Bollwerk der Zaiditen Jemens. Vgl. Hamdānī, 45, 1—14; 67, 1, 5; 113, 23—26; 107, 21; Jāqūt, III, 388—89.

¹⁶⁾ Ar-Rass, ein schwarzer Berg bei Du 'l-Hulaifa, ungefähr 6 Meilen von Medina entfernt. Vgl. al-Wāsi' S. 19 und Hamdānī S. 218, 24.

¹⁷⁾ At-Tabarī Serie III, 2138 und Ibn al-Aṭīr VII, 322 nennen ihn Muḥammad b. Taur. Mas'ūdī, von dem wahrscheinlich unser Verfasser an dieser Stelle abgeschrieben hat, nennt ihn in *Murūğ ad-Dahab* VIII, 143 Aḥmad.

¹⁸⁾ Eine Sekte der Ḥarīğiten. Sie zerfällt wiederum in vier Gruppen. Vgl. al-Aṣ'arī. *Maqālat al-Islāmijjīn* (Die dogmatischen Lehren der Anhänger des Islam), Bd. I, S. 102ff. und E. I. (unter Ibādīya).

¹⁹⁾ Er wurde von dem Kalifen al-Mu'tamid als Statthalter nach Šan'a' geschickt. Nachdem al-Mu'taqid ihn im Jahre 277 H. weiter mit der Verwaltung dieses Postens betraut hatte, ging Ibn Huftum an dem im Text angegebenen Datum nach dem 'Irāq zurück. Im Jahre 290 H. kam er wieder nach Jemen, wo ihn aber Ibrāhīm b. Ḥalaf und 'Abd Allāh b. Ḥarrāğ gefangen nahmen. Nachdem er von seinen Anhängern befreit worden war, fiel er im Kampfe gegen Aṣ'ad b. Ja'fur und dessen Vetter 'Uṭmān. Vgl. Ibn ad-Daiba', fol. 11b—12a, *Anbā'*, Fol. 26b und S. 36 des Textes.

²⁰⁾ Er war einer der Statthalter des Ibrāhīm b. Muḥammad b. Ja'fur al-Ḥiwālī in Šan'a'. Ibn ad-Daiba' nennt ihn Muḥammad ad-D. 'ām. Naṣwān vokalisiert ad-Di'ām. VAN ARENDONK dagegen nach Tāğ al-'Arūs ad-Du'ām. Bei Ibn ad-Daiba' aber ist der Name unvokalisiert. Vgl. *Anbā'*, Fol. 26; Ibn ad-Daiba', Fol. 11b; Naṣwān, S. 20; VAN ARENDONK, S. 106 (9). In unserer Arbeit werden wir (nach *al-Qāmūs al-Muḥīṭ*) als Personennamen ad-Di'ām, als Stammnamen aber ad-Du'ām vokalisieren.

ثم لم يلبث أن خرج منها فملكها أسعد²¹⁾ بن أبي يعفر. وفي أيامه ظهرت
القرامطة²²⁾ باليمن والحجاز والمغرب، وتضعفت²³⁾ دولة بني العباس، وتغيرت
مذاهب الإسلام، وحصل الاختلاف في الأحكام.

ودخلت سنة ٢٨٤

وصول الهادي
إلى صنعاء
زحفه بمجموعه
إلى نجران

في صفر منها وصل الهادي «عم» إلى صنعاء، وهي الخرجة الثانية، فحسم مادة
القتنة فيما بين أهل خولان صنعاء، وأمر بتفريق ربع زكاة الطعام في الفقراء والأيتام،
ولبث بصنعاء أياماً؛ ثم نهض إلى اليمن وحرّض الناس على الجهاد في سبيل الله؛ وفي
شهر جاد²⁴⁾ الآخرة من السنة المذكورة سار الهادي «عم» إلى نجران بمجموع كثيرة
من خولان وغيرهم فلقيه²⁵⁾ أهل وادعة²⁶⁾ وشاكر²⁷⁾ وبام²⁸⁾ والأخلاف مستبشرين

²¹⁾ ب. قتاد. ²²⁾ ب. جاد الآخر.

²³⁾ As'ad b. Abi Ja'fur Jbrāhīm b. Muḥammad b. Ja'fur b. 'Abd ar-Raḥ-
mān al Ḥiwālī. Er war in der Regierungszeit Mu'tadid's und Muktafi's Statt-
halter von Ṣan'ā'. Im Jahre 290 H., als er Huṭṭum tötete, wurde er ganz un-
abhängig von den Abbassiden, bis die Qarmāten im Jahre 293 H. in Ṣan'ā'
einzogen und er al-Hādī bat, nach Ṣan'ā' zu kommen und ihm Hilfe zu leisten,
obwohl er vorher gegen al-Hādī gekämpft hatte. Vgl. S. 25, 35; Ibn ad-Daiba',
Fol. 11b.

²⁴⁾ Er meint die Ismā'īliyya in Jemen und die Fātimijja im Maḡrib; zu
den Qarmāten vgl. vorläufig E. I. Ebenso wie die Fātimiden würden sich die
jemenitischen Ismā'īliten den Namen Qarmāten verbitten.

²⁵⁾ Vgl. Einführung, S. 9ff.

²⁶⁾ Wādī'a, Gebiet im Norden von Jemen, nicht weit von Ṣa'da. Vgl.
Hamdānī, S. 113, 10; 115, 3, 4, 25 u. a. m.

²⁷⁾ Šākir ist ein berühmter südarabischer hamdānischer Stamm, wohnt
nördlich von Jemen zwischen Wādī 'l-Manbağ, welches in al-Ğauf mündet,
und Wādī Nağrān. Dieser Stamm hat viele Zweige wie die Duhma, die be-
sonders geachtet waren und sich durch verschiedene gute Eigenschaften aus-
zeichneten, die Wā'ila und die Amīr. Hamdānī, S. 83, 10—26; 112, 8—13;
194, 25 u. a. m.

²⁸⁾ Jām war ein hamdānischer Stamm im nördlichen Jemen. Der Mittel-
punkt seines jemenitischen Gebietes war der Berg Isbīl. Sein Gebiet in Nağrān
stellte die Hälfte des hamdānischen Besitzes in Nağrān dar; dieses Gebiet liegt
am unteren Wege nach Ḥaḍramaut. Hamdānī, S. 92, 18; 115, 9; 188, 25 u. a. m.

Dieser Stamm war besonders ausgezeichnet durch seine Tapferkeit. Ein
Beispiel für diese Eigenschaft ist folgende Mitteilung bei Našwān, S. 107:
Es lebte in diesem Stamm ein Feigling namens Anjab. Zur Verhinderung

بقدمه وبايعوه، والباعث لهم على ذلك ما جرى بينهم وبين بنى الحارث²⁷ أهل
 نجران من الحروب الشديدة والأهوال العديدة، فسار بهم الهادي «عم» إلى نجران،
 وتلقاه بنو الحارث فأصلح بينهم وبين أعدائهم، وأخذ عليهم الموائيق الأكيدة
 بالاتفاق وترك الشقاق، وبايعه القوم، وصلحت أمورهم ببركته «عم»؛ ثم سار إلى
 هجر²⁸ فأقام بها حتى سكنت الفتنة وتقررت قواعد الصلح، ثم عاد إلى صعدة.
 ووضع عهداً²⁹ لأهل الذمة من نصارى نجران وغيرهم؛ فيما شروه من المسلمين
 التسع، وما شروه من الجاهلية فلا عليهم فيه شيء، وقرهم على الجزية في نجران
 وصعدة وسائر ما استفتحه «عم».

ودخلت سنة ٢٨٥

فيها ظهر أبو سعيد³⁰ الجنابي القرمطي في البحرين، وقويت شوكته، وانضم
 إليه قوم من بقايا جند العلوي³¹ البصري وغيرهم، وقصد بهم البصرة فلم يظفر بها،

ظهور أبي
 سعيد الجنابي

feigen Nachwuchses wollten ihn seine Stammesgenossen „sterilisieren“, aber auf alte Weise, indem sie ihn zum Eunuchen machen wollten. Dann aber erschien es ihnen doch als eine zu große Schande, einen Verschnittenen unter sich zu haben, und so beschlossen sie zuletzt, ihn gemeinsam zu töten.

²⁷) Die Banu 'l-Hāriṭ sind ein Stamm der Azd. Sie wohnten in 'Umān, Nağrān und in anderen Gebieten. Die Banu 'l-Hāriṭ besiedelten das Gebiet im unteren Nağrān und weiter zwischen Nağrān und al-Ğauf. Vgl. Hamdānī, S. 93, 17; 117, 1—15; 136, 3; 169, 7; 211, 1. Die Banu 'l-Hāriṭ waren nach Našwān, S. 112, in der Ġāhiliyya Juden.

²⁸) Hağar bedeutet auf Himjaritisch „Stadt“; es gibt verschiedene Städte, die Hağar heißen. Die berühmteste davon ist in Bahrain; aber an dieser Stelle ist Hağar in Nağrān gemeint. Vgl. Hamdānī, S. 86, Z. 4; 200, Z. 6.

²⁹) Arabisch abgedruckt bei VAN ARENDONK, S. 290—302 nach der *Strat al-Hādī*.

³⁰) Aṭ-Ṭabarī zählt den Anfang des Aufstandes des Abū Sa'īd unter den Ereignissen des Jahres 286 H. auf, ebenso al-Mas'ūdī und Ibn al-Aṭīr. Vgl. aṭ-Ṭabarī, Serie III, S. 2188; al-Mas'ūdī, VIII, 191; Ibn al-Aṭīr, VII, 340.

Nach Ibn al-Aṭīr war dieser Abū Sa'īd Kaufmann, bevor er in die qarmatistische Bewegung eintrat. An dieser Stelle erzählt uns Ibn al-Aṭīr auch von den Anfängen der qarmatischen Bewegung in Bahrain und von ihrem Begründer Jahjā b. al-Mahdī.

³¹) Gemeint ist 'Alī b. Muḥammad (Ṣāhib az-Zinğ). Sein erstes Auftreten

وفي صفر من هذه السنة سار الهادي «عم» إلى بَرَط³²⁾ وهو جبل كبير أهله³³⁾ من همدان³⁴⁾ شَاكِر، وكانوا يظنون أن الهادي «عم» لا يقدر على دخول بلادهم لصعوبتها وامتناعها بهم وقلة³⁵⁾ عدد أصحابه، فإنه لم يكن معه يومئذ من الفرسان إلا ثمانية أو ستة وعشرون رجلا، ولما قرب «عم» من بلادهم حالوا بينه وبين الماء، ومنعوا الطريق، فدعاهم «عم» ووعظهم فلم يلتفتوا إلى قوله، ورموه بالنبل فأصابه سهم (27b) وخرج بعض أصحابه فحمل عليهم حملة صادقة، ومنحه الله النصر فقتل منهم ثلاثة نفر وجرح منهم جماعة وأسر آخرين، وانهزم بقيتهم، فتبعهم أصحاب الهادي «عم» فسلبوهم وهُموا بقتلهم، فنهاهم³⁶⁾ الهادي عن قتلهم وقال: ليس لهم قتل³⁷⁾ يرجعون إليها³⁸⁾؛ ولما رأوا ما نزل بهم طلبوا الأمان من الهادي «عم» فأمنهم فبايعوه وسألوه إطلاق الأسارى وإرجاع الأسلاب فأجابهم إلى ذلك تأليفا لهم، وأقام في بَرَط ثلاثة أيام ولم يطلب منهم شيئا حتى تعب أصحابه وأكلت خيلهم الشجر فرجع

³²⁾ وقلت B.

³³⁾ ناقص في الاصل.

war im Jahre 249 H. in Bahrain. Dann kam er im Jahre 255 H. nach Basra, wo er lange Zeit den Abbassiden viele Unannehmlichkeiten bereitete, bis er im Šafar des Jahres 270 H. im Kampfe gegen al-Muwaffaq fiel. Vgl. at-Tabarī, Serie III, 1742—1787 und 2085—2103; Ibn al-Aṭīr, VII, 139ff., 163ff., 238ff., 279ff.; al-Masʿūdī, VIII, 31ff.; Ibn Ḥaldūn, IV, 18—22.

³³⁾ Baraṭ liegt im nördlichen Jemen; dieser Berg ist durch Fruchtbarkeit und gutes Klima ausgezeichnet, sein Plateau ist breit wie eine Stadt. Hamdān zählt ihn auf als eine der Merkwürdigkeiten Jemens. Seine Bewohner besitzen gute Eigenschaften. Vgl. Hamdān, S. 104, Z. 21; 105, Z. 1 und 4 u. a. m.

³⁴⁾ Sie nennen sich Duhma.

³⁵⁾ Hamdān ist ein Stamm mit sehr vielen Unterstämmen. Sein Gebiet dehnt sich hauptsächlich zwischen Šanʿa und Šaʿda von Süden nach Norden und zwischen Tihāma und al-Ġāʿiṭ von Osten nach Westen aus. Als Stammvater gilt Hamdān b. Mālik b. Zaid b. Aḡala b. Rabīʿa b. al-Ḥijār b. Mālik b. Zaid b. Kahlān. Er wurde von ʿAlī b. Abī Ṭālib wegen seiner Tapferkeit und Treue gelobt. Vgl. Naṣwān, S. 110 und Hamdān, S. 109, Z. 16, 17 und 23 u. a. m.

³⁶⁾ Vgl. *Strat al-Hādī*, Fol. 27, bei VAN ARENDONK, S. 133.

³⁷⁾ Er meint damit, daß sie keinen Führer haben und deshalb im Kriege besonders behandelt werden dürften. Vgl. STROTHMANN's *Staatsrecht der Zaiditen*, S. 78.

الى صعدة واستتاب عليهم عبد العزيز³⁷⁾ بن مروان البحراني فقبض من أعشارهم خمسة³⁸⁾ آلاف فرق. وفي شهر ربيع من هذه السنة ورد كتاب إلى الهادي «عم» من عامله على وسحة³⁹⁾ وهو محمد بن عبد الله⁴⁰⁾ العلوي، يذكر أن أبا الدغيش⁴¹⁾ ب) ثورة أهل وسحة قد جمع جمعا كبيرا ومنع من تسليم الواجبات. فبعث الهادي «عم» أخاه عبد الله بن الحسين، فخارهم بعد الإعذار إليهم فأبوا، فكانت الدائرة على أبي الدغيش ودخل جند عبد الله بن الحسين القرية، فنهاهم عن النهب وأمن أهل تلك القرية، وقبض صدقاتهم، ثم أعطى ربعها مساكينهم، ووصل أهل القرية بسدس صدقاتهم عوضاً عما فات عليهم. ثم إن الهادي «عم» سار⁴²⁾ الى نجران في هذه السنة بمساكر موفورة فزل (قرية يقال) لها شوكان⁴³⁾، وأمر بقطع نخلها وعنيها عقوبةً لصاحبها الذي أراد قطع الطريق، ودعا عليه الهادي فعاجله الله بالنقمة. وفي هذه السنة وصلت كتب من اليعام بن إبراهيم إلى الهادي «عم» يسأله أن يوليه الجهة التي هوفيا، فلم يجبه الهادي الى مطلبه، وهو من المتغلبين على ما تحت يده. ثم سار الهادي «عم» إلى خيوان⁴⁴⁾ فتلقاه قبائل تلك الجهة، ولبت فيها أياما. ثم سار الى

أ) وشجدة. ب) الدعيس.

³⁷⁾ Er war aus al-Bahrain. *Str.*, Fol. 27b, gibt an, er sei *min Ahl Nağrān*, aber auf Fol. 31b steht, daß er aus Bahrain war. Vgl. VAN ARENDONK, S. 133.

³⁸⁾ Vgl. HamdānI, S. 104, Z. 23.

³⁹⁾ Wasaḥa ist eines der Ḥaulānischen Dörfer, nicht weit von Ṣa'da; es hieß in der Ḡāhiliyya Wasaḥa (Schmutz). Muḥammad soll es aber umgenannt haben, nachdem er diese unschöne Bezeichnung vernommen hatte. Vgl. HamdānI, S. 124, Z. 23—26.

⁴⁰⁾ VAN ARENDONK, S. 132, nennt ihn Muḥ. b. 'Uḥaid Allāh.

⁴¹⁾ VAN ARENDONK nennt ihn nach Tāğ al-'Arūs: Abū Duğaiš aš-Šihābi. Vgl. VAN ARENDONK, S. 132.

⁴²⁾ Der erste Zug nach Nağrān begann am 2. Ġumādā 284 H. nach der Reise al-Ḥādī's nach Jemen. Vgl. S. 10—11 des Textes.

⁴³⁾ In diesem Dorfe Šaukān wohnten die Wādi'a, ein Zweig der Hamdān. Vgl. HamdānI, S. 169, Z. 3.

⁴⁴⁾ Ḥaiwān, einer der fruchtbarsten Teile des hamdānischen Gebiets, liegt südlich von Ṣa'da. Es ist benannt nach Ḥaiwān b. Mālik und von den Mu'ai-dijjūn, ar-Raḡwānijjūn, Banū Nu'aim, Āl Abi 'Iṣn und Āl Abi Ḥuğr bewohnt. Es

الحِصْن⁴⁵⁾ من بلاد وَادِعَة⁴⁶⁾، ومنها إلى أَتَافِت⁴⁷⁾، ووصل إليه أهل بَيْت زُود⁴⁸⁾ شاكين من الدِّعَام واصحابه، وأنهم صاروا يشربون الخمر ويرتكبون الفجور، حتى⁴⁹⁾ أن بعضهم اغتصب جارية عذراء فاقطعها وقتل أباهَا، وأن الدِّعَام لم ينكر ذلك، فأمر الهادي من ينكر ذلك. ثم رجع إلى خِيَوَان فاستقر فيه حتى بلغه أن الدِّعَام قد خرج في عسكر عظيم يريد البَوْن⁵⁰⁾، فظنَّ الهادي أنها مخادعة من الدِّعَام وأنه سيقصد أَتَافِت. فبعث إليها عبد العزيز بن مروان، وتبعه في الأثر إلى أَتَافِت، ثم خرج منها إلى محل يسمى سِرِّبَكِيل⁵¹⁾ وأراد المسير إلى بَيْت زُود، فبلغه أن الدِّعَام يريد طلوع النِّقِيل⁵²⁾ فاشتى عزمه عن بَيْت زُود وقصد رأس النِّقِيل، ولما رأى

مناوشات
الدِّعَام للهادي

بركل B⁵³⁾.

ist die Grenze zwischen Bakl und Ḥāšid im Gebiete Hamdān's. Vgl. Hamdānī, S. 66, Z. 18; 67, Z. 9; 82, Z. 18; 85, Z. 3 und 4; 110, Z. 15 und 16; 112, Z. 15, 17; 124, Z. 21; 243, Z. 12—19 u. a. m.

⁴⁵⁾ Al-Ḥaḍan war der Wohnsitz der Wā'ila b. Šakir b. Bakl und ihrer Nachbarn von den Taqif; es gehörte also nicht den Wādi'a, wie hier steht, lag aber doch an der Grenze des Gebietes der Wādi'a. Vgl. Hamdānī, S. 189, Z. 4.

⁴⁶⁾ Wādi'a ist der Name eines Stammes und des Gebietes, in dem dieser Stamm wohnte. Er wohnte hauptsächlich im nördlichen Jemen, südlich und nördlich von Sa'da. Ob der Stamm von Azd, Hamdān oder Ḥimjar herkommt, darüber sind die Meinungen geteilt. Vgl. Našwān, S. 114; und Hamdānī, S. 66, 17; 67, 9, 10; 112, 7—17; 115, 3, 4, 25.

⁴⁷⁾ Aṭāfit (= Tāfit) liegt in Hamdānischem Gebiet, 16 Meilen nördlich von Raida, auf dem Wege zwischen Šan'a und Mekka, der über Maḡd führt. Dieser Ort ist von den Āl Dī Kubar und Wādi'a bewohnt. Vgl. Hamdānī, S. 66, 8—10; 82, 21; 135, 20; 186, 7.

⁴⁸⁾ Bait Zūd, ein Dorf im Festungsbezirk al-Arās, welcher nach Hamdānī als eine von den Merkwürdigkeiten Jemens galt; es ist nicht weit von Šan'a. Vgl. Hamdānī, S. 190, 18.

⁴⁹⁾ Vgl. VAN ARNOLDONK 137—138 (*Sira*, f. 31).

⁵⁰⁾ Al-Baun, einer der größten Teile des Hamdānischen Gebietes zwischen Šan'a und Sa'da, umfaßt verschiedene Städte: Raida, Aṭār, Ġaib u. a.; vgl. Hamdānī, S. 82, 5; 111, 12—20; 188, 1.

⁵¹⁾ Sirr Bakil: dieser Ort, bewohnt von den Bakil, liegt vor dem Gebiet der Ḥāšid; vgl. Hamdānī, 112, 17.

⁵²⁾ An-Naḡil, ein Berg. In dieser Gegend gibt es verschiedene Naḡils: Naḡil Šaid, Naḡil Juslah, Naḡil Naḡlān, Naḡil Ḥuzur u. a. Vgl. Hamdānī, S. 189, 26; 190, 1—2.

(28a) عسكر الدِعام أمر بنشر الرايات فعاد الدِعام الى قرية حمدة⁵³⁾ إحدى قرى البَوْن، وتقدم الهادى إلى بيت زُود وأمر بحفظ الثَّقيل، ثم انتقل إلى محل يسمى نَحْيان⁵⁴⁾، فصرخ صارخ من أعلى الثَّقيل أن الدِعام قد دخل بيت زُود، فسار الهادى «عم» إلى بيت زُود فلم يجد الدِعام فيه، وقيل له: إن الدِعام قد طلع ثَقيل حمدة، فسار الهادى لمحاربتة، فوافاه في نَجْد الضين⁵⁵⁾ ^{a)}. وحين تراءى الجمعان أمر الهادى «عم» بالتعبئة للقتال، فجعل خَوْلان ومُمدان في الميمنة، وأهل بيت زُود والبَوْن في الميسرة، وبني ربيعة⁵⁶⁾ وبني صُرْم^{56b)} في القلب، وعبأ الدِعام أصحابه كذلك؛ ثم نزل الهادى «عم» عن ظهر جواده وتوضأ وصلى قصراً؛ فقيل له: إن هذى عسكر الدِعام قد قربوا؛ فقال: إنهم بعد قليل يطلبون الأمان منا إن شاء الله تعالى، ثم انه أرسل رجلاً من^{b)} أصحاب^{b)} الدِعام فقال له: امض الى الدِعام ققل له: يقول لك الهادى: علام تقتل العرب بينى وبينك؟ ابرز إلىّ وحدك فإن قتلتى استرحت منى، وإن قتلتك استراح الناس منك. فرجع صاحب الدِعام إليه فأخبره بمقالة الهادى «عم»، فكَره ذلك إلا أنه أرجع الرسول إلى عند الهادى بكلام فيه لين، وأنه لا يريد الحرب. فأرجع الهادى رسولا إلى الدِعام يعظه^{c)} وينهاه عما هو عليه. وما زالت الرسل تختلف بينهما حتى دنت ميمنة الهادى من ميسرة الدِعام، فأمر الهادى أصحابه بالكف عن القتال فكفوا، وتكررت المراسلة بالصلح حتى ثبت، وخرج الدِعام الى الإمام، وحلف له على الطاعة واختلط الفريقان،

صلح الهادى
مع الدِعام

^{a)} نجد الظير B.

^{b)} لأصحاب B.

^{c)} يعظه B.

⁵³⁾ Ḥamuda, in dem Gebiete al-Baun, gehörte den Šawīl und Du'l-Lubb, den Banu'd-Du'ām. Vgl. Hamdānī, S. 111, Z. 18.

⁵⁴⁾ Niḥjān, am Wege zwischen Ġurāš und Ša'da. Vgl. Hamdānī, S. 123, 7.

⁵⁵⁾ Naḡd aḡ-Ḍīn: Ort zwischen al-Ḥārīf und Wādī'a. Vgl. Hamdānī, S. 242, 20, 25.

⁵⁶⁾ u. ^{56b)} Sie stammen beide aus Wādī'a. Vgl. Hamdānī, S. 69, 15.

وعاد الهادي إلى بيت زود، وانصرف الديعام إلى حمدة. ثم بلغ الهادي «عم» بعد ذلك أن ابناً للديعام يسمى أرحب^{٥٧} سار إلى أناف في جماعة من همدان يقال لهم بنو^{٥٨} سليان؛ وكان ولدا الهادي محمد وأحمد في خيوان، فأراد القوم قصدهما فتمعهما الله تعالى. وكان الأكثر من أهل أناف مدهنين قد عاملوا جماعة من أصحاب الديعام على دخول البلد، فخرج عليهم رجل يسمى أبا عمرو^{٥٩} في طائفة يسيرة فقاتلهم بمن معه؛ وتكاثروا عليه فقتلوه ودخلوا القرية. ولما بلغ الديعام فعل أصحابه أنكره في ظاهر الأمر، وسار إلى أناف بنفسه فأقام فيها، وخرج الهادي «عم» من موضعه إلى محل يسمى مشوط^{٦٠}، وطلب القبائل فاجتمعوا إليه فشاوهم في حرب الديعام فاجتمع رأيهم^{٦١} عليه، ونهض الهادي بمن معه إلى أن قرب من أناف (28b) ثم أمر أصحابه بالتعبئة، وخرج الديعام بأصحابه. فوقع القتال واستمر إلى عصر ذلك اليوم؛ وأصاب الفريقين^{٦٢} جراحات كثيرة وقد كان الديعام أخرج أقاله من أناف خوفا من الهادي «عم». ولما اشتد الحرب أمر الديعام بشباب كثيرة فنشروا، وأمر جماعة من أصحابه ينادون في عسكر الهادي: من كان يريد الكسوة فليأت أفضى إليه جماعة فكسام، واضطرب أصحاب الهادي، واشتد عسكر الديعام وكانوا في غاية من الكثرة. فحمل الهادي عليهم بنفسه، وحرّض الناس على الثبات، ولم يزل الحرب إلى الليل، فرجع كل منهم إلى معسكره. ثم سار الهادي إلى محل يعرف بالدرب^{٦٣} فأقام فيه ريثما استراحت خيله ورحاله ورجاله من التعب، ثم شدد الناس

نودة أهل
أناف وذهب
الهادي إليها
بنفسه

استضاف الهادي
الحرب مع الديعام

الفرقان B^d). أراهم B^c). أبو عمرو^b). بني سليمان B^a).

^{٥٧}) Nach ihm sollen besonders gut gezüchtete Kamelo „al-Ibil al-Arḥa-bijja“ genannt worden sein. Vgl. Hamdāni, S. 201, 13.

^{٥٨}) Es ist ‘Abd al-‘Azīz b. Marwān al-Baḥrānī al-Faqīh. Er war vorher auf dem Berge Baraṭ, nach der Eroberung, als ‘Āmil im Auftrage von al-Hādī tätig. Vgl. S. 13 des Textes und van ARENDONK, S. 133, 138, 141, 161.

^{٥٩}) Vgl. van ARENDONK, S. 141.

^{٦٠}) Ad-Darb liegt im Gebirgsland im nördlichen Jemen, bewohnt von aš-Šākirijjīn. Vgl. Hamdāni, S. 89, 13.

وواعدهم إلى يوم معلوم، فاجتمعوا ووصلوا إليه، ووصل ولده محمد بجماعة من خولان. ثم نهض الهادي إلى أنافيت وعباً أصحابه، وخرج الديعام في مائتي فارس وألفي راجل، ولم يكن مع الهادي إلا ثلاثون فارساً وسبعائة رجل. فتلاشدة القتال، ولم تعمل الخيل شيئاً لصعوبة المحل. وتقدم محمد بن الهادي «عم» بجماعة من أصحابه فهزم أصحاب الديعام إلى قرب أنافيت. وكان الديعام قد أعدّ كميناً، فخرج بعضهم لمقاتلة محمد بن الهادي، وقصد الديعام بخيله ورجله موضع الهادي، فلم يبرح من مكانه، وحملوا عليه مراراً. فحفظه الله تعالى ووقاه شرهم وألقى في قلوبهم الرعب فولّوا عنه مدبرين، وعلموا^(أ) أن ذلك من كلاية^(ب) الله له^(ب). ثم سار الهادي «عم» إلى الدرب من بني ربيعة، وخرج الديعام من أنافيت. فخرج جماعة من بني صريم^(ج) على قرية أنافيت فانتهبوها؛ ولما بلغ الهادي فعلهم أنكره^(د) غاية الإنكار وهم بالخروج عن اليمن وقال: لا أستحل القتال لمثل هؤلاء، فلم يزل بعض الأعيان يترضاه ويستعطفه ويبالغ في الاعتذار للفاعلين، فلم يقبل حتى أرجعوا جميع ما أخذوه.

ودخلت سنة ٢٨٦

في المحرم منها كتب أبو العتاهية^(٤٣) صاحب صنعاء إلى الهادي «عم» وأمر أصحابه بالمسير إليه فتقاعد بعضهم فوجه أخاه^(٤٣) في خمسين فارساً إلى الهادي فوافوه في درب بني صريم^(٤٤) بعد خروجه من درب بني ربيعة. ولما بلغ الديعام موالاة

موالاة؛
العتاهية
ويبعثه له

وعملوا^(أ).

طريم^(ج). كلاية له B^(ب) —^(ب).

^(٤١) Er hat immer versucht, seine Gegner durch Verzeihen und Edelmüt zu gewinnen, auch seine Soldaten in Disziplin zu halten. Vgl. S. 12.

^(٤٢) Abu 'l-'Atāhija 'Abd Allāh b. Bišr b. Ṭarīf. Er fiel im Kampfe für al-Hādī gegen die Āl Ja'fur und die Āl Ṭarīf vor den Toren von Ṣan'a' im Šawwāl 288. Vgl. VAN ARENDONK, S. 191—196, 310 und S. 29 des vorliegenden Textes.

^(٤٣) Er hieß Ġarrāh b. Bišr. Vgl. VAN ARENDONK, S. 147.

أبى العتاهية للهادى «عم» عظم عليه الأمر وناقش⁶⁴⁾ أباً العتاهية على طاعته للهادى، وظهرت على صفحات لسانه أكاليم دالة على ما أضمره⁶⁵⁾ قلبه، فقال له^{64b)} بعض أصحابه: لا ينبغي لك أن تعطى هذا العلوى ملكاً قد⁶⁾ قاتلت عليه آل يعفر وغيرهم، وكان أبو العتاهية قد اشترط في كتبه إلى الهادى «عم» شروطاً منها الولاية، فلم يجبه الهادى إلى ما طلب حتى يعرف ما عنده من خلوص الموالاة وصحة الطوية⁷⁾. ولما وصل أصحاب أبى⁸⁾ العتاهية مع أخيه إلى حضرة الإمام «عم» بايعوه. وبلغ الهادى عن أهل العصاة⁶⁶⁾ أمور⁹⁾ من المقبحات والحركات المستهجنات والخصال التى يابها أهل المروءات الظاهرات، من ذلك أن الضيف قد ينزل بأحدهم فيكرمه بما يمكنه من القرى، ثم يأتية ببعض محارمه، وقد تزينت بأنواع الزينة، فتقعد عنده يومه⁴⁾ فيتمتع بالنظر أليها وبمحادثتها ومداعبتها، ويعدون ذلك من كمال الضيافة؛ أف لهم ولما يصنعون. وحين سمع الهادى «عم» ذلك عنهم قال: إنَّ جهاد هؤلاء أهم من غيرهم. ونهض إلى حوث وبادر بطلابهم فوصل إليه جماعة من مشايخهم، فتوعدهم وأنكر عليهم فعلهم، فقالوا له: إنَّ الذى بلغك عنا غير⁶⁶⁾ صحيح، ونحن تائبون؛ وبايعوه⁵⁾ واستحلفهم. ثم رجع إلى أناف وأصلح بين بنى

^{a)} أظهره. B

^{b)} مد. B

^{c)} التويه B

^{d)} أباً B

^{e)} أمورا B

^{f)} نومه B

^{g)} وبايعوه B

⁶⁴⁾ und ^{64b)} Vgl. VAN ARENDONK, S. 147 (*Sira*, Fol. 38b).

⁶⁵⁾ *Sira* nennt diesen Ort al-A'sūm. Er liegt eine Tagereise von Haiwān entfernt. Vgl. VAN ARENDONK, S. 149, 150 (*Sira*, Fol. 43b—44a).

⁶⁶⁾ Der *Sira* nach sollen sie ihre Schuld zugestanden haben; denn sie

sollen zu al-Hādī gesagt haben: نكّدت علينا في كثير من الأشياء، ونحن تائبون. Auch der im Text folgende Satz bestätigt dies. Also wahrscheinlich gehört das vermeinende Wort غير nicht hierher. Vgl. *Sira*, Fol. 44 (VAN ARENDONK, S. 150).

زبيعة والسبيع⁶⁷⁾ في قَتُول⁶⁸⁾ ودَخُول⁶⁹⁾. وكان الدِّعَام حَيْتَنَد في بلد بنى سَلْيَان،
 وهم مع^{٦٠)} ذلك خائفون من الهادي بسبب ما تقدّم⁷⁰⁾ منهم في أَثَافَت. فأرسل الهادي
 «عم» إلى الدِّعَام والتقوا إلى عِيَان⁷¹⁾ بلد بنى سَلْيَان، فطلب لهم الدِّعَام الأمان من
 الهادي. وأصلح^{٦١)} في طريقه (ين) بنى سَلْيَان^{٦٢)} وَخُولَان في قتيلين من خُولَان وأصلح
 بعض خلل في تَجْرَان، ثم عاد إلي صَعْدَة فأقام فيها أياماً، ثم عاد إلى خِيَوَان لإصلاح
 خلل وقع فيه. ونحركات بنو الحارث بن جَرَان للفساد على الهادي «عم» فبعث اليهم
 أخاه عبد الله بن الحُسَيْن فاجتمعوا عليه فقاتلهم. ثم خرج عنهم واستقرّ في مُشَاش⁷²⁾،
 وكتب إلى الإمام فصار إليه من خِيَوَان، وترك فيه ولده محمداً^{٦٣)} وجاعة من
 أصحاب أبي العتاهية. ولما وصل تَجْرَان أوقع بأهلها، وهرب قائدهم ابن يَسْطَام^{72bis)}
 إلى شَاكِر. ثم اجتمع أهل تَجْرَان وقصدوا الهادي فقاتلهم وقتل جماعة منهم وفر^{٦٤)}
 الباقيون إلى جبل⁷³⁾ الأَخْدُود. وأمر⁷⁴⁾ الهادي «عم» بتعليق القتلى (29b) في الشجر
 مُنَكَّسَة رؤوسهم، وأقام في القرية⁷⁵⁾، ولما أُنْتَنُوا استوهب أهلهم من الهادي جيفهم

ثورة بني
الحارث بنجران
وحرب الهادي
لهم

٦١) وأصلح في طريقه بنى سليمان، بنون «ين» B — ٦٢) B. مما ذلك B.

٦٣) محمد. B. ٦٤) وفرّوا B.

67) As-Sabī', ein Zweig des Stammes Hamdān, wird nach dem Stammvater as-Sabī' b. as-Subu' genannt. As-Sabī' ist auch ein Gebiet im oberen Ghauf, nach demselben genannt. Vgl. Našwān S. 47; Hamdānī, S. 110, 13; 112, 13.

68) Fatūl, Tal und Wasserfall. Vgl. Hamdānī, S. 82, 26; 168, 12.

69) Daḥūl, Tiefe mit Wasser. Vgl. Hamdānī, S. 180, 26. Oder ist etwa die Wasserstelle ad-Daḥūl gemeint? Vgl. Hamdānī, S. 151, 14, 19; 164, 19, 21; 177, 26. Oder ad-Duḥūl, Hamdānī, S. 222, 26?

70) Vgl. S. 16 des Textes.

71) In der Nähe von Ḥaiwān. Vgl. Hamdānī, S. 83, 3; 110, 16, 17.

72) Al-Mušāš liegt zwischen Ḥunain und al-'Uwāra; es ist ein Knotenpunkt, an dem sich der Weg von Jemen nach dem Naḡd und der vom 'Irāq nach al-Baḥrain treffen. Vgl. Hamdānī, S. 189, 14; 266, 14, 21.

72bis) Vgl. VAN ARENDONK, S. 157, 160, 161 u. a. m.

73) Nach al-Hamdānī, S. 169 sollen die Balḥārīṭ, die Bewohner von Naḡrān, sich auf dem Berge Mainān gegen al-Hādī verschanzt haben.

74) Vgl. STROTHMANN'S Staatsrecht der Zaiditen, S. 78.

75) Damit ist Qarjat al-Ḥaḡar gemeint. Vgl. VAN ARENDONK, S. 127, 168 und Hamdānī, S. 83, Z. 3, 169, Z. 11.

فوهبها لهم، فواروها في الحفر والآبار؛ وقد كانت الهادي «عم» وعد بذلك قبل وقوعه. وكتب إلى ولده محمد وإلى أبي العتاهية بما من الله به عليه من النصر على عدوه، وأقام بنجران شهرين، ثم رجع إلى صعدة، واستخلف على نجران محمد⁷⁶ بن عبد الله العلوي.

ودخلت سنة ٢٨٧

فيها نار قوم من خولان للخلاف على الهادي «عم» وقصدوه بالمحاربة. ثم أروا إلى حصون لهم لما تجهز⁷⁷ الهادي لحربهم. فأمر بهدم منازلهم وقطع أعناقهم إلا المستضعفين منهم. ولما لقوه للحرب هزمهم وقتل منهم جماعة؛ ثم طلبوا منه الأمان فأمنهم إلا ابن عباد⁷⁸ فلم يؤمنه، فسار إلى العراق يستعين بالمسودة⁷⁹ فلم يجب⁸⁰ بعد أن لبث في العراق سنة. ثم عاد ذليلا حقيرا.

ودخلت سنة ٢٨٨

في المحرم منها طلب الهادي «عم» من عامله بنجران وهو محمد بن عبد الله العلوي المقدم ذكره فبعث إليه بابنه علي بن محمد بن عبد الله في عسكر كثيف، واجتمع إليه من خولان عصابة وافرة، وخرج يريد خيوان، وترك في صعدة أحمد⁷⁶ ابن محمد، وهو رجل من ولد العباس بن علي «عم»، نائباً عليها، ولقيه⁸¹ الدعاء

ثورة بعض
خولان وتاديب
الهادي لهم

الهادي يجمع
المجوع ويرحف
بها إلى صنعاء

⁷⁶) مجهز B.

⁷⁷) فلم يجاب B.

⁷⁸) ولفاء B.

⁷⁹) Er verwaltete vorher Washa im Namen al-Hādī's. Vgl. S. 13.

⁸⁰) Alim. h. 'Abd Allāh b. 'Abbād; er ging ein Jahr später, 289 H., zu demselben Zweck nochmals nach dem Irāq. Vgl. S. 33 des Textes.

⁸¹) Er meint damit die Abbassiden, weil sie die schwarze Farbe als Symbol hatten. Vgl. Ibn al-Aṭf VIII, 183.

⁸²) Abu'l-Husain; er war Staatsmann und Gelehrter. Vgl. VAN ARN-DONK, S. 131, 170, 192.

ابن إبراهيم إلى العَمَشِيَّة⁸⁰⁾ في جمع من بكيل⁸¹⁾ ولما وصل الهادي «عم» إلى بلد لهمدان يقال لها الجأريه⁸²⁾، وكان بعض سفرائهم قد تعرض للحجاج في طريقهم، أمر⁸³⁾ الهادي بإيصالهم إلى حضرته؛ فلما وصلوا أمر بأن يوثقوا وسار بهم إلى خيوان تحت الحفظ؛ ثم سار إلى رَيْدَة⁸⁴⁾، فاستبشر⁸⁵⁾ أهل تلك الجهة بوصوله لما يسمعون من عدله ولما قد قاسوه من الجور والشدّة. فطرح عنهم ما كان يؤخذ منهم بغير حق، وأمر الناس بالتأهب للمسير معه، وأظهر لهم أن أبا العتاهية قد سلّم إليه البلاد التي كانت في يد الديّعام. ثم نهض إلى محلّ يقال له حَدَقَان⁸⁶⁾ قريب من صنعاء. وكان أبو العتاهية قد جزم^{84bis)} بتسليم الأمر للهادي «عم» توفيقاً له من الله تعالى، ولكنه تخوّف من بني عمّه آل طَرْيف ومن معه من المعجم أصحاب خُفْم، وكان كل واحد منهم قد استولى على بلد في اليمن، يضع عليها ما شاء ويتحكم في أهلها كيف شاء، وبعد استولى إبراهيم⁸⁵⁾ بن خلف على بعض القرى فسي أهلها وأدخل بعضهم إلى مكة فباعهم هنالك، وظهرت فيهم القبائح وشربوا الخمر جهاراً؛

⁸⁰⁾ فأمر B.

⁸¹⁾ فاستبشروا B.

⁸⁰⁾ Al-'Amašijja liegt zwischen Haiwān und Ša'da, 22 Meilen von Ša'da entfernt, am Weg von Šan'a' nach Mekka über Nağrān. Vgl. Hamdānī, S. 83, 2; 110, 18; 186, 10.

⁸¹⁾ Bakil: Hamdānischer Stamm, wohnt hauptsächlich zwischen Šan'a' und Ša'da, westlich von Ḥāšid. Er ist benannt nach Bakil b. Ġušam b. Ḥubrān b. Nauf b. Hamdān. Es gibt auch einen himjaritischen Stamm, der Bakil heißt. Vgl. Našwān, S. 7 und Hamdānī, S. 110, 16, 17; 111, 1—16 u. a. m.

⁸²⁾ Al-Ġājira; wahrscheinlich meint er Ġaira. Vgl. Hamdānī, S. 80, 20; 92, 16; 169, 3.

⁸³⁾ Raida liegt 20 Meilen nördlich von Šan'a' im Hamdānischen Gebiet. Es ist Markttort und berühmt durch sein Schloß Talfum „al-Qaṣr al-Mašīd“. Vgl. Hamdānī, S. 66, 3; 111, 7, 16, 26; 186, 6 u. a. m.

⁸⁴⁾ Ḥadaqān liegt östlich von Šan'a', wo das Gebiet der Bakil beginnt. Vgl. Hamdānī, S. 81, 26; 82, 3; 109, 8, 22.

^{84bis)} Vgl. VAN ARENDONK, S. 101 ff. (Sira, Fol. 80a).

⁸⁵⁾ Ibrāhīm b. Ḥalaf b. Ṭarīf, ein Verwandter von Abu 'l-'Atālīja. Er wurde im Muḥarram 292 H. getötet, als er gegen den Herrscher von Duḥār zog. Vgl. VAN ARENDONK, S. 191; 194 u. a. m.; S. 42 des Textes.

قال في سيرة الهادي «عم»⁸⁶: إن بعض أهل صنعاء حكى أنه كان الرجل من أصحاب خُفْمَ ربما حمل الصبي والمرأة من السوق للفقير ولا يقدر أحد على الإنكار عليه، وصادروا الناس، وعاملوا بغير القياس. (30a) فلما رأى أبو العتاهية ما يتفق منهم كاتب⁸⁷ الهادي «عم» واستدعاه سرا وجهرا وأمدّه. ولما وصل الهادي إلى حدّ قان كما ذكرناه ألزم أبو العتاهية أصحاب خُفْمَ بالخروج إلى السير⁸⁸، وضمّ إليهم عبد الله بن جراح⁸⁹ في نفر من آل طريف وأظهر أنه يريد المسير إلى الهادي وأنهم يكونون⁹⁰ له كميناً في السير حتى يأتيهم أمره، ففعلوا، ولم يزل يروض نفسه ويدبر مخرجه. وأما الهادي «عم» فإنه عبأ أصحابه، وهم سبعمائة^{90b} نفر، منهم مائة وخمسون فارساً؛ وخرج أبو العتاهية في نفر^{90bis} من أصحابه. فلما تراءى الجمعان أرسل أبو العتاهية إلى الهادي «عم» أن يلقاه في نفر من أصحابه، فلقيه⁹¹ في نحو ثلاثين فارساً، ولما قرب أبو العتاهية من الهادي «عم» رمى برمح، وكشف عن رأسه، ونزل عن فرسه فترجّل له الهادي «عم»، فقبّل أبو العتاهية يد الهادي وجثا بين يديه وبأبعه وحلف له على السمع والطاعة، فأمره الهادي بالقيام بالأمر بالمعروف والنهي عن المنكر، وصلى الهادي في غيل حدّ قان صلاة العصر، وطلب أبو العتاهية من الهادي «عم» المساعدة بالدخول إلى صنعاء لما يخشاه من وثوب بني عمّه عليها، فدخل الهادي صنعاء ليلة الجمعة لسبع بقين من المحرم، وأبو العتاهية معه. ولما بلغ

أبو العتاهية
يدبر لتسليم
صنعاء إلى
الهادي بغير
حرب

^{a)} يكونوا. ^{b)} لقاء.

⁸⁶) Vgl. VAN ARENDONK, S. 191 (*Sira*, Fol 80a).

⁸⁷) Vgl. S. 17 des Textes und Ibn ad-Daiba', Fol. 11b.

⁸⁸) As-Sirr, Tal östlich von Šan'a' im Gebiet der Ḥaulān, reich an Dörfern, Brunnen und Wasserquellen; es ist nach as-Sirr b. ar-Ruwaijja genannt. Vgl. Hundānī, S. 81, 5, 24; 108, 10, 16; 100, 7.

⁸⁹) Bei VAN ARENDONK, S. 193, heißt er Ḥarrāḡ, ebenso bei Ibn ad-Daiba', Fol. 12a.

⁹⁰) und ^{90bis}) VAN ARENDONK, S. 193 unten, gibt an, al-Hādī hätte 150 Reiter und 600 Fußsoldaten gehabt, Abu'l-'Atāhija dagegen wäre von 400 Reitern und 10000 Fußsoldaten begleitet gewesen.

خَفَّتْ وَعَبَدَ اللَّهُ بْنُ جَرَّاحٍ دَخُولَ الْهَادِي «عَم» إِلَى صَنْعَاءَ أَقْبَلُوا مُسْرِعِينَ وَأَظْهَرُوا
الْكِرَاهَةَ لِمَا فَعَلَ أَبُو الْعَتَاهِيَةِ مِنْ مَوَالَاةِ الْهَادِي «عَم»، وَلَمَّا قَرَبُوا مِنْ صَنْعَاءَ قَالَ
لَهُمْ إِبْرَاهِيمُ بْنُ خَلْفٍ وَجَاعَةٌ مِمَّنْ كَانَ مَعَ أَبِي^{١)} الْعَتَاهِيَةِ فِي ظَاهِرِ الْأَمْرِ وَعَلَيْهِ فِي
بَاطِنِهِ: مَتَى اشْتَغَلَ النَّاسُ بِصَلَاةِ الْجُمُعَةِ أَثَرْتُمْ الْقِتْنَةَ؛ فَلَمَّا رَقِيَ^{٢)} الْهَادِي «عَم» عَلَى
الْمَنْبَرِ أَقْبَلَ الْجَمَاعَةَ يَنْهَبُونَ وَيَسْلُبُونَ. وَبَلَغَ الْهَادِي «عَم» خَبْرَهُمْ وَهُوَ عَلَى الْمَنْبَرِ، فَلَمْ
يَلْتَفِتْ حَتَّى أَتَتْهُمُ الْخُطْبَةُ وَصَلَّى بِالنَّاسِ، ثُمَّ لَبَسَ لَامَتَهُ وَتَهَيَّأَ لِلْقِتَالِ وَخَرَجَ إِلَى
الْمُخَالِفِينَ فَأَوْقَعَ بِهِمْ، وَقَتَلَ مِنْهُمْ ثَلَاثَةَ نَفَرٍ، وَأَخْرَجَهُمْ مِنْ صَنْعَاءَ. وَفِي الْيَوْمِ الثَّانِي
أَمَرَ الْهَادِي مَنَادِيَا فِي الْجُنْدِ لِلْعَطَاءِ؛ وَسَلَّمْ إِلَيْهِ أَبُو الْعَتَاهِيَةِ جَمِيعَ مَا بِيَدِهِ^{٣)} فَقَبِضَهُ
الْهَادِي «عَم». وَأَرَادَ أَنْ يُبْقِيَ أَبَا الْعَتَاهِيَةِ عَلَى بَعْضِ عَمَلِهِ، فَأَبَى^{٤)} وَقَالَ: إِنِّي لَا أُرِيدُ
ذَلِكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، وَإِنَّمَا أَكُونُ خَادِمًا يَبِينُ يَدِيكَ، فَشَكَرَهُ الْهَادِي «عَم»؛ ثُمَّ
اعْتَزَلَ^{٥)} أَبُو الْعَتَاهِيَةِ فِي بَعْضِ مَنَازِلِهِ عِنْدَ ضَيْعَةٍ لَهُ وَلَبَسَ الصُّوفَ وَتَزَهَّدَ. وَأَمَّا
الْهَادِي «عَم» فَإِنَّهُ لَمَّا اسْتَقَرَّ فِي صَنْعَاءَ بَعَثَ عَمَّالَهُ إِلَى الْمُخَالِفِينَ، ثُمَّ سَارَ إِلَى شِبَّامِ^{٦)}
وَأَبُو الْعَتَاهِيَةِ مَعَهُ، فَبَعَثَ الْعُمَّالَ إِلَى بِلَادِهَا أَيْضًا، (30b) وَأَوْصَاهُمْ بِتَقْوَى اللَّهِ وَالْأَمْرِ
بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّهْيِ عَنِ الْمُنْكَرِ؛ وَرَفَعَ عَنِ النَّاسِ جَمِيعَ الْمَظَالِمِ وَأَمَرَ أَلَّا يُؤْخَذَ مِنْهُمْ
إِلَّا مَا أَوْجَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ. ثُمَّ عَادَ إِلَى صَنْعَاءَ، وَاسْتَخْلَفَ وَلَدَهُ مُحَمَّدًا بْنُ الْهَادِي عَلَى

الهادي يستولى
على الخاليف
القرية من صنعاء

١) مع أبو العتاهية B ٢) رقا B ٣) ما يده B.

٤) und ٥) Vgl. S. 195 bei VAN ARENDONK (*Sira*, Fol. 83a).

٦) Damit ist Šibām Aqjān gemeint, eine große, befestigte Stadt am Fuße des Berges Duḥār, auf dessen höchster Seite das berühmte Kastell Kaukabān, auf der andern Seite Šuraib liegt. Šibām ist eine Tageroise westlich von Šan‘ā entfernt, auf drei Seiten von hohen Bergen, auf der vierten von einer starken Mauer umgeben. Es lag am Anfang des himjaritischen Gebiets und war Residenz der Banū Ja‘fur al-Ḥiwālī. Šibām heißt auch der ganze Bezirk um die Stadt herum, also als Miḥlāf gebraucht, wie unser Verfasser es unten verwendet. Šibām als Berg und als Festung ist auch sehr berühmt; von dem Berge wird das Wasser bis nach Šan‘ā geleitet. Vgl. Hamdānī, S. 57, 24; 86, 24, 25; 87, 3, 25; 105, 11; 106, 26—117, 12; 125, 9, 23; 126, 4; 197, 12, 15; 203, 15; al-Ḥikl, 352; Jaqūt, III, 248; Wüstenfeld, 120; VAN ARENDONK, S. 103; 196.

شِبَام^{٩٤}) فِي جَاعَةٍ مِنَ الْجَنْدِ. وَلَمَّا وَصَلَ إِلَى صَنْعَاءَ تَهَيَّأَ لِلخُرُوجِ إِلَى الْجِهَةِ الْيَمَانِيَةِ^{٩٥}) فَاسْتَخْلَفَ عَلَى صَنْعَاءَ أَخَاهُ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ الْحُسَيْنِ، وَخَرَجَ أَبُو الْعَتَاهِيَةِ مَعَهُ، فَسَارَ إِلَى بَثْرِ الْخَوَلَا فِي^{٩٦})، ثُمَّ إِلَى يَكْلَى^{٩٧})، ثُمَّ إِلَى دِمَارٍ^{٩٨}). فَأَقَامَ فِيهَا أَيَّامًا وَوَصَلَ إِلَيْهِ أَهْلُ جِهَاتِهَا فَوَعِظَهُمْ وَأَعْلَمَهُمْ بِمَا يَجِبُ عَلَيْهِمْ، ثُمَّ خَرَجَ عَنْهَا وَاسْتَخْلَفَ عَلَيْهَا^{٩٩}) مَنْ يَقُومُ بِأُمُورِهَا؛ وَدَارَ فِي بِلَادِ^{١٠٠}) عَنَسٍ، ثُمَّ رَجَعَ إِلَى صَنْعَاءَ وَأَرْسَلَ لِأَهْلِهِ. ثُمَّ خَرَجَ إِلَى شِبَامَ، وَاسْتَخْلَفَ عَلَى صَنْعَاءَ ابْنُ عَمِّهِ عَلَى^{١٠١}) بَنِ سُلَيْمَانَ، فَأَقَامَ فِيهَا أَيَّامًا، ثُمَّ وَجَّهَ الْهَادِي وَلَدَهُ مُحَمَّدًا^{١٠٢}) إِلَى هَمْدَانَ. وَلَمَّا ظَهَرَ لَأَلِ طَرْيَفٍ أَنَّ عَسْكَرَ الْهَادِي قَدْ قَلَّوْا خَاسَرَمُ الطَّمْعَ فِي رَجُوعِ الْأَمْرِ إِلَيْهِمْ فَخَرَجُوا إِلَى جَبَلِ ذُخَارٍ^{١٠٣})، وَبَلَغَ الْهَادِي «عَمَّ

ثَوْرَةُ آلِ طَرْيَفٍ
بِشَامَ وَذُخَارَ

^{٩٤}) اشبام. ^{٩٥}) B محمد.

^{٩٤}) Damit meint er wahrscheinlich die Gegend südöstlich von Šan'ā'.

^{٩٥}) Ein Ort zwischen Šan'ā' und Jaklā, reich an Wasser und Obstbäumen. Vgl. Hamdānī, S. 230, 15, 19.

^{٩٦}) Jaklā liegt eine halbe Tagereise östlich von Šan'ā' an der nördlichen Grenze des Gebiets der 'Ans. Es ist eine der berühmten Festungen Jemens. Dort gibt es ein Tal und einen Berg, sie werden beide Jaklā genannt. Vgl. Hamdānī, S. 92, 16; 108, 26; 125, 26; 278, 11.

^{٩٧}) Dimār oder Damār ist eine Stadt zwei Tagemärsche südlich von Šan'ā' in einer sehr fruchtbaren Gegend, die als Miḥlāf Damār bekannt war. Die Bewohner sind Himjariten und einige Perser (min al-Abnā'). Vgl. Hamdānī, S. 55, 5; 104, 1—20; Jāqūt II, 721; Wüstenfeld, S. 118.

^{٩٨}) Es war Ibrāhīm b. ʿĪsā al-Fuṭaimī. Vgl. van Arendonk, S. 107.

^{٩٩}) Bilād 'Ans (Gebiet der 'Ans, nach 'Ans b. Maḍḥiğ benannt) beginnt zwei Parasangen östlich von Dimār, wo das Gebiet der Maḍḥiğ, des oberen Stammes der 'Ans, anfängt, und reicht nördlich bis Miḥlāf dī Ġurr. Es ist ein gesegnetes Land, sehr reich an Dörfern, Saatefeldern und Weingärten und alten Sehenswürdigkeiten und Ruinen. Es ist auch berühmt durch Pferdezucht. Vgl. Hamdānī, S. 92, 15—18; 93, 3; 104, 2—8; 107, 25; 201, 25 und Naṣwān, S. 78.

^{١٠٠}) 'Alī b. Sulaimān b. al-Qāsim b. Ibrāhīm b. Ismā'īl b. Ibrāhīm b. al-Ḥasan b. al-Ḥasan b. 'Alī b. Abī Ṭālib. Vgl. 'Umdat al-Ṭālib, S. 155, 16. Er fiel im Kampfe auf Seiten al-Ḥādī's im Šawwāl 288 H. Vgl. S. 20 des Textes.

^{١٠١}) Duḥār ist einer der höchsten Berge der Gebirgskette Ġabal as-Sarāh. Er gehört zur Sarāṭ al-Maṣānī', dem sechsten Teil der Kette von Süden nach Norden. An seinem Fuß liegt Šibām und auf den beiden Seiten des Berges liegen zwei Kastelle Kaukabān und Šuraib. Sein Plateau ist sehr ausgedehnt und von Wasser, Wiesen, Saatefeldern und Dörfern bedeckt. Auf ihm ist der Ursprung des Wādī Surḥut und des Wādī Maur, welches das größte Tal der Tiḥāma sein soll; Duḥār gilt als eine der Merkwürdigkeiten Jemens. Vgl. Hamdānī, S. 98, 22; 72, 13, 14; 107, 5, 9; 114, 3; 125, 12; 126, 15; 193, 6, 13; 195, 5. D. H. Müller, Die Burgen und Schlösser Südarabiens, S. 352—356.

(ذلك) فسار إليهم واستخلف جماعة على شبام؛ ولما تحققوا خروجه خلفوه على شبام فدخلوها، وقصدوا إلى السجن فأخرجوا من فيه من أصحاب خُفْمٍ. فأمر¹⁰¹⁾ الهادي طائفة من جنده مع أبي العتاهية ومحمد¹⁰²⁾ بن الدعام فنزلوا إلى شبام، وطردوهم عنها بعد أن قتلوا جماعة. وعند ذلك خالف ابن محفَوظ¹⁰³⁾ بصنعاء وهجم السجن فأخرج من يريد وطرد عامل¹⁰⁴⁾ الهادي؛ وتشوش أهل المخاليف للخلاف. وخرج جماعة من أهل صنعاء إلى ابن يعفر¹⁰⁵⁾ المحبوس في ضهر^{a)} فأدخلوه صنعاء، وأعادوا¹⁰⁷⁾ الخطبة للمعتضد العباسي؛ فلما علم الهادي فعل أهل صنعاء عزم على السير بأهله وأتقاله إلى جهة الظاهر¹⁰⁸⁾؛ وطلب من في السجن من آل يعفر وآل طريف وذكر لهم

خروج صنعاء
من يد الهادي
والخطبة للعتيقة
العباسي

^{a)} ظهر B.

¹⁰¹⁾ Vgl. VAN ARENDONK, S. 200.

¹⁰²⁾ Es ist der Sohn ad-Di'ām's, der seiner Zeit eine wichtige Rolle gespielt und anfangs gegen al-Hādī gekämpft hatte. Ibid. S. 152, 200, 247 und S. 14—18 des Textes.

¹⁰³⁾ Es ist Ahmad b. Maḥfūz. Vgl. VAN ARENDONK, S. 200.

¹⁰⁴⁾ Es war 'Alī b. Sulaimān, der unter diesen Umständen machtlos nach Madar floh. Vgl. VAN ARENDONK, S. 200—201 und S. 27 des Textes.

¹⁰⁵⁾ Es ist 'Abd al-Qāhir b. Ahmad b. Ja'fur, der von den Qarmāten im Rabi' I. 298 H. getötet wurde. VAN ARENDONK, S. 201, 225 und S. 53 des Textes.

¹⁰⁶⁾ Dahr liegt im Miḥlāf Ma'dīn zwei Stunden westlich von Ṣan'a'; er wird als eines der Paradiese Jemens gerechnet, auch als eine der berühmtesten Weinstätten. Sein Kastell ist berühmt. Vgl. Hamdānī, S. 106, Z. 21; 107, Z. 14; 126, Z. 26; 129, Z. 7; D. H. MÜLLER, *Die Burgen und Schlösser Südarabiens*, S. 358.

¹⁰⁷⁾ Das geschah im Ġumādā II 288 H. Vgl. VAN ARENDONK, S. 200. Der Bericht von diesem Ereignis ist die einzige Nachricht und überhaupt alles, was at-Ṭabarī und Ibn al-Aṭīr von al-Hādī wissen und uns über ihn überliefern. Sie wußten es auch nur im allgemeinen, so daß sie beide an dieser Stelle nur von „einem 'Aliden“ reden. Sie wußten nicht einmal, wie er heißt. Ihre Angaben stimmen auch im einzelnen nicht ganz, denn sie beide berichten: „Ein Sohn dieses 'Aliden sei dabei von den Ja'furiden gefangen genommen worden“, was ja genau zwei Jahre später geschah. Sie meinen doch offenbar Muḥammad b. al-Hādī. Dessen Gefangennahme aber war am Dienstag, dem 1. Raġab 290 H. Vgl. at-Ṭabarī, Serie 3, S. 2204; Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 253; VAN ARENDONK, S. 210 und S. 35—36 des Textes. Siehe auch dazu Einführung S. 12, 14.

¹⁰⁸⁾ Wahrscheinlich meint er Zāhir Hamdān. Vgl. Hamdānī, S. 82, Z. 8; 112, Z. 4.

ما تقدم منهم من استدعائه تبكيّتا لهم^٩). ولما خرج من شبام ثم به أهلها، فعطف عليهم ومعه أبو العتاهية ففرّق جمعهم وقتل من قتل؛ ثم سار إلى البون فعارضه أهله فقاتلهم وبات في ريّدة، ثم تقدم إلى بيت رُود، وأمر بأهله إلى درّب بنى صرّيم، ثم عاد إلى ريّدة، فقصده قائدان^{١٠٩}) من آل (طريف)^{١٠}، وهما أبو زياد وصعّعة، في عسكر عظيم، ولم يشعر بهم^{١١}) أحد من أصحاب الهادي «عم» حتى هجموا عليهم ودخلوا ريّدة، وانهمز بعض أصحاب الهادي «عم» وثبت هو في بقية أصحابه، ثم خرج عليهم وأيده الله بالنصر، فهزمهم وبشت شملهم، فالتجّؤوا إلى قرية تسمى الغيّل^{١١٠}). فتبعهم إليها وقاتلهم قتالا شديدا؛ ثم رجع إلى ريّدة (31a) وأرسل برؤوس القتلى إلى صعدة وأتاه أبو العتاهية بعسكر من همدان، فسار إلى قرية مدر^{١١١}) وأقام فيها أياما؛ ووصل^{١١٢}) إليه عبد الله ابن الحسين من الحجاز، فسارا قاصدين صنعاء. فخرج آل يعفر وآل طريف من صنعاء وشبام وظهروا في خمسمائة فارس وألفي راجل^{١١})؛ واجتمع مع الهادي مائة فارس وستمائة راجل. فلما تلاقوا عبأ الهادي أصحابه، فجعل أبا العتاهية^{١٢}) في الميسرة والطبريين^{١٢٣}) في القلب، وثبت في الميمنة في ثلاثين فارسا، والتحم القتال وحملت خيل القوم على أبي العتاهية، فعصّده الهادي، وأيده الله بالنصر، فهزم القوم وأصدق فيهم الحملات وحكم

الطريق B^{١٠})—B^{١١}). عليهم B^٩).

أبو B^{١١}) رجال B^{١٢}). لهم B^٩).

^{١٠٩}) Vgl. VAN ARENDONK, S. 201.

^{١١٠}) Al-Ġail liegt im Gebiet al-Baun, nicht weit von Raida, von den Banū 'Alijjān b. Arḥab bewohnt. Es gibt außerdem noch anderswo verschiedene al-Ġails; vgl. Hamdānī, S. 111, Z. 22.

^{١١١}) Madar liegt ostwärts von Raida, in al-Ḥaṣab, einem Teil des Zāhir Hamdān, von den Stämmen Jām und Bakīl bewohnt; vgl. Hamdānī, S. 82, Z. 11; 112, Z. 2; VAN ARENDONK, 103 (5).

^{١١٢}) Er war von einigen 'Aliden begleitet, auch von 80 Mann aus Ägypten. Vgl. VAN ARENDONK, S. 202.

^{١١٣}) Es waren ungefähr 50 Einwanderer aus Tabaristān, die al-Hādī mit Freude aufgenommen hatte. VAN ARENDONK, S. 149.

فيهم السيف وقتل رجالا من أعيانهم فولوا هارين، وتبعهم أبو العتاهية فشردهم في الشعب وقتل جماعة وأخذ أسلحتهم. وتلاحق به أصحابه فسار بهم حتى دخل صنعاء يوم الجمعة⁽¹¹⁴⁾، وتلا قوله تعالى: كم من فئة قليلة... «الآية». ولما دخل صنعاء خاف منه أهلها لما سبق منهم من إخراج عامله⁽¹¹⁵⁾ على بن سليمان، فلم يكشف عن ذلك، بل أمنتهم. ثم جهز أبا العتاهية⁽¹¹⁶⁾ بنحيل ورجال إلى غيمان⁽¹¹⁷⁾، وفيه معسكر القوم؛ فلما قرب منهم خرجوا إليه، واستعانوا بإبراهيم بن خلف، وهو في بيت بؤس⁽¹¹⁷⁾، فالتقى الجميع في موضع يقال له ورافين⁽¹¹⁸⁾ فاقتتلوا قتالا شديدا؛ ولما تكاثروا على أبي العتاهية وأصحابه التجؤوا إلى نقم⁽¹¹⁹⁾ وأرسلوا إلى الهادي. فخرج بنفسه إلى علب⁽¹²⁰⁾ وبأمر القوم بالقتال فهزمهم وقتل جماعة من أعيانهم، ولم يزل يتبعهم إلى محل يعرف بالحدود بالقرب من بيت بؤس، فاشند هنالك القتال وكنت الأبطال. ثم رجع الهادي بأصحابه نحو صنعاء، فلما توسط القاع تبعه القوم، فعطف عليهم وقتل منهم جماعة ودخل صنعاء؛ فاجتمعوا بعد ذلك إلى سم نقم، ووصل إليهم من هو على رأيهم وكثر عددهم حتى بلغوا إلى اثني عشر ألفا ما بين فارس وراجل.

أ. B^a).

⁽¹¹⁴⁾ Es war der 27. Rağab 288 H., ibid S. 203.

⁽¹¹⁵⁾ Vgl. S. 25 des Textes.

⁽¹¹⁶⁾ Gaimān gehört zu den Burgen Jemens und liegt im Miḥlāf Ḥaulān. Gaimān heißt auch ein Tal in diesem Gebiet. Vgl. Hamdānī, S. 108, Z. 21; 109, Z. 7; 203, 1, 15; D. H. MÜLLER sagt in *Die Burgen und Schlösser Südarabiens*, S. 365: „Gaimān (die Burg) liegt nach HALÁVY, *Rapport* 66, fünf Stunden südlich von Ṣan‘ā‘.“ Siehe dazu H. VON WISSMANN's Karte, Blatt III, 3d.

⁽¹¹⁷⁾ Bait Baus liegt ungefähr 8 km südlich von Ṣan‘ā‘ zwischen Naql as-Saud und Ġabal ‘Aibān. Vgl. Hamdānī, S. 81, Z. 23; 195, Z. 23 und H. VON WISSMANN's Karte bei RATHJENS, Blatt III, 3d.

⁽¹¹⁸⁾ Ob er Waraf meint? Vgl. Hamdānī, S. 101, Z. 5.

⁽¹¹⁹⁾ Nuqum ist einer der beiden Burgen von Ṣan‘ā‘ (Ġabalā Ṣan‘ā‘) Nuqum und ‘Aibān. Nuqum liegt ganz in der Nähe von Ṣan‘ā‘ und östlich davon. Man findet dort Eisen und Edelsteine. Vgl. Hamdānī, S. 81, Z. 23; 125, Z. 10; 202, Z. 16, 26; 240, 2, 6; H. VON WISSMANN's Karte bei RATHJENS, Blatt III, 3c.

⁽¹²⁰⁾ ‘Alab (Qal‘at ‘Alab), eine Festung, liegt südlich von Ṣan‘ā‘. Vgl. VAN ARENDONK, S. 204 und Naṣwān, S. 74, 75.

فخرج إليهم الهادي «عم» في خمسمائة، وتدانوا للقتال، فحمل الهادي عليهم حالات صادقة حتى أزالهم عن مصافهم، وأوقع السيف فيهم وقتل منهم طائفة؛ واستشهد من أصحاب الهادي «عم» جماعة من الطبريين رحمهم الله تعالى. وثبت بعض الأعداء في نقم وبعضهم في بيت بؤس. ورجع الهادي «عم» إلى صنعاء. وبعد مدة يسيرة عاد القوم إلى الاجتماع في كل ناحية وقصدوا مواضع الحرب الأول (31b) ودخلت طائفة منهم إلى دَرَبِ القطيع¹²¹. فوجه الهادي «عم» ولده محمدا^ا) في طائفة من عسكره، وأمر طائفة أخرى بالخروج من دَرَبِ الجَبَّانة¹²²، وخرج بنفسه في أثرهم؛ وتلاحم القتال، فهزمهم الهادي «عم» من القرية هزيمة فاضحة حتى ألجأهم إلى نقم. ودام القتال إلى قريب الليل، وقتل منهم جماعة، ورجع كل إلى موضعه، وانقطع القتال بقية شهر رمضان من السنة المذكورة. وفي عيد الإفطار خرج الهادي «عم» من صنعاء إلى المصلّى. فطمع فيها العدو وأقبلت^ب) خيلهم إلى باب صنعاء. فخرج إليهم أبو العتاهية فطردهم. وخرج الهادي «عم» يوم الجمعة ثاني يوم الإفطار بجميع عسكره، وأمر طائفة منهم إلى جبل نَقْمٍ لمحاربة مَنْ فيه، فقاتلوه حتى انهزموا عن نَقْمٍ وقتل منهم جماعة وأسر آخرون ونهب ما معهم. وسار الهادي «عم» بخيله وبقية رجاله إلى عَلب^ج) فقاتل مَنْ هنالك من محطّة بَيْتِ بؤس وعاد إلى صنعاء. وفي يوم الإثنين الخامس من شهر شوال أمر الهادي «عم» أبا العتاهية أن يخرج بالعسكر إلى قلعة عَلب^د)، فخرج وبات فيها. وفي اليوم الثاني أقبلت طائفة من خيل القوم لمحاربة أصحاب الهادي «عم»، فزل إليهم أبو العتاهية فقتل منهم جماعة وهزمهم، فالتجؤوا إلى ظَبْرِ حَدَيْن¹²³. فبعث أبو العتاهية رسولا إلى الهادي «عم»

غلب B^د) u. ^ج) أو قبلت B^ب) محمد B^ا)

¹²¹) und ¹²²) Äußere Stadtteile von San'a'. Vgl. van ARNOLD, S. 201.

¹²³) Zibir Hadduin ist ein Berg südlich von San'a'. Vgl. Hamdani, S. 195, Z. 11. Dieser Berg ist wahrscheinlich Dj. Hadduin auf H. von WISMANN'S Karte. Siehe daselbst Blatt III, 3, zwischen c und d.

ينخبره بذلك؛ فخرج الهادي بجميع عسكره، وهبط أبو العتاهية من القلعة بمن عنده، وزحف الجميع إلى القوم بعد أن عبأ الهادي أصحابه، وحمل على ميسرة العدو فكشفهم وقتل جماعة منهم، وولوا منهزمين. فتبعهم على بن سليمان حتى وغل (فيهم) فوقعت فيه جراحات، وحمل أبو العتاهية فاستنقذه وحمله على جواده إلى صنعاء، فمات شهيدا حيدا، رحمه الله تعالى. وفي خلال ذلك رمى أبو العتاهية بسهم مات منه شهيدا، رحمه الله تعالى. وفي ذلك المطاف^{١٢٤} عطف الأعداء على الخيل المقاتلة لهم في ميسرة أصحاب الهادي «عم»، فقتلوا شريفا من ولد الحسين بن علي «عم». وثبتوا في الطبر إلى أن جنَّ الليل؛ ثم رجع كل إلى موضعه، وأقام الهادي في صنعاء. ثم إن آل يعفر وآل طريف ساروا من شبام إلى عُدنان^{١٢٥} وأقاموا فيه أياما بعسكرهم، ثم تقدموا إلى ميدان صنعاء. وخرج إليهم الهادي «عم» فهزمهم إلى معسكرهم. ووصل الربيع بن الرُّويَّة^{١٢٥} ممدداً للهادي «عم»؛ وجاءت القوم مادة أيضا^{١٢٦} من خيل ورجال، فزحف القوم إلى نعم. فأخرج الهادي جماعة من عسكره إلى دَرَب الجبَّانة وخرج بنفسه من دَرَب القطيع؛ وخرج منهم من كان في القرية. فتلازم القتال واشتدَّ النزال إلى العشاء، وقتل من الأعداء طائفة، ورجع كل منهم إلى موضعه. وأقام الهادي «عم» إلى شهر ذي الحجة من هذه السنة. وبلغه أن آل يعفر قد حشدوا الجموع من جميع الجهات والمخاليف (32a) وأوهوا الناس أنهم قد صالحوا الهادي «عم» على أن يترك لهم صنعاء وأنه يستقر في همدان، فاجتمع لهم نحو عشرين ألفا. فلما قربوا من صنعاء قدّموا جيشا كبيرا إلى السِّرار^{١٢٥}، فخرج

أَيْظَه oder أَيْظَر B^b) المصافى B^a)

^{١٢٤}) Zu 'Aḍudān vgl. Jāqūt, III, 684; VAN ARENDONK, 200.

^{١٢٥}) Es ist ar-Rabi' b. ar-Ruwajja al-Madhiḡī. VAN ARENDONK, S. 205, nimmt an, er sei ein Bruder des Abū 'l-Asīra Aḥm. b. Muḥ. b. ar-Ruwajja al-Madhiḡī. Die Āl ar-Ruwajja wohnen im Wādi 's-Sirr (Sirr Ibn ar-Ruwajja), nordöstlich von Ṣan'a'. Vgl. Hamdānī, S. 108, Z. 10—14.

^{١٢٥}) Zu Wādī 's-Sirr vgl. Jāqūt, Bd. III, 64.

الهادى وقد عبأ أصحابه تعبئة الحرب؛ وأمر طائفة بمقابلة من فى السّرار فهزمهم إلى أن رجعوا إلى حيث جاؤا؛ وتبعهم الهادى «عم» فى الأثر، وتلازم القتال وحى الوطيس، فانهزمت عساكر الأعداء إلى الظّبر¹²⁷⁾؛ وكان يوما مشهودا ومقاما فى الإسلام محمودا. وعاد الهادى إلى صنعاء وتعقبت حروب فى حنة¹²⁸⁾ وبيت بوس، ووقع فى الأعداء النّكال والبوس.

ودخلت سنة ٢٨٩

ففى انتشار القرامطة فى سواد الكوفة، واستفحل هنالك أمرهم. فتوجهت إليهم جنود المعتضد العباسى، ووقعت حروب شديدة قتل فيها قائد من قواد القرامطة، وهو ابن أبى الفوارس¹²⁹⁾. وما زالت فتنة القرامطة قائمة فى كثير من أقطار الإسلام، هلك فيها أمم لا تحصى عددها الأقاليم، وتضعفت أركان الدين حتى شارفت على الانهدام؛ ضاعف الله لمن أثارها أنواع النّكال، والخزى الدائم والوبال. ولقد دامت مدة من الزمان تزيد على ثلاثمائة سنة، وكان انقطاعها من مصر¹³⁰⁾ على يد السلطان صلاح الدين بن أيوب، رحمه الله، ومن اليمن على أيدي الأئمة القائمين

انتشار القرامطة
فى سواد الكوفة

¹²⁷⁾ Vgl. S. 28 des Textes (123).

¹²⁸⁾ Hadda liegt 5 km südwestlich von Şan'ā'. Nach Hadda ist das Gebiet nördlich und der Berg südlich davon benannt. Vgl. H. VON WISSMANN's Karte bei RATHJENS, Blatt III, 2d.

¹²⁹⁾ Er wurde im Kampfe gefangen genommen, gequält, verstümmelt, gekreuzigt und getötet. Vgl. at-Tabarī, Serie III, S. 2206 und Ibn al-Aṭīr, Bd. VII, S. 354. Auch *Murūf ad-Dahab*, Bd. VIII, 203—204.

¹³⁰⁾ Hier schon wir noch einmal, daß der Verfasser das Wort Qarāmiṭa als einen umfassenden Begriff gebraucht, unter dem er auch die Fāṭimiden versteht. Vgl. S. 10 des Textes. Ṣalāḥ ad-Dīn bereitete der Fāṭimidenzeit ein Ende, als er die Ḥuṭba (Freitagspredigt) für die Fāṭimiden kurz vor dem Tode des letzten Kalifen abschaffte und sie für den abbassidischen Kalifen al-Mustaḍīr bestimmte, so daß die Fāṭimidenzeit eigentlich schon vorüber war, als der letzte fāṭimidische Kalif al-Āḍid am 10. Muḥarram 567 H. (13. September 1171) starb. Vgl. Ibn al-Aṭīr, Bd. XI, S. 241—242; *al-Sulūk* von al-Maqrīzī, Bd. I, I. Teil, S. 44; Ibn Ḥaldūn, Bd. IV, S. 81—82; Abū Ḥadīd, S. 72; EI.

من أهل البيت، عليهم السلام. ولا بدّ من الإشارة إلى طرف من أحوالهم وظهورهم في قطر اليمن في أثناء هذا الكتاب¹³¹⁾ إن شاء الله تعالى. وفي هذه السنة¹³²⁾ مات المعتضد العباسي، وقام بعده المكتفى، فأمر برّد الدور¹³³⁾ والضياغ التي شريت من أربابها على جهة القصب أيام المعتضد، وسوّغ أثمانها لأهلها. وفيها¹³⁴⁾ وصلت مادّة من الطبريّين للهادي «عم». وفي شهر صفر من هذه السنة أمر الهادي «عم» أخاه عبد الله أن يخرج إلى موضع يقال له ضبل كذا (1)¹³⁵⁾ فأقام فيه أياما حتى أُرْدِفَ الهادي بجيش آخر إلى ظَبْوة¹³⁶⁾ وكان فيها من الأعداء؛ فهجم عليهم فقتل منهم جماعة^{b)} وأخذ أموالا. ثم خرجت القوم من بيت بوس بجيّلهم، فحصلت بينهم وبين أصحاب الهادي «عم» الذين في ظَبْوة^{c)} محاربة شديدة قتل فيها الشريف أبو القاسم من أولاد جعفر بن أبي طالب؛ وأقبل الهادي «عم» بجموعه فهزمهم إلى حصنهم. ورجع أوائل أصحاب الهادي إلى صنعاء، فأغار القوم على أواخر أصحاب الهادي. فعطف عليهم بنفسه ومن بقي معه من أصحابه؛ ورُمِيَ فرسه حتى سقط وجُرِحَ في رأسه وغشى عليه. فتهادره القوم ليقتلوه، فعطف عليهم ولده محمد وقتل منهم عدّة، وثبت رجال من الطبريّين فقاتلوا بين يديه (32b) حتى قُتِلُوا عن آخرهم، رحمهم الله تعالى.

موقعه ظَبْوة
وجرح الهادي
فيها

^{a)} ضبوه B.

^{b)} جملة جماعة B.

^{c)} ضبوه B.

¹³¹⁾ Vgl. S. 38 ff. des Textes.

¹³²⁾ Er starb in der Nacht auf Montag, den 23. Rabi II 280 H. (6. April 902), nachdem er ungefähr 7 Jahre 9½ Monate regiert hatte. Vgl. at-Ṭabarī, Serie III, S. 2206; Ibn al-Aṭir, VII, 354; al-Mas'ūdī, VIII, 211.

¹³³⁾ Vgl. al-Mas'ūdī, VIII, 215.

¹³⁴⁾ Es war am Donnerstag, dem 7. Šafar dieses Jahres. Vgl. VAN ARENDONK, S. 205.

¹³⁵⁾ Bei VAN ARENDONK S. 206 heißt der Ort nach as-Sira, Fol. 93a, Šabul. Nach HALÉVY (zitiert bei v. A., a. a. O.) heute Ruinenstätte südöstlich von Šan'a'.

¹³⁶⁾ Zabwa liegt südöstlich von Šan'a', im Gebiet der Ḥawlān. Vgl. Hamdānī, S. 81, 17; 109, 7. Unsere Handschrift hat Ḍabwa; Sira schreibt Zabwa und Ṭabwa. Vgl. VAN ARENDONK, S. 206.

وصاح صائح: قُتِلَ الهادى!! فعطف جماعة من أصحابه فاستنقذوه وأركبوه على فرسه، وسار ولده محمد من ورائه ورجال من أصحابه يقاتلون في الميمنة والميسرة؛ فوقف الهادى ودعا رجال يُعرفون^(٩) بنبأهم في مواطن القتال، فثبتوا معه، وتردد على القوم حتى حال بينهم وبين أصحابه، وسار في أعقابهم وقد غشاها الدم من الجراح التي^(١٠) أصابته حتى دخل صنعاء. فعارضه ألم شديد حتى هُتِفَ بموته، ثم شفاه الله تعالى لما يعلمه من المصلحة العامة للمسلمين ببقائه^(١١). وبعد أيام بعث الهادى جماعة من أصحابه إلى ضَلَع^(١٢٧) لمحاربة^(١٢) مَنْ فيه من أعداء الدين؛ فوقع هناك قتال شديد كانت الدائرة فيه على الأعداء، وقُتِلَ جماعة واحترت رؤوسهم، ثم خرج عبد الله بن الحسين إلى ضَهْر^(١٣) فأوقع بمن فيه من المفسدين، وأُدِّيَ عَشْر^(١٣٨)، ثم رجع. وبلغ الهادى أن به^(١٤) جماعة في الرَّجْبَة^(١٣٩) قاطعون السبيل، فأرسل عليهم طائفة من عسكره. وخرجت مادة من بَيْتِ بَوَسَّ لحربهم، فثبت أصحاب الهادى وأصدقوا القتال حتى انهزم الأعداء إلى تَنْعَم^(١٤٠). وفي خلال هذا حصل حرب في ظَبْوة. فأمر الهادى «عم» أخاه وولده بالخروج إلى حَذَّة وسَنَع^(١٤١) فاجتمع القوم من مواضعهم، ووقع القتال،

^(٩) ويرفون. ^(١٠) الذي B. ^(١١) ويبقائه B.

^(١٢) المحاربة B.

^(١٣) ظهر B.

^(١٤) im Sinne von هناك.

^(١٢٧) Dila' liegt im Miḥlāf Ma'dīn, ungefähr 7 km nordwestlich von Ṣan'ā'. Es wird als eines der beiden Paradiese Jemens gerechnet und gilt als eine der berühmtesten Festungen. Vgl. Hamdānī, S. 106, Z. 21; 107, 16; 125, 22. Auf von WISMANN'S Karte bei RATHJENS heißt es Dhula'; siehe da III, 2c.

^(١٢٨) Wahrscheinlich meint er damit, daß Ruhe und Ordnung wiederhergestellt wurden und daß man da den Zehnten (die Ertragsteuer) abgab, womit man dem Imām Gehorsam bewies.

^(١٢٩) Genannt ist Raḥbat Ṣan'ā' im Miḥlāf Ma'dīn. Vgl. Hamdānī, S. 82, Z. 3; 111, 1; 227, 24 und Jāqūt II, 762—763.

^(١٣٠) 'Tun'im liegt ostwärts von Ṣan'ā'. Vgl. Jāqūt I, 879. Auf von WISMANN'S Karte bei RATHJENS heißt es Ten'im. Siehe dort Blatt III, 4c.

^(١٣١) Hana' liegt südlich von Ṣan'ā', nicht weit von Ḥadda. Vgl. von WISMANN'S Karte bei RATHJENS, Blatt III, d zwischen 2 und 3.

فهزمهم جند الهادى وقتلوا منهم طائفة؛ ثم وقع حرب آخر فيما بين ابن أبى
 الروية¹⁴²⁾ من أصحاب الهادى وبين أهل بيت بؤس انهزم فيه ابن الروية. وكان
 الهادى يومئذ فى آثار المرض، وقد نفدت النفقة على أصحابه، فطلب من صنعاء قرضه،
 فلم يعطوه شيئا، فضايق به الحال وعزم على الارتحال، ثم خرج بأصحابه من صنعاء؛
 ولما وصل وَرَوْر¹⁴³⁾ لقيه¹⁴⁴⁾ الدِّعَام، فسأله الهادى «عم» الإعانة وأن يخرج بعسكره
 وعشاره فيقاتل القوم، فاعتل عليه؛ وسار الهادى إلى صَعْدَةَ فدخلها فى شهر جمادى
 الآخرة من هذه السنة. وفى هذه السنة أيضا¹⁴⁵⁾ خرج أحمد بن عبد الله بن عبَّاد
 من اليمن إلى العراق قاصدا للمعتضد العباسى، ومستنجدا له على الهادى «عم»،
 فوجد المعتضد قد مات وبويع المكنفى؛ فعرفه بمراده فأمر المكنفى بتجهيز الجيوش
 العظيمة مع أحمد بن عبد الله المذكور. فورد فى خلال ذلك كتاب ابن مزاحم
 بج بن ساج¹⁴⁶⁾ عامل الحرمين يخبر أن الهادى قد خرج من صنعاء، ففتر عزم المكنفى
 عن ذلك التجهيز إلى اليمن واشتغل بحرب القرامطة فى الشام، وكان بها أبو
 القاسم¹⁴⁷⁾ القرمطى أحد دعاة¹⁴⁸⁾ (33a) عبيد الله المهدي صاحب الغرب؛ وقد كان
 استفحل أمر هذا القرمطى فى جهة الشام، وهزم الجيوش¹⁴⁹⁾ فى عدة مواضع
 وحاصر دمشق، ومال إليه عالم من الناس، ودخلوا فى¹⁵⁰⁾ مذهب¹⁵¹⁾ يخالف للقياس.

فى مذهب^{b)} —^{a)} لقاء B.

¹⁴²⁾ Wahrscheinlich meint er hier Abu'l 'Aštra Ahm. b. Muḥ. b. ar-Ru-
 wajja. Vgl. VAN ARENDONK, 207 und S. 29 des Textes (125).

¹⁴³⁾ Warwar liegt im Gebiet der Bakil und war als Marktort bekannt;
 mit diesem Namen werden auch ein Tal und ein Berg bezeichnet. Vgl. Ham-
 dānī, 82, 9; 110, 8, 9; 111, 7. Vgl. auch VAN ARENDONK, S. 107 (1).

¹⁴⁴⁾ Vgl. S. 20 des Textes.

¹⁴⁵⁾ Aṭ-Ṭabarī nennt ihn Uğğ b. Ḥāğğ. Siehe Serie III, S. 2204, Z. 15.

¹⁴⁶⁾ Es ist Jahjā b. Zukrawaih (E. I. Art. Ḥaramatun schreibt „Dhikra-
 waih“) b. Mahrawaih. Über seine Herkunft und die Nachrichten über ihn
 vgl. aṭ-Ṭabarī, Serie III, S. 2217ff.; Ibn al-Aṭīr, Bd. VII, S. 353ff. und Ibn
 Ḥaldūn, Bd. IV, S. 80.

¹⁴⁷⁾ Daraus ergibt sich ohne weiteres, daß der Verfasser unter Qarāmiṭa
 auch die Fāṭimiden versteht. Vgl. S. 10, 30 des Textes.

ارتحال الهادى من
 صنعاء ورجوعه
 إلى صعدة

مكالفة المكنفى
 للقرامطة

وفي أثناء هذه الحروب قُتل هذا¹⁴⁹⁾ القرمطى لعنه الله، فأقام القرامطة بعده أخاه أبا الحسن¹⁴⁹⁾ فعاود الحصار على دمشق، وخرج إلى حمص، ووجه طوائف من عسكره إلى بعلبك فأبادوا أهلها؛ فحينئذ نهض المكتفى العباسي في الأثر؛ ووقعت حروب في تلك الناحية انكشفت عن قتل القرامطة والظفر بقائدهم، ولما رجع المكتفى إلى بغداد قطع¹⁵⁰⁾ رأس أبي^{a)} الحسن القرمطى.

ودخلت سنة ٢٩٠

في المحرم منها وقع بعض فساد¹⁵¹⁾ في جهات صعدة (من بعض أهلها)^{b)} فأرسل عليهم الهادي «عم»، ووقع طرف قتال، فاستولى أسعاب الهادي على حصن عَلاف¹⁵²⁾، وقطعوا أعناب أهلها، وأخربوا منازلهم؛ ثم طلبوا الأمان من الهادي «عم» فأمنهم.

ووقع القتلة في بعض
جهات صعدة

a) أبا الحسن B.

b) der eingeklammerte Satz muß eingeschoben werden, damit das Pronomen von عليهم sein Leitwort «مَرَجِع» hat.

149) Er fiel im Kampfe gegen die Ägypter vor den Toren von Damaskus im Ša'ban 290 H. Vgl. at-Tabarī, Serie III, S. 2224 und Ibn al-Aṭīr, Bd. VII, S. 362.

149) At-Tabarī, Serie III, S. 2225 und Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 362, auch Ibn Ḥaldūn, Bd. IV, S. 86, nennen ihn al-Ḥusain.

150) Es war am Montag, dem 23. Rabi' I. Vgl. at-Tabarī, Serie III, S. 2245.

151) Dieser Aufstand fand in der Gegend westlich von Ša'da statt und war von Aḥm. b. 'Abbād, dem geschworenen Feind al-Ḥādī's unter den Ḥaulān, seinem Stamm, angestiftet worden. Derselbe versuchte oft und mit allen Mitteln, al-Ḥādī aus Jemen zu vertreiben. Er stiftete wiederholt an verschiedenen Stellen Unruhen gegen al-Ḥādī an und ging zweimal nach dem 'Irāq, um militärische Hilfe von dem Kalifen gegen al-Ḥādī zu erlangen. Al-Ḥādī war von seiner Feindseligkeit überzeugt; und deshalb lehnte er immer die Bitte ab, Ibn 'Abbād zu verzeihen und ihn nicht als Staatsfeind anzusehen. Vgl. S. 20, 33 des Textes; VAN ARIMONDONK, S. 174—176, 207.

152) 'Alāf liegt westlich von Ša'da; 'Alāf heißt auch ein Tal der Ḥaulān in dieser Gegend. Es ist das beste und fruchtbarste der Täler der Ḥaulān. Vgl. Ḥamdānī, 83, 20; 114, 0; Našwān, 75, 10.

ثم حصل بعض اختلال في وائلة¹⁵³، فسار الهادي إليهم بنفسه، ودخل كُتاف¹⁵⁴، وهو موضع المفسدين، فتهب عسكره ما وجدوه، وقطعوا أعناقهم، ثم سار الهادي إلى موضع يقال له المِطْلَاع¹⁵⁵ ففعل به كذلك؛ وأقبلت إليه وائلة فطلبوا منه الأمان، فأمنهم وأخذ جماعة من أشرارهم، وعاد إلى صعدة. وفي هذه المدة وقع اختلاف بين آل يعفر ومواليهم، فكتب ابنا يعفر¹⁵⁶ إلى الدعام بن إبراهيم فطلبوا منه أن يكتب إلى الهادي «عم» ويستنهضه للوصول إليهم على أن يسلموا إليه ما في أيديهما، ويحاربوا معه الموالي. فكتب الدعام إلى الهادي «عم» بما قالوا، غير أنه ذكر للهادي عدم وفاء الناس. ولما تابعت الكتب إلى الدعام أزمع على السير بنفسه إلى الهادي؛ ثم هَيَّأَ¹⁵⁷ على النهوض إلى اليمن¹⁵⁷، فسار الهادي من صعدة يوم الأحد ثالث شهر جمادى الأولى¹⁵⁸، فنزل بَحْيَوَان؛ ثم سار إلى رَيْدَة، ولقيه¹⁵⁹ أبناء يعفر إلى البَوْن؛ ووقع حرب بين الهادي وبين بني خَلْف بنواحي ضَلِيل¹⁶⁰، ثم سار الهادي إلى مِطْرَة¹⁶¹، ثم نهض¹⁶² إلى مَدْر، فاستأذن¹⁶³ بعض عسكره من أهل خَوْلَان وحمْدَان ونَجْرَان

محاولة الهادي
استعادة صنعاء

¹⁵³) B im Sinne von حَتَّة.

¹⁵⁴) B جاد الاول.

¹⁵⁵) B لَمَاء.

¹⁵⁶) B ثم نهض.

¹⁵⁷) Wā'ila ist ein hamdānischer Stamm, nach Wā'ila b. Šākir b. Rabi'a b. Mālik genannt. Die Wā'ila wohnten hauptsächlich östlich von Ša'da, zwischen dem Berg Baraṭ und dem westlichen Teil von Nağrān. Vgl. Hamdānī, 111, 2; 168, 1—5; 169, 5; Našwān 113.

¹⁵⁸) Er traf in Kutāf am 1. Šafar dieses Jahres ein. Vgl. VAN ARENDONK, 175. Kutāf ist ein Ort und ein Tal, welches in die beiden Täler Wādī Nağrān und al-Ğā'iṭ mündet; es wird auch Aktāf ausgesprochen. Vgl. Hamdānī, 84, 1; 168, 4 und S. 82, 25; 110, 20.

¹⁵⁹) Miṭlā' oder Ṭula' oder Ṭulāh wird dieser Ort bei Hamdānī genannt, siehe da S. 82, 25; 110, 9; 168, 1.

¹⁶⁰) Gemeint sind As'ad b. Abī Ja'fur und sein Vetter 'Uṭānūn b. Abī 'l-Ḥair. Vgl. VAN ARENDONK, 208.

¹⁶¹) Gemeint südlich von Ša'da nach Šan'ā' hin, was aus dem Zusammenhang mit dem folgenden Satz klar wird.

¹⁶²) Bei VAN ARENDONK, 209 (3); 206 (1) Šabul liegt südöstlich von Šan'ā'.

¹⁶³) Maṭira ist ein sehr fruchtbarer Ort im Gebiet der Bakl. Vgl. Hamdānī, 81, 24; 109, 23.

¹⁶⁰ und ¹⁶¹) Vgl. as-Sira, Fol. 97b bei VAN ARENDONK, 200, Anm. 7.

بالعود، فلم يبق معه إلا القليل. فلما بلغ آل طريف رجوع أصحابه إلى بلادهم نهضوا إلى الهادي في عسكر كثير حتى نزلوا بالقرى^{a)} بالقرب منه، فنهض إلى محل يسمى كبوه^{b)}، ثم استدعى همدان حجير فلم يجبه¹⁶¹⁾ أحد^{c)}، ومالوا إلى آل طريف؛ فوقع حرب شديد أول يوم من رجب، قتل فيه كثير من أصحاب الهادي، وأسر^{162a)} ولده محمد وابن الهادي وغيره؛ ودخلوا به إلى صنعاء على بغلة، وطافوا به الأسواق؛ وسار الهادي إلى وزّور. وجاء الخبر بقدم^{162b)} خفتم إلى اليمن تارة أخرى، فوصل في شوال من هذه السنة، ومكث في أرثل^{163a)} من بلاد سنحان^{163b)} قدر ستة أيام يتربّد الدخول إلى صنعاء، فلم يؤذن له بل خرج من فيها فأسروه¹⁶⁴⁾ ولده وابن أخيه (33b) وسجنوهم في بيت بوس، واستأمنهم أصحابه ثم دخلوا به صنعاء فأراد أصحابه القيام معه، فهاجم أسعد بن أبي يعفر وابن عمه عثمان، وقتلوا خفتم، ومال الناس إلى آل يعفر. وأما محمد بن الهادي فإنه اعتقل في بيت بوس، ثم نقل إلى شبام ثم أطلق بعد أيام¹⁶⁵⁾. وفي هذه¹⁶⁶⁾ السنة كان موت المكتفى؛ وتقدم¹⁶⁷⁾ ذكر طرف ما جرى بينه وبين

a) بالقرى B.

b) Sira Fol. 97 b (bei Arendonk, 200 (7)) nennt diesen Ort إتوة.

c) أحدا B.

^{162a)} Vgl. at-Tabari, Serie III, S. 2204; Ibn al-Aṭir, Bd. VII, S. 352; al-Ifḍā, Fol. 59b.

^{162b)} Vgl. Ibn ad-Daiba', Fol. 12a und S. 9 des Textes.

^{163a)} Vgl. Jāqūt, Bd. I, 191; VAN ARENDONK, 210 (7) unten.

^{163b)} Bilād Sanḥān liegt an der Grenze von Jān. Vgl. Hamdānī, 73, 25; 84, 10; 130, 4. Nach dem Namenverzeichnis zu H. v. WISSMANN's Karte bei RATHEJENS, Bd. III, S. 227 läge der Ort Blatt III 3c/3d. Er ist aber auf der Karte nicht zu finden.

¹⁶⁴⁾ Ibrāhīm b. Ḥalaf und Abd Allāh b. Ḥarrāḡ waren diejenigen, die ihn gefangen nahmen. Vgl. Ibn ad-Daiba', Fol. 12a; Anbā', Fol. 26b.

¹⁶⁵⁾ Vgl. S. 38 des Textes.

¹⁶⁶⁾ Al-Muktafi starb im Du'l-Qa'da 295 H. (Aug. 908), also 5 Jahre später. Vgl. at-Tabari, Serie III, S. 2280. Ibn al-Aṭir, Bd. VIII, S. 6; al-Mas'ūdī, Bd. VIII, S. 214. Unser Verfasser berichtet uns aber nochmals auf S. 51 vom Tode al-Muktafi's im Jahre 296 H., was auch falsch ist.

¹⁶⁷⁾ Vgl. S. 40 - 41 des Textes.

القرامطة. فاستعمل على اليمن نجح بن نجاح¹⁶⁹⁾، فوردت كتبه إلى آل يعفر¹⁶⁹⁾ بالنسيابة على اليمن. وفيها أيضا مات إبراهيم¹⁷⁰⁾ بن محمد بن زياد صاحب زيد، وقام بعده ولده إسحاق الملقب بأبي الجيش، وطالت مدته في الولاية نحو ثمانين سنة حتى تشعبت عليه أطراف بلاد، وخالف عليه كثير ممن كان يعزى إليه في ظاهر الأمر مثل أسعد بن أبي يعفر صاحب صنعاء وغيره؛ ومع ذلك فإنهم كانوا يخاطبون له، ويضربون السيكة باسمه؛ ومن امتنع عليه الأمير سليمان¹⁷¹⁾ بن طريف صاحب عثر¹⁷²⁾؛ وكانت بلاده واسعة، مسيرة سبعة أيام طولاً في عرض يومين، إذ حدّها من الشرجة¹⁷³⁾ إلى حلي¹⁷⁴⁾. وكان مبلغ ارتفاعها في السنة خمسمائة ألف دينار عثرية، وبقي في يده¹⁷⁵⁾ من شرجة حرص إلى عدن، ومن غلافة¹⁷⁶⁾ إلى طرف أعمال صنعاء عرضاً، وسياتي تاريخ¹⁷⁷⁾ وفاته إن شاء الله تعالى. وفي هذه السنة اشتد¹⁷⁸⁾ القحط باليمن حتى أكل الناس بعضهم بعضاً، ومات خلق كثير، وخرت عدة¹⁷⁹⁾ قرى، وبذلوا وجوههم للسألة؛ فقعّدوا في بيوتهم، وأغلقوا أبوابهم حتى ماتوا، ولم يبق منهم إلا طفلة صغيرة أخذها بعض بني الأزهر ابن عبد الرحمن؛ وتزوجت فيهم فسيحان القاهرة بالموت.

عدت قرى B^{a)}

¹⁶⁹⁾ Vgl. Ibn ad-Daiba, Fol. 11b, unten.

¹⁶⁹⁾ Es waren As'ad b. Abi Ja'fur und sein Vetter 'Ujmān b. Abi 'l Hair, die von Nuḡh b. Naḡāh weiterhin mit der Wilāya betraut wurden. Ibid. Fol. 12a.

¹⁷⁰⁾ Über Ibrāhīm b. Muḥ. b. Zijād, seinen Vater und seine Söhne und Nachfolger vgl. *Tārīḫ al-Jaman* von 'Umāra, S. 1—14; Ibn Ḥaldūn, Bd. IV, S. 212—214.

¹⁷¹⁾ Vgl. 'Umāra, S. 5.

¹⁷²⁾ 'Aṭr (auch Attar ausgesprochen) ist eine der wichtigsten Städte in der Tihāma. Vgl. Hamdānī, 52, 14; 54, 12, 13; 215, 18; Našwān, 69; Jāqūt, III, 615.

¹⁷³⁾ Liegt in der Tihāma. Vgl. Hamdānī 52, 13; 120, 1; 188, 20; 217, 8; Jāqūt, III, 275.

¹⁷⁴⁾ Liegt ebenfalls in der Tihāma. Vgl. Hamdānī, 120, 13; 121, 12; 122, 21; 154, 16; 188, 4; 217, 11.

¹⁷⁵⁾ Die Rede ist hier wieder von Ishāq Abi 'l-Ḡaiš. Vgl. 'Umāra, S. 6.

¹⁷⁶⁾ Liegt in der Tihāma und ist der Hafen von Zabīd. Vgl. Hamdānī, 52, 12; 119, 18.

¹⁷⁷⁾ Er starb im Jahre 371 H. Vgl. 'Umāra, S. 6.

¹⁷⁸⁾ Vgl. VAN ARENDONK, 215, unten.

فيها أطلق محمد بن الهادي من سجن شبام فلحق بأبيه في صعدة. وفي هذه السنة استمر القحط إلى آخرها. وفيها¹⁷⁹⁾ بعث ميمون القداح¹⁸⁰⁾ دُعاة ولده عبيد الله المهدي إلى اليمن؛ وهم على بن الفضل¹⁸¹⁾ الحميري ومنصور بن حسن¹⁸²⁾ الكوفي، وهما على مذهب الإثنى عشرية¹⁸³⁾؛ ولخروجهما إلى اليمن سيرة مسطورة ذكرها أصحاب التواريخ مستوفاة¹⁸⁴⁾، وإنما نشير إلى السير منها؛ فما ذكره صاحب¹⁸⁵⁾ بهجة الزمن في أخبار اليمن أن على بن الفضل حج ثم توجه لزيارة قبر مولانا

بعث دعاة عبيد
الله المهدي إلى
اليمن، على بن
الفضل ومنصور
ابن حسن

ومسوفة B^{b)}. احسن^{a)}.

¹⁷⁹⁾ Dies bedeutet, daß Maimūn al-Qaddāh in diesem Jahre (291 H.) gelebt hat, was mit den Angaben von al-KAY (Ġanadī, 142) ungefähr übereinstimmt. Es heißt bei al-Ġanadī, als Ḥasan b. Maṣṣūr Herr der Lage war, benachrichtigte er Maimūn al-Qaddāh im Jahre 290 H. davon und schickte ihm wertvolle Geschenke und Kostbarkeiten. In der EI, Bd. II, S. 822b, 16 von unten; 825, 3. Absatz wird angegeben, Maimūn sei spätestens im Jahre 180 H. (796) gestorben.

¹⁸⁰⁾ Über Maimūn al-Qaddāh und überhaupt über diese bis jetzt ungelöste Frage, ob die Fāṭimiden richtige 'Aliden sind oder nicht, vgl. Ibn al-Aṭṭar, Bd. VIII, 17 ff.; Ibn Ḥaldūn *al-Muqaddima*, 12—14 und *al-'Ibar*, Bd. IV, S. 31 ff.; Ibn Ḥillikān, Bd. I, S. 342. Weitere Literaturangaben finden sich bei 'INĀN *al-Ḥakīm bi'amrillāh*, Zeitschr. *Ar-Risāla*, Nr. 91, S. 49. Neuestens ist das gesamte Material im profātimidischen Sinne zusammengestellt von Mamour, *Polemics on the Origin of the Fatimi Caliphs*, London 1934; vgl. dazu HARTMANN in „Islam“ XXII (1935) 278—280 und STROTHMANN in OLZ 1935, 632—634.

¹⁸¹⁾ und ¹⁸²⁾ Über 'Alī b. al-Faḍl, Maṣṣūr b. Ḥasan, ihre Sendung nach Jemen und ihre Tätigkeit daselbst, vgl. al-Baḥā' al-Ġanadī bei KAY (Auszug aus Baḥā's Buch *as-Sulūk*) Nachrichten über die Qarāmiṭa in Jemen. Da spricht er auch über die Abstammung der Fāṭimiden und über Maimūn al-Qaddāh. Aber der Stammbaum von Maṣṣūr bei ihm ist folgender: Maṣṣūr b. Zādān b. Ḥaṣṣab b. al-Faraġ b. al-Mubārak; letzterer sei ein Nachkomme des 'Aql b. Abī Ṭālib. Siehe da S. 140.

¹⁸³⁾ Über die „Zwölfer“, ihre Richtung und die anderen schiitischen Sekten vgl. Ibn Ḥaldūn *al-Muqaddima*, S. 107—110 und *al-'Ibar*, Bd. IV, S. 28—31; al-Aṣ'arī *Maqālat al-Islāmiyyīn*, Bd. I, S. 5—75; *al-Milāl wa 'n-Niḥāl* von Ibn Ḥazm und von as-Šahrastānī, zuletzt EI.

¹⁸⁴⁾ Es ist *Abū 'l-Maḥasin 'Abd al-Baqī b. 'Abd al-Maḥḍ al-Quraṣī* (680 bis 743 H.). Sein Werk ist immer noch unzugänglich und liegt als Handschrift in der Pariser National-Bibliothek. Vgl. BROCKELMANN, Bd. II, 171; Nachtr. S. 709; VAN ARENDONK, S. IX.

الحسين بن علي «عم»، فبكى عنده وترحم عليه، وأظهر الأسف العظيم؛ فتفرس فيه القُدَّاح، وكان منجما فلکيا، فظهر له من ابن الفضل ومنصور بن حسن مخايل الشهامة، فأطلعهما على سرِّه وعرفهما حقيقة أمره، وعرفهما أن المهدي ولده، وأن نسبه يتصل بأمر المؤمنين على بن أبي طالب «عم»، وأن لولده شأنا عظيما؛ ورغبها في القيام بأمر الدعوة، واستماله قلوب الناس، فوجدهما قابلين لقوله؛ فأخذ عليهما اليهود الوثيقة؛ (84a) وعرفهما حقيقة مذهبه؛ ثم أمرهما بالسير إلى اليمن. وكان فيما قاله لهما: إنَّ الكعبة المشرفة يمانية، وكلام مبدؤ منها. وحرَّضهما على التعاضد وعدم الاختلاف. ثم سارا إلى اليمن؛ فلما وصلا ببندر البُقعة¹⁸⁴⁾ افترقا، فقصد ابن الفضل بلاد يافع¹⁸⁵⁾، وقصد منصور بن حسن عَدَنَ لاعة¹⁸⁶⁾. وأقام كل منهما في جهته يظهر الزهد والورع والتقشف حتى صار كل منهما مسموع القول في جهته. وقصدهم الناس وجمعوا إليهم الصدقات، وعظم شأنهما. فأثما منصور بن حسن فقصد جبل مسور لاعة¹⁸⁷⁾، لمُحصنه وأحكم عوراته، واتخذ دار إقامته، ثم جمع الجموع وأغار بهم على أهل تلك الناحية حتى أبادهم، وأخذ أموالهم، واستولى على بلادهم؛ ثم سار إلى بني شاور¹⁸⁸⁾، فاستولى عليهم أيضا؛ ثم نهض إلى شبام وكوْكَبان لمحاربة الجواليين؛

¹⁸⁴⁾ Landungsplatz für Zabīd. Vgl. WÜSTENFELD, 115; Hamdāni, 94, 11. Al-Ġanādī gibt aber ohne anderen Ort an; sie wären nach Ġalāfiqa und nicht nach al-Buq'a, wie es hier heißt, gekommen; und von da aus hätte jeder seinen Weg genommen; siehe da S. 141.

¹⁸⁵⁾ Die Jāfi' wohnen in Sarw Ĥimjar. Vgl. Hamdāni, 89, 5—13.

¹⁸⁶⁾ 'Adan Lā'a ist ein großes Dorf bei Ġabal Muswar und verschieden von 'Adan Abjan, welches am Meere liegt und heute in englischem Besitz ist. 'Adan Lā'a liegt im Gebiet der Lā'a, zwei Tagoreisen nordwestlich von Šan'a' an der Grenze des Landes der Ḥāšid. Vgl. Hamdāni, 60, 1; 106, 23; 112, 10—25; 113, 10; 103, 12; al-Wāsi', S. 108.

¹⁸⁷⁾ Ġabal Muswar ist ein Berg in der Sarāt al-Mašāni', dem sechsten Teil der jemenischen Gebirgskette (von S. aus gerechnet) und liegt in dem Gebiet der Lā'a; siehe Ann. 186 und vgl. Hamdāni, 60, 1; 72, 14; 108, 2, 10, 21; 113, 20; 103, 13; 245, 6.

¹⁸⁸⁾ Die Banū Šāwir wohnen hauptsächlich in dem zehnten Teil der Gebirgskette, von Süden nach Norden gerechnet, in Sarāt Ġaub und auch in al-Baun. Vgl. Hamdāni, 70, 3; 111, 17; 112, 11.

فهزموه وقتلوا طائفة من قومه، فعامل رجلا من مواليهم كان على حصن الضِّلَع¹⁸⁹⁾، فلما والاه ذلك الرجل الذي والاه ندم¹⁹⁰⁾ على موالاته. ثم خرجت العساكر من صنعاء فانهزم من شبام إلى مَسُور. وأما على بن الفضل فإنه لما قصد بلاد يافع أظهر مثل ما¹⁹¹⁾ أظهر منصور بن حسن من العبادة والزهد والتقشف، فاقتن به أهل تلك الناحية، وهم جهال رَعاع لا يعرفون الحقائق بل يتبعون كل ناعق، فأنهم ألغوا إليه أزمته¹⁹²⁾، وطلبوا منه النزول من متخلاه إلى محلاتهم فلم يجيبهم إلى مطلبهم إلا بشروط شرطها عليهم؛ وهى الأمر بالمعروف والنهي عن المنكر وترك المعاصي والإقبال على الطاعة، فأجابوه، فأخذ عليهم الموائيق؛ ثم أمرهم بمارة بعض حصون جهاتهم ففعلوا؛ ثم أزمهم أن يغيروا على أطراف البلاد فينهبوا أهلها، وأوهمهم أن ذلك من الجهاد في سبيل الله، وكان في الحج¹⁹³⁾ وأبين¹⁹⁴⁾ رجل من الأصابع¹⁹⁵⁾ يعرف بابن أبي العلاء¹⁹⁶⁾ فقصده ابن الفضل بمن معه، فهزمه ابن أبي العلاء وقتل من أصحابه كثيرا، ورجع ابن الفضل إلى مهيّب، فاجتمع إليه المنهزمون من أصحابه، وكان ذا رأى

^{a)} الذى وندم B.

^{b)} مثلا B.

¹⁸⁹⁾ Ad-Dila', einer der berühmtesten Berge Jemens, nicht weit von Šibām, dem Sitz der Ja'furiden. Vgl. Hamdāni, 125, 8.

¹⁹⁰⁾ Lahğ ist eine der größeren Städte der Tihāma und Süd-Jemens. Es liegt nördlich von 'Aden am Wege nach Šan'a' (45° Länge Greenw., 13° Breite). Bei Lahğ treffen sich Wādī 'Ulān und Wādī Ša'a; und von da aus geht al-Ga'it zum Meere in der Richtung auf Aden. Lahğ wird auch die ganze Gegend bis an die Grenze von Abjan genannt. Vgl. Hamdāni, 52, 10; 53, 15; 77, 24; 78, 1; 97, 23—28, 12; 189, 16.

¹⁹¹⁾ Abjan ist ein großes Gebiet im südlichen Jemen, nach Dū Abjan (Našwān vokalisiert Ibjan), einem himjaritischen König genannt; danach wird das berühmte 'Adan als 'Adan Abjan bezeichnet. In Abjan gibt es viele Städte und Dörfer, wie Šaukān und Ĥanfar, das als größte Stadt Abjans gilt. Vgl. Hamdāni, 52, 10; 53, 18; 97, 6—22; Našwān, 11.

¹⁹²⁾ Al-Aṣḍih, ein himjaritischer Stamm, nach Aṣḥab b. 'Amr b. Ḥarīṭ b. Dī Aṣḥab b. Mālik b. Zaid b. al-Gauṭ b. Sa'd b. 'Auf b. 'Adijj b. Mālik b. Zaid b. Sadad b. Zur'a Ĥimjar des Kleinen (al-Aṣḡar), sie wohnen hauptsächlich in Lahğ und Abjan. Vgl. Hamdāni, 53, 16; 54, 26; 77, 26; 96, 7; 97, 4, 15; 98, 12; 99, 24; Našwān, 59.

¹⁹³⁾ Ihn ist Muḥammad b. Abī 'l-'Ala'. Vgl. al-Qanadl bei Kay, S. 143.

ومكر، فقال لهم: الرأي أنا نهجم عليهم فإنهم قد أمنوا وتفرقوا، فساعدوه، ولم يشعر ابن أبي العلاء وهو في خَنْفَر¹⁹⁴ غافلاً، وقد تفرق أصحابه إلا وقد خالطته عساكر ابن الفضل فقتلوه وطائفة ممن كان عنده، واستولوا على خزائنه، وفيها من النقد جملة مستكثرة، ورجع ابن الفضل إلى يافع فمظم شأنه وشاع ذكره، ثم سار إلى المَذْيَنَجَرَة¹⁹⁵ وهي قرية في أعلى^a بلاد العدن، وصاحبها يومئذ جعفر بن محمد¹⁹⁶ (341) ابن أحمد المناخي وهو¹⁹⁷ الذي ينسب إليه مخلاف جعفر، فلقبه^b أهل تلك الناحية وقتلوه، فانهزم راجعاً إلى يافع. وفي هذه السنة وصلت كتب إلى الهادي «عم» من إبراهيم بن علي¹⁹⁸ والفطريف¹⁹⁹ الحكيم يطلبان منه الوصول إلى بلادهما²⁰⁰ على تسليم ما في أيديهما؛ وأعطياهم على ذلك المهود الغليظة، وتكررت كتبها بمثل ذلك، فاستدعى الهادي قبائل خَوْلَان²⁰¹، فسار بهم إلى تهامة، ونزل بموضع يقال له السرر [ثم تقدم إلى محل يعرف بالثَبْرَة ووافاه كتاب الحكيم يستدعيه إلى محل يسمى طَرْمَرًا²⁰¹ فسار إليه، ولقيه رسل الحكيم بالضيافة وعلف الدواب، وكان الحكيم قد أخذ ذلك من أهل بلده، فلما بلغ الهادي ذلك أرجع لأهل البلد ما أخذ منهم،

الهادي يلعب
إلى بلاد
الحكيمين
بدهوتهم

^a) أهلًا B. ^b) فلقاه.

¹⁹⁴) Vgl. Anm. 101.

¹⁹⁵) Liegt in Miḥlāf as-Saḥl auf dem Raima-Berg; von Ġaʿfar, dem Diener (Maulā) des Muḥammad b. Ziyād, im Jahre 206 H. gebaut. Nach diesem Ġaʿfar soll das Gebiet Miḥlāf Ġaʿfar genannt worden sein. Vgl. Hamdānī, 98, 4; 100, 17; 217, 2; al-Ġanādī bei KAY, S. 143, Z. 4, unten und dazu 'Umāra bei KAY, S. 3.

¹⁹⁶) VAN ARENDONK nennt ihn nach *Bahjat az-Zaman* Ġaʿfar b. Ibrāhīm. Vgl. VAN ARENDONK, 100 (7), 113 (4) und S. 309 (zu Bl. 113). Dazu noch Hamdānī, 75, 9; 100, 24.

¹⁹⁷) Vgl. dazu Anm. 195; Ibn Ḥaldūn bei KAY, 126 und VAN ARENDONK, 101 (9).

¹⁹⁸) Nach *as-Sira*, Fol. 135b, wie VAN ARENDONK angibt, wäre er aus dem Stamm al-Ḥakam. Vgl. VAN ARENDONK, 213.

¹⁹⁹) Es ist al-Ġiṭrif b. Muḥammad al-Ḥakamī (ibid).

²⁰⁰) Ihr Land beginnt nördlich von Wādī Maur (Maur-Tal) und dehnt sich fünf Tagomärsche aus. Vgl. Hamdānī, 54, 7 -10; 110, 24 -120, 6.

²⁰¹) Vgl. Hamdānī, 178, 8.

وقال: لا يحمل لنا أخذه؛ وأرجع رسل الحكمى إليه؛ فتعجب من فعل الهادى، ولم يدم على ما كان منه من استدعائه، وانشى عزمه عن موالاته بعد المهود الأكيذة. ثم جمع عسكرا كثيرا وسار بهم لمحاربة الهادى، فأوقع بهم الهادى «عم»، وانهمز الحكمى فتبعه الهادى وقتل من أصحابه كثيرا.

ودخلت سنة ٢٩٢

في محرم منها خرج إبراهيم بن خلف من الكدراء^{٢٠٢} قاصدا جبل ذخار، فلما وصل طرف الجبل لقيه^{٢٠٣} عبد لمدان^{٢٠٤} صاحب الجبل فقتله وهزم أصحابه، وبعث برأسه إلى مولا. وفي هذه السنة حصل التواطؤ^{٢٠٥} فيما بين محمد بن أحمد^{٢٠٦} الأعجم وبين عثمان بن أحمد^{٢٠٧} على قبض كوكبان، فقبضه عثمان فتحرك^{٢٠٨} عليه أسعد بن أبى يعفر من صنعاء، وقدم أمامه عسكرا، فصعدوا الجبل من محل يسمى بيت خيام^{٢٠٩}، وتبعهم أسعد في الأثر، فأقام الحصار على كوكبان حتى ظفر به، وأسر عثمان بن أحمد، ولبت في شبام بعض أيام، ثم رجع إلى صنعاء، وفيها خالف بنو الحارث بنجران^{٢١٠} على الهادى «عم»، ووقع بينهم وبين عامله هنالك حرب؛ فخرج عليهم الهادى «عم»

خلاف بنى
الحارث ضد
الهادى

^{٢٠٢} لقاء مد B.

^{٢٠٣} التواطؤ B.

^{٢٠٤} بنخوات B.

^{٢٠٥} Al-Kadrā' ist eine der Städte der Tihāma, nicht weit von Zabīd. Vgl. Hamdāni, 54, 1; 72, 3—5; 100, 3; 120, 1, 7.

^{٢٠٦} Vgl. VAN ARENDONK, 215.

^{٢٠٧} Es ist Muḥammad b. Aḥmad b. Zuraiq al-Aḡam, einer der Banu-'l 'Abbās b. 'Alī und Anhänger von al-Ḥādī. Er war vorher von al-Ḥādī zum Qāḍī ernannt worden. Vgl. VAN ARENDONK, 100, 215.

^{٢٠٨} Es ist der Ja'furide 'Uḡmān b. Abi 'l Ḥair (Aḥmad), der Vetter von Aḥmad b. Abi Ja'fur. Vgl. S. 30 des Textes; Ibn al-Duiba', Fol. 11b; VAN ARENDONK, 203, 208, 212, 215.

^{٢٠٩} Aḥmad's Zug war im Ḥaṣar dieses Jahres. Vgl. VAN ARENDONK, S. 215.

^{٢١٠} Liegt im Miḥlāf Aqḍān (= Miḥlāf Ṣibān). Vgl. Hamdāni, 107, 10.

من صعدة، فحاصروهم واستباح عسكره أموالهم، وقطعوا نخيلهم؛ فطلبوا الأمان من الهادي «عم» فأمنهم، ورجع إلى صعدة. وفيها قصد على بن الفضل المذبحرة تارة أخرى فدخلها⁽²⁰⁸⁾، وأخذ حصن التعكري⁽²⁰⁹⁾ فانهمز جعفر المناخي إلى تهمامه، فأمدّه صاحب زييد⁽²¹⁰⁾ بجيش كثيف، ورجع يريد استرجاع المذبحرة فحصلت بينة وبين علي بن الفضل وقعة كبيرة بوادي نخله⁽²¹¹⁾، فيها⁽²¹²⁾ قتل جعفر المناخي، وابن عمه أبو الفتوح⁽²¹³⁾ بأكمة خواله⁽²¹⁴⁾، وقويت⁽²¹⁵⁾ شوكة ابن الفضل، واستولى على بلاد المناخي، وجعلها مستقر ملكه؛ ثم نهض إلى بلاد يحضب⁽²¹⁶⁾، فدخل منك⁽²¹⁷⁾ فأخربها؛ ثم سار إلى ديمار، فوجد (358) جيشا عظيما في هرّان⁽²¹⁸⁾ من أصحاب الحوالى⁽²¹⁹⁾ فكتب إلى صاحب هرّان، واستماله حتى والاه.

^{a)} B وقوت.

²⁰⁸⁾ Die Stadt fiel in seine Hände am 14. Šafar 292 H. Vgl. VAN ARENDONK, 114.

²⁰⁹⁾ Diese Festung liegt auf dem berühmten Berge Ta'kur im Miḥlāf as-Saḥūl. Sie heißt bei Hamdānī Ḥiṣn Ta'kur. Vgl. Hamdānī, 100, 16; 125, 6, 21.

²¹⁰⁾ Es ist Iṣḥāq b. Ziyād (= Abu 'l-Ġaiš). Vgl. S. 37, 47 des Textes; al-Ġanadī, 146, bei KAT. Über ihn und seine Vorfahren vgl. auch 'Umāra bei KAT, S. 1 ff.

²¹¹⁾ Wādī Naḥla ist im Miḥlāf as-Saḥūl; es ist ein sehr fruchtbares Tal, reich an Wasser, Obstbäumen und Gemüse. Vgl. Hamdānī, 75, 5—16.

²¹²⁾ Die Schlacht war am Freitag, dem letzten Raḡab 292 H., wobei Ġa'far b. Ibrāhīm al-Manāḥi im Kampfe fiel, nachdem er 50 Jahre lang geherrscht hatte. Vgl. VAN ARENDONK, 114; KAT 222; Hamdānī, 100, 25.

²¹³⁾ Es ist Abu 'l-Futūḥ b. Abī Salāma. Vgl. VAN ARENDONK, 114, 216 (2).

²¹⁴⁾ Siehe Hamdānī, S. 75 und die Anmerkungen zu dieser Stelle (II, S. 70).

²¹⁵⁾ Bilād Jaḥḍib schließt sich an die nördliche Grenze des Miḥlāf as-Saḥūl an. Es wird Jaḥḍib as-Sufl genannt; nördlich davon liegt Jaḥḍib al-'Ulw. Vgl. Hamdānī, 101, 1—10; 135, 3; 209, 2. Naṣwān, S. 49, 93 schreibt Jaḥṣib; VAN ARENDONK bald Jaḥḍib, S. 106, bald (nach anderen Quellen) Jaḥṣib, 198 (5), 216.

²¹⁶⁾ Mankat liegt im Jaḥḍib al-'Ulw und gilt bei Hamdānī als eine der Städte des jemenischen Nağd. Siehe da 55, 4; 101, 6.

²¹⁷⁾ Hīrrān, im Bereich von Dīmār. Vgl. Hamdānī, 80, 20; Jāqūt, IV, 958.

²¹⁸⁾ Gemeint ist As'ad b. Abī Ja'fur al-Ḥiwālī.

ودخلت سنة ٢٩٣

في الحرم منها نهض على بن الفضل من الجند²¹⁹ بمجموع كثيرة الى اليمن
 الأعلى،²²⁰ وكان اليافعى²²¹ في دِمار، فوجهه عسكره لمحاربة ابن الفضل فهزمهم،
 وقصد اليافعى فهزمه من دِمار إلى صنعاء؛ ثم تبعه ابن الفضل بمجنود لا نطاق، يقال
 أنها بلغت إلى أربعين ألفاً²²² فنزل في ظَبْوة²²³ وخرج إليه أسعد بن أبي يعفر فقاتله
 قتالا شديداً، وقتل من أصحابه أربعمائة رجل، ورجع إلى صنعاء؛ ولبت ابن الفضل
 بمجنوده القرامطة في سفح ثَمَّ ثلاثة أيام، ثم انتشروا؛ فقصدهم ابن أبي يعفر، فها
 برحوا من مواضعهم، ورجع ابن يعفر إلى صنعاء؛ فقصده ابن الفضل ليلاً في خمسة
 آلاف مقاتل، فدخل صنعاء من ناحية الشَّهَاتِين²²⁴ بسعاية مهلب الشَّهَاتِي، فقصده

دخول ابن
 الفضل صنعاء

^a) أربعين ألف B.

^b) ضبوه B.

²¹⁹) Al-Ġanad ist die größte Stadt im Gebiete der Sakāsik, welches zwischen Miḥlāf as-Ṣahūl nördlich und al-Maʿāfir südlich und westlich liegt. Al-Ġanad ist einer der ältesten arabischen Märkte, liegt am oberen Wege von ʿAdan nach Ṣanʿā, es war auch der Sitz der ʿĀmil (= Statthalter) von dem ʿĀmal al-Ġanad (= Gebiet al-Ġanad), zu welchem alle tihāmischen Dörfer gehörten. Al-Ġanad ist berühmt durch Viehzucht. Die Bewohner von as-Sakāsik widerstanden besonders hartnäckig und tapfer den Qarāmiṭa. Sie gehörten, wie Hamdānī, 99, 22—26, berichtet, zu denjenigen, die sich von den Qarāmiṭa nicht unterwerfen ließen. Sie sollen auch Aḥmad b. Faḍl getötet haben. Vgl. Hamdānī, 54, 18—21; 99, 22—26; 179, 26; 189, 23, 24; 198, 7.

²²⁰) Jemen bestand aus zwei Teilen, al-Jaman al-Aʿlā (= Ober-Jemen), dessen Hauptstadt Ṣanʿā war, und al-Jaman al-Aṣfal (= Unter-Jemen) mit der Hauptstadt Zubīd. Vgl. Ibn ad-Daiba, Fol. 3b.

²²¹) (demont ist ʿIsā b. al-Muʿān al-Jāfi. Vgl. VAN ARENDONK, 211, 216, 220, 221.

²²²) Die Banū Ṣihāb führten ihren Stamm auf Ṣihāb b. al-ʿĀqil zurück, dessen Herkunft umstritten ist; manche sagen, er gehörte zu dem Kinda, die anderen sagen, zu den Quṭāʿa, was Naṣwān, S. 58, für wahrscheinlich hält. Die Banū Ṣihāb haben in Ṣanʿā mit al-ʿAbnā, den Persern, zusammengewohnt. Vgl. Hamdānī, 124, 20.

عُمْدَان²²³⁾ والمسجد²²⁴⁾ وذلك في العاشر²²⁵⁾ من شهر محرم من هذه السنة؛ فخاربه أسعد بن أبي يَعْفُرٍ إلى عصر ذلك اليوم؛ ثم خرج من صنعاء، وكان يوما عصيبا حصل فيه لأهل²²⁶⁾ صنعاء من الخوف والوجل والرعب والفشل؛ وخرج منهم من خرج بأهله وأولاده، واستباح القرامطة صنعاء قتلا ونهباً وأسرا، واستباحوا المحارم فهتكت²²⁷⁾، وفعلت العظام. وأما ابن أبي يَعْفُرٍ فإنه توجه إلى شبام، فتحرك عليه القرمطي²²⁸⁾ الذي في جبل دُخَارٍ وحاربه، فخرج ابن أبي يَعْفُرٍ من شبام بأهله وأثقاله إلى بلاد الدُّعَامِ²²⁹⁾. قلت أنتقل إلى محاربة²³⁰⁾ الإمام، وفنائل أهل البيت عليهم السلام، ألم يكن آل يَعْفُرٍ حاربوا إمام الهدى وبحر الندى الهادي إلى الحق المين يحمي بن الحسين صلوات الله عليه وأخرجوه من شبام بأهله؛ فسلط الله عليهم هذه الفرقة الغاوية القرمطية وأجزام²³¹⁾ بمثل فعلهم معه في أقرب مدة. ولما تمكن ابن الفضل من صنعاء لم يحسن فيها صنعاء، بل أظهر مذهبه الخبيث ودينه المشؤم، وارتكب محظورات الشرع، وادعى النبوة، ورقى منبر جامع صنعاء، وخطب خطبة منكبة، صرح فيها بمقيدته الكفرية، وحمل عليها من تابعه من تلك الفرق الغويّة، وقد ذكر

²²³⁾ B غمدان المسجد (ohno) vgl. van Arendonk S. 217.

²²⁴⁾ مع أهل صنعاء B.

²²⁵⁾ B وهتكت.

²²⁶⁾ B محاربت.

²²⁷⁾ so l

²²⁸⁾ Über Gumdān vgl. D. H. MÜLLER, *Die Burgen und Schlösser Süd-arabiens*, 377–386.

²²⁹⁾ Den Tabollen nach war es ein Dienstag. Al-Ġanadī, S. 144 bei KAY gibt als Datum den Donnerstag, den 3. Ramaḍān an. Dagegen stimmt at-Ṭabarī und Ibn al-Aṭīr mit unserem Verfasser überein. Vgl. at-Ṭabarī, Serie III, S. 2256, Z. 8ff.; 2257, Z. 18ff.; Ibn al-Aṭīr, Bd. VII, S. 378; auch VAN ARENDONK, S. 217.

²³⁰⁾ Gemeint ist Maṣṣūr b. Ḥasan, der Genosse und Mitarbeiter von 'Alī b. al-Faḍl al-Qarīnī. Vgl. S. 39, 40 des Textes und VAN ARENDONK, 217.

²³¹⁾ Bilād ad-Du'ām liegt in dem Gebiet al-Baun. Vgl. Hamdānī, 111, 19; 201, 13; und S. 14 des Textes.

هذه الخطبة كثير²²⁷ من المؤرخين، وإنما تركناها تزيها لكتابنا عن كلام هذا المارق اللعين، وإن كانت شاهدة عليه بالكفر الصريح²²⁸، غير أن في أعماله ما يغنى عن التصريح، ضاعف الله له العذاب في يوم الجزاء والحساب، فإنه هدم أركان الإسلام، وبالع في دحض الشرائع الواردة عن سيد الأنام، صلى الله عليه وعلى آله الكرام، (35b) وأباح لتابعيه المحنور، وإتيان الذكور، وارتكاب المحرمات، من تكاح البنات والأمهات، وأسقط حج بيت الله الحرام، وأتى بدين خالف الشرائع والأحكام؛ ومن قبيح فعله أنه اتخذ جامع صنعاء اصطبلًا للخيل بعد تلاوة القرآن فيه النهار والليل. ولما بلغ ذلك صاحبه منصور بن حسن تجهز بالمسير إليه من مسور، وحين اجتمع به لأمه على فعله بصنعاء، وكان يهابه لجرأته وقتكه، وكان على بن الفضل يوم أصحابه أن منصور بن حسن من جملة أتباعه²²⁹، وسيف من سيوفه. ولما عزم ابن الفضل على قصد تهامة نهأ منصور بن حسن وقال له: الرأي التوقف والسكون في هذه (البلاد) التي قد استفتحناها حتى تمكن اليد، فلم يسمعه،²³⁰ وسار في ثلاثين ألفًا وجعل طريقه على بلاد المغارب²³¹ حتى اللحب²³² من بلاد الشرف الأسفل²³³، فتأمرت عليه البلاد والقبائل، وثبتوا له في الأماكن الصيقة حتى لم يمكنه التخلص، وبلغ (ذلك) منصور ابن حسن، فشن الغارة²³⁴ عليهم²³⁵، واستنقذه من تلك الجهة، فرجع إلى صنعاء.

²²⁷) B صريح.

²²⁸) Vgl. Dozy, *Suppl.*, unter سعد IV.

²²⁹) Vgl. van Arendonk, 218 (4): Es steht aber in *Anbā' az-Zaman* die obige Form «اللحب» und nicht الحب wie van Arendonk a. a. O. meint.

²³⁰) B المغارب.

²³¹) عليه.

²²⁷) Al-Ġanadī, S. 114 bei Kay, gibt diese Predigt wieder, aber er meint, Ibn al-Faḍl habe sie in der Moschee von al-Ġanad und nicht von Ṣan'ā' gehalten.

²²⁸) Etwas anders VAN ARENDONK, S. 217f. nach al-Ḥazraġī.

²²⁹) Wahrscheinlich meint er westlich von Ṣan'ā'.

²³⁰) as-Saraf al-Asfal gehört zu dem Lando der Banū Ḥarīb b. Ġuṣam b. Ḥāṣid, liegt also im Gebiet der Ḥāṣid in Hamdān, westlich von Ṣan'ā'. Vgl. Hamdānī, 107, 18; 111, 8—11.

وبعد أيام خرج منها غازيا لتهامة²⁸¹⁾ فجعل طريقه المغارب²⁸²⁾ وقال أهلها منه أنواع²⁸³⁾ المصائب؛ وكان مروره على جبل ملحان²⁸⁴⁾ وتوجه منه إلى المهجم²⁸⁵⁾ فقتل صاحبها، ثم سار إلى الكدراء فأخذها، وتقدم إلى زبيد ففر منه إسحاق بن محمد بن إبراهيم بن محمد بن زياد، فهجم على زبيد. وقال منه ما يريد، وقتل من أهلها، وبسى من نساها أربعة آلاف عذراء ثم خرج منها راجعا إلى المذبحرة. ولما وصل بعض الطريق قال لأصحابه: إن هؤلاء النساء يشغلنكم عن الجهاد، ونساء الحصب²⁸⁶⁾ فتنة، فاذبحوا ما في أيديكم²⁸⁷⁾ منهم، فذبحوهن في ساعة واحدة، فسمى ذلك الموضع المشاحيط²⁸⁸⁾.

ودخلت سنة ٢٩٤:

فيها استدعى أهل صنعاء الإمام الهادي «عم» من صنعاء، فأجابهم وسار إليهم، ولما وصل صنعاء وجه ولده محمدا^{٢٩)} إلى دمار ومخالفها، وبعث العمال، فقصدته منها ثانية

أ) الحطيب. B

ب) أيديكم. B

ج) محمد. B

²⁸¹⁾ Hier gemeint südwestlich von Ṣan'ā' nach Ḥarāz und Ġabal Milḥān zu. Vgl. VAN ARBENDONK, 218 (8).

²⁸²⁾ Ġabal Milḥān ist einer der spitzen Berge von Sarāt al-Maṣānī', dem sechsten Teil der Gebirgskette as-Sarāh. Er liegt westlich von Ṣan'ā', mehr nach dem Meere zu in Bilād Ḥimjar zwischen Wādī Surdud und Wādī Maur, nach dem das Wasser von dem Berge herabfließt. Ġabal Milḥān ist eine der Sehenswürdigkeiten und Merkwürdigkeiten Jemens, berühmt durch seine Moschee „Masǧid Šāhir“, auf der Spitze Šāhir, wo 99 Wasserquellen entspringen sollen. Vgl. Hamdānī, 68, 25; 72, 15, 10; 79, 12—17; 113, 3; 126, 10, 14; 190, 23; 193, 1.

²⁸³⁾ Al-Maḥǧam ist eine der Städte der Jemenischen Tihāma. Es liegt am Wādī Surdud westlich von Ġabal Milḥān und hat ungefähr dieselbe geographische Breite wie Ṣan'ā' und dieselbe Grödlänge wie Zabīd. Hier endet der von 'Adan über Zabīd herkommende Weg und beginnt die Straße nach Ṣan'ā'. Vgl. Hamdānī, 45, 13; 54, 5; 72, 10; 106, 3; 110, 21; 120, 1, 6; 155, 19; 173, 2; 188, 18.

²⁸⁴⁾ Al-Ḥuṣaib ist der Stammname der Bewohner von Zabīd, nach al-Ḥuṣaib b. 'Abd Šams genannt. Vgl. Hamdānī, 119, 17.

²⁸⁵⁾ Die Benennung ist sprachlich klar; denn *šahafa* bedeutet „schlachten“. Vgl. *al-Qamūs al-muḥīṭ*. Es bleibt aber zu erwägen, ob nicht etwa die Geschichte von der Abschächtung der Frauen aus dem bereits vorher vorhandenen Ortsnamen abgeleitet ist.

القرامطة²³⁶، فعاد إلى حظيرة أبيه بصنعاء. وخرج على الهادي موالي بني يعفر كالحسن بن كنانة²³⁷ وابن جراح²³⁸ فخاربوه ونافسوه على صنعاء، فرجع منها إلى صعدة، ودخل أسعد بن أبي يعفر إلى صنعاء فاستقر فيها، ثم وصل ذو^ب الطوق اليافعي²³⁹ أحد قواد علي بن الفضل إلى ذمار فخرج منها أبو الروية²⁴⁰ المدحجي منهزما إلى رداع²⁴¹، فتبعه ذو الطوق^٢ إلى رداع فقتله، ثم عطف على صنعاء فاستبدع أهلها الهادي «عم» وللضرورة أحكام، وسبحان الله ما أقل وفاء هذا الأنام، وما أحسن سجية هذا الإمام، حيث يبالي في الذب عن أهل هذه الديار، وقد علم منهم من محاربتة والميل إلى عدوه ما يوجب رفع الأمطار، لكنه «عم» سلك سبيل^٣ سلفه الكرام في نصر الدين (36a) وجهاد الظالمين، وإحياء سنة جده سيد المرسلين صلى الله عليه وسلم، وإن جفاه أهل الشقاق، وأعرض عنه من تمكن في قلبه النفاق، فجزاء الله عن الإسلام والمسلمين أفضل جزاء المحسنين.

ولما حصل الاستدعاء للهادي «عم» — كما أشرنا إليه — وجه على بن جعفر العلوي والد العام بن إبراهيم في جماعة من أصحابه، وأتبعهم ولد عمه؛ فلما قربوا

الهادي يوجه

ولده عمدا إلى

صنعاء لمساعدة

أهلها ضد القرامطة

جواح B. ^٢

ذا الطوق B. ^٣

ذا الطوق ^٤

ميميل B. ^٥

²³⁶ Es war 'Isā al-Jāfi', der gegen Dāmār zog, worauf Muḥammad b. al-Hādī sich veranlaßt sah, seinen Posten aufzugeben und zu seinem Vater zu ziehen. Vgl. VAN ARENDONK, 220 ('Isā wurde von Ibn Dī't-Tauq Mitte Šafar getötet). Vgl. VAN ARENDONK, 221 (7).

²³⁷ VAN ARENDONK nennt, S. 217 (6), ihn nach *as-Sira*, Fol. 159b, 6, al-Ḥasan b. Kaḥḥala. Der Aufstand war am 10. Muḥarram 294 H.; Ibid 221.

²³⁸ VAN ARENDONK nennt ihn Ġarrāh b. Bišr, siehe das. S. 221; dazu S. 147.

²³⁹ Bei VAN ARENDONK, S. 221, heißt es an dieser Stelle: „Ibn Dī't-Tauq und 'Isā' (al-Jāfi)“; deshalb kann man hier annehmen, die Stelle hat gelautet: und daß das Verbindungswort „wa“ von dem Schreiber fortgelassen worden ist.

²⁴⁰ Es ist Abu 'l-'Ašra Aḥmad b. Muḥammad b. ar-Ruwajja al-Maḥḥiḡi, der die Leitung in Tāl und Radā' im Namen al-Hādī's hatte. Vgl. VAN ARENDONK, 221.

²⁴¹ Radā' liegt südöstlich von Dāmār. Es ist die Hauptstadt des Miḥlāf Radā'. Vgl. HAMDANI, 55, 8ff.; 102, 9ff. und BURKHARDT, *Reiseskizzen aus dem Jemen*, 008.

من صنعاء خرج عنها القرامطة، فدخلها محمد بن الهادي وأصحابه، واستقروا فيها إلى أن أتتهم القرامطة بما لا قبل لهم به، وكان القاصد لهم على بن الفضل وذا الطوق، فلما قرب من صنعاء عارضه أسعد بن أبي يعقوب، فقتل من أصحابه ستين رجلاً، وتكاثر عليه جنود ابن الفضل وأيقن من في صنعاء بالعجز عن مقاومته، فخرج منها من خرج، والتجأ بعضهم إلى دور العلويين؛ ودخل على بن الفضل بمجموعه صنعاء في غرة شهر رجب في هذه السنة فاستباحها، وقتلوا من وجدوه فيها، وعمدوا إلى دور العلويين فأخرجوا من فيها من المستجيرين^{٢٤٣}، وقابلوهم بالعباب المهيبة، ولبت القرامطة في صنعاء وجهاتها ثلاث سنين يفسدون^{٢٤٤} في الأرض ولا يصلحون، حتى رماهم الله تعالى بالآلام وعاجلهم بالانتقام، فهلك منهم أمة لا يحصيها العدد، وتوجه^{٢٤٥} طاغيتهم ابن الفضل إلى المذنيخ ببقية أصحابه. وفي هذه السنة ظهرت القرامطة بنجران، وتحرك بنو الحارث للخلاف والطغيان، فقصدهم الهادي عليه السلام، وقتل منهم جماعة، ورجع إلى صنعاء. وفيها تعرض^{٢٤٦} القرامطة للحاج في طريق مكة، وقائدهم زكروية^{٢٤٧} القرمطي فقتلوا عدداً لا يحصى^{٢٤٨}، واستولوا على

اتصم ابن
الفضل وتكبله
بأهل صنعاء

فك القرامطة
بالحجاج

^{٢٤٣}) المتجورين B.

^{٢٤٤}) ركوة B.

^{٢٤٥}) Al-Hamdānī erzählt uns in seinem Buche *al-Iktl*, wie die Qarmāṭen seinerzeit die Stadt Ṣan'ā' verwüstet haben und daß Barā' b. al-Mulāḥiq al-Qarmāṭī eines der schönsten und ältesten Schlösser von Ṣan'ā', nämlich Maḥfid Bait Ḥanbis, welches Ḥanbis b. Ja'fur gehörte, im Jahre 295 H. in Brand stecken ließ. Der Brand soll vier Monate gedauert haben. Vgl. D. H. MÜLLER, *Die Burgen und Schlösser Südarabiens*, 306, 6ff.

^{٢٤٦}) 'Alī b. al-Faḍl zog im Jahre 297 H. aus Ṣan'ā' nach al-Muḍaiḥira und von da gegen Zabīd. Vgl. VAN ARENDONK, 223 und S. 51 des Textes.

^{٢٤٧}) Über den Überfall der Qarmāṭen auf die Pilger, vgl. at-Ṭabarī, Serie III, Bd. 4, S. 2269ff.; Ibn al-Aṭīr, Bd. VII, 378ff.

^{٢٤٨}) Die Zahl der gefallenen Pilger soll sich auf 20000 belaufen haben. Vgl. at-Ṭabarī, Serie III, Bd. 4, 2272; Ibn al-Aṭīr, Bd. VII, 380.

جميع ما معهم²⁴⁶⁾، وعظمت هذه القضية على المسلمين، واضطربت لها معالم الاسلام في اليمن والشام، وكثر البكاء والنواح في أكر الآفاق، وبلغ الحال أن نساء القرامطة حملن الماء وطفن بالجرحى المندسين في القتلى، فمن طلب منهن الماء قتلنه، ولما بلغ (أمر) هذه القضية إلى المكتفى العباسي عظم عليه، فجهز مولاة وصيفا²⁴⁷⁾ في جماعة من القواد، وزعد كثير من الأجناد؛ وقاتلوه، وكانت الدائرة على القرامطة، وقتل قائدهم²⁴⁸⁾ الخبيث وأراح الله منه البلاد والعباد

ودخلت سنة ٢٩٥

ثورة بني الحارث فيها خالف بنو الحارث بنجران، وهموا بقتل عبيد الله عامل الهادي «عم» على بلادهم، فخرج إليهم الهادي فقتلهم، ونهب أموالهم، ودمر منازلهم، ورجع إلى صنعاء، وترك عصابة مع عامله المذكور.

ودخلت سنة ٢٩٦

فيها عاد بنو الحارث إلى الخلاف، وقصدوا دار عبيد الله فدخلوها، وقتلوه وأصحابه جميعا بعد حرب شديدة. وفيها ظهر حسن ابن أم الجنباني²⁴⁹⁾ القرمطي

²⁴⁶⁾ Darunter waren auch die Gelder und die kostbaren Schätze der Banū Tūlūn, die damals von Ägypten über Mekka nach Bagdād geschickt wurden. Vgl. at-Ṭabarī, Serie III, Bd. 4, S. 2272—2273 und Ibn al-Aṭṭar, Bd. VII, S. 380; dazu Ibn Ḥaldūn, Bd. IV, S. 88 und EI, IV, 903, Ende des vorletzten Absatzes.

²⁴⁷⁾ Es ist Waṣīf b. Šuwārtakīn. Er zog gegen die Qarmāṭen Anfang Rabī' I. des Jahres. Vgl. Ibn al-Aṭṭar, Bd. VII, 380; Ibn Ḥaldūn, Bd. IV, 88.

^{248a)} Er wurde verwundet, gefangen genommen und erlag fünf Tage später seinen Wunden. Seine Leiche wurde mit den Gefangenen nach Bagdād gebracht und von da aus sein abgeschnittenes Haupt nach dem Lande Ḥurāsān, dessen Pilger durch die Qarmāṭen am meisten gelitten hatten, um die Bewohner zu beruhigen und sie von der beseitigten Gefahr zu überzeugen, damit sie ihre jährliche Pilgerfahrt nicht aufgeben sollten. Vgl. Ibn al-Aṭṭar, Bd. VII, 381.

^{249b)} Der Verfasser meint wahrscheinlich Abū Sa'īd al-Ḥanābī al-Ḥasan b. Bahrām; aber dessen erster Aufstand war im Jahre 286 H. und nicht im Jahre 296 H., also in der Regierungszeit al-Mu'taḍid's. Vgl. at-Ṭabarī, Serie III S. 2188, 2192, 2196—2197; Ibn al-Aṭṭar, Bd. VII, S. 340—341, 344—345; Ibn Ḥaldūn, Bd. IV, S. 88—90, Anm. 30 zu S. 11.

[في البحرين في سبعمائة²⁴⁹) فارس، فبعث إليه المكتفى²⁴⁹) قائدا من قواده في تسعة آلاف²⁵⁰) مقاتل فهزمهم القرمطي]، وقتل بعضهم، وأسر قائدهم، ودخل إلى صحار²⁵¹)^b وهي قبة عمان (36 b)، قال الحَجُورى: بين البحرين وعمان مسير عشرة أيام في الرمل، وخرج عليه بدر المحلى للمحاربة فدرس عليه القرمطي خادمين قتلوا غيلة في الحمام؛ وملك البحرين مدة أيام الفتنة نحو سبع²⁵²)^c وعشرين سنة²⁵²) حتى قتل. وفي هذه السنة²⁵³) مات المكتفى العباسي.

ودخلت سنة ٢٩٧

ففيها خرج علي بن الفضل من المذخيرة قاصدا لزريد، فدخلها، وهزم صاحبها إلى المهجَم، وقتل أهلها، وسبى نساءها، ولبت فيها سبعة أيام ثم خرج إلى مستقر

^a) في سبعمائة B.

^b) شجار B.

^c) سبعة وعشرين B.

²⁴⁹) Es war al-Mu'tadid, nicht al-Muktafi, wie schon erwähnt, der die Truppen gegen al-Ganābi geschickt hatte. Diese Truppen standen unter der Führung von al-Abbās b. Amir al-Ganāwi, der vorher als Statthalter in Bilād Fāris tätig war; sein Heer wurde durch die Qarmāṭen vernichtet, und er selbst wurde gefangen genommen, dann aber freigelassen. Diese mißglückte Expedition war Ende Raġab 287 H., wie at-Ṭabarī, Serie III, S. 2196 und al-Mas'ūdī, Bd. VIII, 193, berichten; Ibn al-Aṭīr, Bd. VII, 344—345, gibt als Datum Ende Ša'bān dieses Jahres an, was unwahrscheinlich ist.

²⁵⁰) Ibn Ḥaldūn, Bd. IV, 86 und Ibn al-Aṭīr an der angegebenen Stelle schätzen die Zahl der abbassidischen regulären Truppen auf 2000, außer den Freiwilligen.

²⁵¹) Richtig ist (nach at-Ṭabarī, III 2196 unten, und Ibn al-Aṭīr, Bd. VII, S. 345) Haġar, die größte Stadt und die Hauptstadt von al-Bahrain. Vgl. Hamdānī 136, 16; 169, 14; 180, 2 und S. 11 des Textes.

²⁵²) Diese Zahl kann nicht stimmen, wenn er den Abū Sa'īd al-Ganābi meint, was ich für sehr wahrscheinlich halte und was man aus den Angaben des Verfassers über die Ermordung von Abū Sa'īd durch seinen Diener, S. 58 (= Fol. 37b) schließen kann. Abū Sa'īd trat 286 H. auf und wurde im Jahre 301 ermordet. Er kann keine 27 Jahre geherrscht haben. Aber nach den ersten Angaben des Verfassers über das Auftreten des Abū Sa'īd, S. 11, kann man annehmen, daß der Verfasser 17 und nicht 27 sagen wollte, denn er läßt abweichend von den anderen Historikern den Abū Sa'īd schon im Jahre 285 H. auftreten. Vgl. Anm. 30 zu S. 11; Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 63.

²⁵³) Vgl. Anm. 166 zu S. 36 des Textes.

طغيانه، واستخلف عاملاً على رَبيد؛ فرجع صاحبها من المهجم، وطرد عامل ابن الفضل؛ فأعرض عن غزوه في ذلك الأوان، وجنح إلى الراحة والمكوف على اللذات، واستعمل^{٢٥٤} المحرمات والتظاهر بالمقبيحات، والأمان من الدواهي، والاستخفاف بأوامر الله والنواهي، فسبحان الرب الكريم ما أوسع حلمه عن كل أفاك أثيم. وفي هذه السنة جهّز الهادي «عم» محمد بن علي العباسي^{٢٥٥} إلى صنعاء وكتب إلى الدّعام أن يسير معه، فساروا إلى صنعاء فدخلوها، وأخرجوا عامل القرامطة منها، ولم يلبث عامل الإمام الهادي «عم» والدّعام أن عادا إلى صنعاء خشيةً من عود القرامطة عليهم؛ وبعد خروجهما من صنعاء قصدوا القرامطة من شبام. ثم إن أسعد بن أبي يعفر عاد^{٢٥٦} إلى صنعاء وتوجه^{٢٥٧} منها إلى شبام لحرب من فيها من هذه الفرقة الباطنية، فهزمهم، ودخل شبام؛ ثم عطف عليه القرامطة من بيت ذخار^{٢٥٨} فأخرجوه عنها، وقتلوا عبد القاهر بن أحمد بن أبي يعفر؛ وتمتّب وصول مادة لأسعد ابن أبي يعفر من دمار، فعاود الحرب على من في شبام، وبعث الجبل فهزم من فيه من القرامطة. وفي هذا الأوان ظهر دعاة^{٢٥٩} المبيد في جميع الأقطار الإسلامية، واشتدت الفتنة، وتماطلت الحنة وكثرت الحروب، ونجست الخطوب.

ظهور دعاة
المبيد في
المغرب

^{٢٥٤}) B راستمل aber der Zusammenhang verlangt einen Infinitiv.

^{٢٥٥}) هدى.

^{٢٥٦}) Unter der Berufung auf *Bahjat as-Zaman* nennt VAN ARENDONK an dieser Stelle 'Ali b. Ga'far al-'Alawi; unser Verfasser hat auch diesen 'Ali auf S. 48 genannt; *al-Ki/āfa* aber hat, wie VAN ARENDONK angibt, 'Ali b. Abi Ga'far al-'Alawi genannt. Vgl. VAN ARENDONK, 224 (4).

^{٢٥٧}) Dieser Einzug des As'ad b. Abi Ja'fur in Šan'a' von Balad Qudam nun war am 10. Du 'l-Ḥiġġa dieses Jahres. Vgl. VAN ARENDONK, 225.

^{٢٥٨}) Es war im Rabi' I 298 H. (ibid).

^{٢٥٩}) Vgl. Anm. 100 zu S. 24.

^{٢٥٧b}) Wahrscheinlich will der Verfasser damit die Gründung des Fātimidenreiches im Magrib, die im Jahre 290 H. stattfand, und die Kämpfe, die sich dabei abspielten, erwähnen. Vgl. Ibn al-Aṣīr, Bd. VIII, S. 17—41.

فيها مات الهادي إلى الحق المبين يحيى بن الحسين بن القاسم بن إبراهيم، موت الهادي صلوات الله عليهم أجمعين؛ وكانت وفاته في شهر ذي الحجة²⁵⁸ آخر هذه السنة؛ ودفن بصعدة.

محمد المرتضى ومدة حكمه

وقام بعده بأمر الإمامة، والرياسة العامة ولده الإمام المرتضى محمد بن الهادي «عم» بوصية من أبيه. وكان ورعا، زاهدا، متقللا، كثير العبادة، مؤثرا العلم والعمل به. وكانت بيعته في^أ المحرم من السنة (التالية)^ب للمذكورة؛ فكانت العمال، وحارب القرامطة؛ وما زال كذلك إلى شهر ذي القعدة من (تلك) السنة؛ ثم جمع وجوه الجند، وأعيان الناس، وخطب فيهم خطبة بليغة، وعاب عليهم أشياء يكرهها، وعزم على التخلي والاعتزال، (378) ورفع عماله من خولان، وهمدان، ونجران، ولزم منزله؛ وسار الطبريون إلى بلادهم؛ وأقام بعض بني عمه للنظرين الناس. وكان أخوه الناصر بن الهادي رحمه الله غائبا في بلاد الحجاز، فقدم بعد ذلك، فهاهنا^ج المرتضى على القيام بأمر الدين، وجهاد الظالمين؛ وسيأتي ذكر قيامه وبيعته. وفي هذه السنة قصد على بن الفضل صنعاء، فدخلها يوم الخميس لثلاث بقين من

^أ) من B.

^ب) من السنة المذكورة B; so steht es in der Handschrift, aber das kann nicht stimmen; denn die Huldigung al-Murtaḍā's war nach dem Tode seines Vaters, der im 12. Monat „Du'l-Hiǧǧa“ starb; gemeint ist also السنة من التالية للمذكورة; nach as-Sira, van ARENDONK S. 227, soll die Huldigung am Dienstag, d. 1. Muharram 290 stattgefunden haben, was unser Bedenken bestätigt.

^ج) Im Sinne von حته.

²⁵⁸) Es war am Sonntag, dem 20. Vgl. al-Ifāda, Fol. 47a.

رمضان الكريم؛ وخرج أسعد بن أبي يعفر منها إلى قَدَم²⁸⁹، ولما رأى على بن الفضل أن أمر اليمن قد اجتمع له خلع [طاعة عبید الله المهدي] وكتب بذلك إلى منصور بن حسن فلامه²⁹⁰ على فعله، وقال له ما معناه: كيف تخلع طاعة من لم تر خيرا إلا ببركة الدعاء إليه، وقد أعطينا من اليهود ما قد علمته؟! وكان منصور أبقي الرجلين لزوما لطاعة²⁹¹ العبيدي. وأقل فتكا وجراءة من ابن الفضل؛ وكلاهما ناكب عن الطريق، رآكب في سفن التعويق. ولما لم يتم من منصور بن حسن مساعدة ابن الفضل إلى ما يريد سار إليه في عشرة آلاف مقاتل، وحصره في مسور²⁹² ثمانية أشهر؛ وهلك بينهما عالم، ولم يظفر ابن الفضل بمنصور فرجع إلى صنعاء. ثم اصطالح ابن الفضل وابن أبي يعفر، فولاه²⁹³ صنعاء وخطب له ولبس البياض، وقطع ذكر بني العباس.

خلع ابن الفضل
لطاعة عبید الله
المهدي

حرب ابن الفضل
لزميله منصور بن
حسن

صلح ابن الفضل
مع أسعد بن أبي
يعفر

ودخلت سنة ٣٠٠

فيها اشتعلت نار قننة القرامطة الأشرار في جميع الأقطار؛ وبعث ابن الفضل قائدين من قواده، وهما محمد بن درهم الحباني، وحسن بن محمد بن أبي الملاحف الصنعاني إلى مكة المشرفة، فظفر بهما عجاج بن ساج²⁹⁴ عامل الحرمين الشريفين، فضربهما بالسياط حتى هلكا؛ ثم صلبهما. وكذلك بعث ابن الفضل رجلين من دعائه

²⁸⁹) بطاعة B.

²⁸⁹) Qudam, ein Gebiet in Bilād Ḥāṣid, nach den Bewohnern, einem hamdānischen Stamm, benannt. Vgl. Hamdāni, 69, 5, 8; 113, 17; 135, 13; 190, 21 und Naṣwān, 83.

²⁹⁰) Vgl. al-Ġanadī bei Kay, S. 146; Ibn ad-Daiba, Fol. 15a.

²⁹¹) Während der Umzingelung Maswars durch die Truppen des Ibn al-Faql lagerten sie auf dem Ġabal al-Ġamīna (auch Ġabal Fa'is genannt), nicht weit von Maswar. Vgl. al-Ġanadī, 146.

²⁹²) Al-Ġanadī, S. 147 gibt an, obwohl As'ad von Ibn al-Faql zum Statthalter von Ṣan'a' ernannt wurde, hätte As'ad es vermieden, mit ihm zusammenzukommen, da As'ad seinem tückischen neuen Herrn nicht getraut hätte. Siehe auch Ibn ad-Daiba, Fol. 15b.

²⁹³) Vgl. Anm. 145 zu S. 33.

إلى بنى حَبِيش^(أ) ²⁶⁴ قُتِلَا. وفي هذه السنة خرج ابن الفضل لغزو زَيْد، ونائبها قليم ابن الفضل من قِبَل بنى زياد^(ب) رجل يسمى ملاحظاً^(ج) ²⁶⁵، ولقيه^(د) ابن جراح أحد المواليين له من الشَّرَف^(هـ) ²⁶⁶ إلى مَوْر^(و) ²⁶⁷ معينا له على صاحب زَيْد، فلما قرب ابن الفضل من زَيْد خرج عنها ملاحظ إلى المَهْجَم^(ز) ²⁶⁸ ودخلها ابن الفضل فلم يجد فيها أحداً؛ ووقع الحرب فيما بين ملاحظ وابن جراح، وقتله في جماعة من أصحابه؛ ورجع ابن الفضل إلى المَذْيَنَةِ وملاحظ إلى زَيْد. وفيها بعث أسعد بن أبي يعقوب أخاه عبد الله إلى ثات من بلاد رَدَاع^(ح) ²⁶⁹ قبضها. وخرج ابن الفضل إلى حَبِيش لحرب مَذْحِج، فقاتله دارم المذحجي؛ ثم اصطالحا على أن القرامطة لا يطؤون بلاده. وفي هذه المائة الثالثة ظهر مذهب الشافعي في بلاد اليمن وكان الداعي إليه في الجند، ومخلاف جعفر عمر بن محمد الخزازي السكسكي، وقيل إنه لم يظهر إلا في المائة الرابعة، وهو الأقرب^(ط) ²⁶⁹، والله أعلم.

ظهور مذهب
الشافعي في اليمن

لقاه. ^(د) ملاحظ. ^(هـ) من قبل زياد. ^(و) حبش. ^(ز) B.

²⁶⁴) Die Banū Ḥubaiš, ein Zweig des Stammes Zubaid, wohnten im Miḥlāf Dū Ru'ain an der Grenze von Maḍhiḡ in der Ebene der Stadt Radā' und im Miḥlāf Ġaišān. Vgl. Hamdānī, 55, 10; 101, 20; 102, 7.

²⁶⁵) Muḥāḡiḡ b. 'Abd Allāh ar-Rūmī war ein Offizier des abbassidischen 'Amīl (Statthalters) von Jemen, al-Muzaḡfar b. Ḥāḡḡ, und sein Nachfolger. Muḥāḡiḡ übernahm die Regierungsgeschäfte Jemens, als sein Herr und Vorgänger al-Muzaḡfar b. Ḥāḡḡ im Raḡab 298 H. im Jemen starb und dessen Leichnam nach Mekka überführt wurde. Vgl. Ibn al-Aṡīr, Bd. 8, S. 47; VAN ARENDONK, 226.

²⁶⁶) Vgl. S. 46 des Textes, Anm. 230.

²⁶⁷) Maur ist ein von dem Stamm 'Akk bewohnter Miḥlāf in der Tihāma. Maur wird auch ein Tal in dieser Gegend genannt, welches als größtes Tal der Tihāma und als eines der größten Täler Jemens überhaupt gilt. Sein Bewässerungsgebiet umfaßt den ganzen westlichen Teil des hamdānischen Gebiets, einen Teil des West-Ḥaulān und einen des West-Ḥimjar. Vgl. Hamdānī, 54, 6, 7; 72, 11—26; 80, 12; 119, 24; GLASER'S Karte.

²⁶⁸) Vgl. S. 47 des Textes, Anm. 233.

²⁶⁹) S. 48 des Textes, Anm. 241.

²⁶⁹) al-Ifāda, Fol. 45a, berichtet von einem Abu 'l-Ḥasan al-Hamdānī mit dem Beinamen al-Ḥarūrī, der zu al-Hādi kam und Kaufmann wie auch schāfi'itischer Faqih war. Also muß es zu der Zeit al-Hādi's, Ende des 3. Jahrhunderts der Hīḡra, Schāfi'iten im Jemen gegeben haben, woraus man schließen

الناصر إلى دين الله أحمد بن الهادي وعصره

ودخلت سنة ٣٠١

قدم الناصر
من الحجاز إلى
اليمن، ومبايعته
أول حروب
الناصر

في المحرم²⁷⁰) منها قدم الناصر أحمد بن الهادي «عم» من الحجاز؛ (37 b) وفي
صفر²⁷¹) بايعه أخوه المرتضى، وواجهه^{a)} الناس. وكان حازما، شجاعا، كريما؛ وله
في حرب القرامطة الخط الوافر، والسهم القاسر، كما سيأتي تحقيقه إن شاء الله تعالى.
وفي هذه السنة خالفا ابنا الدِّعام²⁷²)، وفارقا أباهما، ووثبا على مدينة عَرَوَ²⁷³) فنهباها
وأخرباها بعد أن خرج منها عباد بن عبد الله²⁷⁴) عامل الناصر بن الهادي إلى
المَرَّاشي²⁷⁵)؛ فخرج²⁷⁶) إليهما الناصر في جيش كثير فهزمهما^{b)} إلى جبل يَهْم^{c)}. ثم

لهم B^{c)} هزمها B^{b)} وواجهوه الناس B^{a)}.

kann, daß die schāfi'itische Glaubensrichtung schon im 3. und nicht erst im 4. Jahrhdt. der Hīġra, wie unser Geschichtsschreiber für wahrscheinlich hält, sich ausgebreitet haben muß. Das bestätigt, wenn auch nur indirekt, AHMAN TAIMŪR PASOHA in seinem Buch *Naẓra Tārīḫijja fī Naṣ'at al-Maḏāhib al-Arba'*, S. 28—29 und as-Subkī in seinem Buch *Ṭabaqāt as-Šāfi'iyya*, Bd. I, 174. Ferner worden wir dies für wahrscheinlich halten, wenn wir wissen, daß aš-Šāfi' selbst Beziehungen zum Jemen gehabt hat, insofern als seine Mutter aus dem Stamme al-Azd in Jemen stammte, und daß er selbst nach dem Tode des Imāms Mālik nach dem Jemen gegangen ist und von dort aus im Jahre 184 H. nach Bagdād zur Bestrafung geführt wurde, als ar-Rašid ihn im Verdacht hatte, für die 'Aliden Propaganda zu treiben. Vgl. *Ḍuḥa 'l-Islām*, Bd. II, 218—222.

²⁷⁰) und ²⁷¹) Vgl. *al-Ifāda*, Fol. 60a und 60b; *al-Laḥḡi*, Fol. 39a.

²⁷²) Es sind 'Ilijjān und al-Ḥusain. Sie gingen aber Ende des Jahres 304 H. zu an-Nāṣir nach Ṣa'da, baten ihn um Verzeihung, huldigten ihm und gehörten dann zu seinen Anhängern. Vgl. *al-Laḥḡi*, Fol. 42a, 48a.

²⁷³) 'Arw im ḥaulānischen Gebiet. Dabei liegt der gleichnamige Berg Ġabal 'Arw, der als einer der berühmten Berge Jemens gilt und von dem Wasser kommt. Vgl. Hamdānī, 114, 26; 125, 20.

²⁷⁴) 'Abbād b. 'Abd Allāh b. 'Abbād al-Akbālī al-Hamdānī al-Ḥaulānī war einer der Zeugen, die bei dem Abschluß des Vertrages zwischen al-Hādī und seinen jüdischen und christlichen Untertanen am 23. Ġumādā II. 284 H. zugezogen waren. Er war der Vertreter an-Nāṣir's für Bakl. Vgl. VAN AREN-DONK, 301, Z. 10; *al-Laḥḡi*, Fol. 41b.

²⁷⁵) Liegt in Bilād Ḥāšid im hamdānischen Gebiet. Vgl. Hamdānī, 82, 26; 110, 26; 107, 20—23.

²⁷⁶) Es war am 1. Du 'l-Qa'da 301 H., und das war der erste Zug an-Nāṣir's nach seiner Übernahme des Imamat's. Vgl. *al-Laḥḡi*, Fol. 42a.

سارا إلى بلاد مراد²⁷⁷⁾ فالتجأ إلى جبل ملح وبرآن من بلاد نهم ومرهبه²⁷⁸⁾. واستعمل الناصر على عرو على بن محمد العلوي²⁷⁹⁾، وعلى أئاف أخاه القاسم بن محمد²⁸⁰⁾؛ وخرج الناصر في طلب ابني الدعام، فلم يشعر به أهل مسورة²⁸¹⁾ حتى غشيهم، فالتجؤوا إلى ملح، ثم إلى حريب²⁸²⁾، ثم إلى خولان العالية^{282b)}، فقبض الناصر رجلا من قوادهم يقال له مروج. وعاد إلى صعدة؛ وقدم إليه وجوه تجران وبني الحارث، وغيرهم فبايعوه، واستعمل عليهم رجلا يسمى عبد الرحمن الأقرعي²⁸³⁾.

^{a)} B مسور, aber der Berg Maswar مسور liegt in einem anderen Gebiet und kommt hier nicht in Frage, siehe Anm. 187 zu S. 39 des Textes; vgl. dazu al-Lahğī Fol. 42b.

²⁷⁷⁾ Die Murād wohnten hauptsächlich im Miḥlāf 'Anṣan der hamdānischen Grenze, im Miḥlāf Ma'rib und im unteren Ġauf. Vgl. Hamdānī, 80, 19—20; 81, 9; 92, 23; 94, 8—25; 102, 19; 107, 26; 200, 25.

²⁷⁸⁾ Bilād Nihm und Murhiba liegen in Hamdān im Gebiet der Ḥāšid. Vgl. Hamdānī, 81, 4—11; 83, 5—9; 109, 25—26 u. a. Seiten; H. v. WISSMANN's Karte bei RATHJENS, Blatt III, 4b/4a.

²⁷⁹⁾ Es ist 'Alī b. Muḥammad b. 'Ubaid Allāh al-'Abbāsī al-'Alawī, der Verfasser von *Strat al-Hādī*. Er hatte im Du 'l-Ḥiğga 285 H. Medina verlassen und war nach Jemen gegangen. Vgl. VAN ARENDONK, XI, 119 (1), 120 (1); al-Lahğī, Fol. 42b.

²⁸⁰⁾ Al-Qāsim und sein Bruder 'Alī gehörten zu den besten und treuesten Kämpfern al-Hādī's. Sie beide waren Mitkämpfer bei der berühmten Schlacht von Ṣan'a' im Jahre 290 H., wobei Muḥammad b. al-Hādī gefangen genommen wurde. Vgl. VAN ARENDONK, 210 (1); S. 35 des Textes, Anm. 160; siehe auch al-Lahğī, Fol. 41b und 42b.

²⁸¹⁾ Maswara liegt im Bilād Nihm, nicht weit von Miḥān; vgl. Hamdānī, 83, 8; 109, 25. Siehe Miswara auf WISSMANN's Karte bei RATHJENS, III, 4a. Die Bewohner von Maswara standen im Einvernehmen mit dem Feinde gegen an-Nāṣir, was ihm den Anlaß gab, sie zu verfolgen und ihren Führer gefangen-zunehmen. Vgl. al-Lahğī, Fol. 42b.

^{282a)} Ḥarīb gehört zu Bilād Nihm. Vgl. Hamdānī, 81, 4 und Anm. 278 zu dem Text.

^{282b)} Miḥlāf Ḥaulān al-'Ālija liegt östlich von Ṣan'a' zwischen Ṣan'a' und Ma'rib und schließt sich an das Gebiet Hamdān an. Vgl. Hamdānī 81, 9; 107, 20—26; WISSMANN's Karte bei RATHJENS, III, 4d/4c; GLASER's Karte, *Petermanns Mitteilungen*. Es ist sehr reich an Korn und wird als Ḥizānat al-Jaman (Kornkammer Jemens) bezeichnet.

²⁸³⁾ Es ist 'Abd ar-Raḥmān b. 'Abd Allāh al-Aqrā' al-Ḥimjarī. Er war Statthalter von Nağrān bis zum Jahre 303 H. Dann kehrte er nach Hause zurück, nachdem er die Erlaubnis dazu von dem in Nağrān weilenden an-Nāṣir bekommen hatte. Vgl. al-Lahğī, Fol. 42b, 45a.

ثم قدم إليه حيدان⁽²⁸⁴⁾، وسحب⁽²⁸⁵⁾ ومن إليهم وهم أهل المودة للمعزة النبوية فبايعوه، وفي هذه المدة وقعت مكتابة من ابني الدِّعَام إلى علي بن الفضل، وموالاته له، فأمدّهما بمال⁽²⁸⁶⁾ فخرجا إلى مطيرة⁽²⁸⁷⁾ من بلاد عَدْر⁽²⁸⁸⁾، وهي أطرف بلاد الناصر، فدخلوها، والتجأ أهلها إلى الجبال. وفي هذه السنة في صفر بلغ علي بن الفضل أن صاحب زَبِيد يَزِيد يَخْرُجُ صاحب زَبِيد يَخْرُجُ ملاحظا صاحب زَبِيد يَخْرُجُ جيشا إلى المَذْيَحْرَةِ، وكان خارجا عنها، فشن الغارة عليهم، فوجد القوم قد اتهبوها، وما حولها، وانقلبوا راجعين إلى تهامة؛ فتأسف على ما فات⁽²⁸⁹⁾ وعلم أن الدهر سيأتيه بما هو آت. وفي هذه المدة قتل محمد بن الدِّعَام بَعْرُو، قتله ابن عمه إبراهيم. وفيها قتل⁽²⁸⁹⁾ أبو سعيد القرمطي صاحب هَجَر، بعد أن تمكن من تلك الجهات، وهزم الجيوش، واستفحل أمره كما تقدم ذكره، والقاتل له خادمه في الحمام، لما راوده عن نفسه؛ وكان قد عهد إلى ولده سعيد بن حسن، فلم يقم بالأمر، وغلبه عليه أخوه الأصغر أبو طاهر سليمان بن حسن⁽²⁹⁰⁾، وهو الذي اقتلع الحجر الأسود من البيت الحرام، كما سيأتي⁽²⁹⁰⁾ إن شاء الله تعالى.

ودخلت سنة ٣٠٢

فيها أغار عمال الناصر على ابن الدِّعَام فهزموه من مطيرة إلى مراد، وخرج⁽²⁹¹⁾

^{a)} سحب. ^{b)} فاتت. ^{c)} سليمان بن احسن. B

²⁸⁴⁾ und ²⁸⁵⁾ Haidān liegt in Hamdān, im Bilād Ḥāṣid, und zwar in dem Tiefigebiet der Sarāt Ḥaulān, des neunten Teils von der Gebirgskette Jemēs. Suhaib gehört zu Ḥaṭūr und al-Mahārif von Bilād Ḥāṣid. Haidān und Suhaib, sie gehören beide zum Bewässerungsgebiet des Wādī Maur. Vgl. Hamdān, 69, 24; 72, 25, 26; 113, 6. Siehe auch Wādī Haidhān auf WISSMANN's Karte bei RATHJENS, III, 1b.

²⁸⁶⁾ Derjenige, der den Söhnen ad-Di'ām's das Geld überbrachte, war ein Mann aus Ṣan'a', namens Ibn Abi Ḥawā. Vgl. al-Laḥḡi, Fol. 43a.

²⁸⁷⁾ und ²⁸⁸⁾ Vgl. S. 35 des Textes, Anm. 159 und S. 59, Anm. 293.

²⁸⁹⁾ Vgl. Anm. 252 auf S. 51 des Textes.

²⁹⁰⁾ Siehe S. 68 des Textes.

²⁹¹⁾ Der Einzug nach Ḥaiwān war im Monat Muḥarram jenes Jahres. Vgl. al-Laḥḡi, Fol. 43a.

الناصر من صَعْدَةَ إلى خَيَوَانَ، ثم جهز إبراهيم بن الحسين^(٢٩٢) في أثر ابن الدِّعَام، فوصل إلى مَرْهَبَةٍ ونَهْمٍ، ثم عاد إلى الناصر.

ودخلت سنة ٣٠٣

فيها مات ملاحظ صاحب زبيد، وقام بعده عبد الله بن أبي الغارات فلبث أقل من شهرين (38a)، وولى الأمر إبراهيم بن محمد الحرملی، وهو من قواد السلطان. وفي هذه السنة خرج الناصر إلى تَجْرَان من غير حدث فيها، فتلقاء أهلها بالإكرام: وسار حتى دخل هَجَرَ. وهى مدينة تَجْرَان فأقام فيها، وتفقد أمورها. ورجع إلى صَعْدَةَ، فلما استقر فيها بلغه أن قوما من القرامطة ظهرُوا في بلاد عُدْر والأَهْنُوم^(٢٩٣)، فدعوهم إلى مذهبهم الحبيث فأجابوهم، وأظهروا الفسوق، وترك الصلاة، وشرب الخمر في رمضان واجتمعوا ليلة الإفاضة التى سَتَّها لهم على بن الفضل لعنه الله، فغضب الناصر، ونهض من صعدة إلى خَيَوَانَ؛ وأمر أبا جعفر أحمد بن محمد الضحَّاك^(٢٩٤) الهمداني بالمسير [إلى أصحابه من همدان، وأهل عُدْر والأَهْنُوم، وظَلَيْمَةَ^(٢٩٥) وحَجَّور^(٢٩٦) ومعرفة ما يجيبون به^(٢٩٧)، فلما رجع أبو جعفر] إلى الناصر أخبره بما هم عليه

يجمون^(٢٩٧) . طله^(٢٩٨) B . الحسن^(٢٩٩) B .

^{٢٩٢)} Es ist Ibrāhīm b. al-Muḥsin b. al-Ḥusain b. 'Alī b. 'Abd Allāh b. al-'Abbās b. 'Alī b. Abī Ṭālib. Er ist, wie al-Lahḡī a. a. O. angibt, der Urvater der 'Aliden zu Warwar.

^{٢٩٣)} Bilād 'Uḡar und al-Ahnūm liegen im Bilād Bakīl im hamdānischen Gebiet an der Grenze von Jām. Vgl. Hamdānī, 81, 5; 109, 28—28; 110, 10 bis 17.

^{٢٩٤)} Abū Ḡa'far Aḥmad b. Muḥammad aḍ-Ḍaḥḥāk al-Ḥāšidī war der angesehenste Mann des Stammes Hamdān zu der Zeit, wo an-Nāṣir das Imamāt übernahm. Er war auch einer der treuesten Anhänger an Nāṣir's und sein Stellvertreter. Vgl. al-Lahḡī, Fol. 41a und 41b, 43a.

^{٢٩٥)} Die Zulaīma wohnten im Gebiet der Ḥāšid. Vgl. Hamdānī, 113, 10.

^{٢٩٦)} Ḥaḡūr liegt in Bilād Ḥāšid und gehört zur Sarāt al-Maṣānī', dem sechsten Teil der Gebirgskette Jemens. Es gehört auch zu Wādī Maur; vgl. Hamdānī, 69, 3; 72, 17, 21; 73, 2, 5; 113, 5—21; GLASER's Karte 43°—43° 30' L./15° 30'—16° B.

من العصيان. فاستنفر من حوله من قبائل همدان، وسار بهم إلى حجور فنزل بالبطنة²⁹⁷⁾؛ ولقيه^{b)} أهل عذر؛ ثم تقدم إلى السويق²⁹⁸⁾ بعساكر حجة، فانهزمت^{c)} القرامطة. وامتنع أهل الأهنوم عن الوصول إلى الناصر وأوقدوا في بلادهم النيران؛ ثم رجعوا بعد ذلك إلى طاعة الناصر فنهض بعد ذلك إلى ربح، وهو متوسط بين ظليمة والأهنوم. ووصل إليه محمد بن أحمد الظلمى²⁹⁹⁾ في ألف نفر؛ فأصلح بينهم الناصر وبين الأهنوم في حروب كانت بينهم. واستأمن من كان قد دخل في مذهب القرامطة ثم نهض الناصر إلى الحصن من بني ربيعة، ومنه إلى أناف، فأقام فيه أياماً ثم رجع إلى خيوان. وقد كان بث دعوته إلى كثير من البلدان، فلما وصلت دعوته إلى حجة³⁰⁰⁾ أخذها بعضهم³⁰¹⁾ ومزقها؛ فلم يلبثوا بعد ذلك أن قصدوا القرامطة فمزقوهم كل ممزق. وأقام الناصر في خيوان؛ واستعمل على صعدة الحسن بن أحمد البغداني^{d)}؛ ثم رجع إلى صعدة. وكان سبب دخول القرامطة

^{a)} يلبطه. ^{b)} ولقاء B.

^{c)} فانهزمت.

^{d)} B البغداني aber al-Lahǧi Fol. 43, 45a und van Arendonk, S. 186,

189 nennen ihn البغداني, was richtiger scheint.

²⁹⁷⁾ Al-Baṭina liegt an der westlichen Grenze von Wādī'a; vgl. Hamdāni, 113, 9.

²⁹⁸⁾ As-Suwaiq liegt im Miḥlāf Ma'rib. Vgl. Hamdāni, 102, 20, 23.

²⁹⁹⁾ Dieser Muḥammad b. Aḥmad az-Zulami war einer der einflußreichsten Ibāditenführer. Als er mit dem Imām Aḥmad an-Nāṣir einmal in Ḥawlān zusammenkam und sich mit ihm über die Glaubensfragen aussprach, hörte er seinen guten Rat nachdenklich an und bekehrte sich zum zaiditischen Glauben. Er blieb dann mit seinem Stamm dem Imām treu und war einer seiner besten Kämpfer, bis er starb. Vgl. al-Lahǧi, Fol. 44a.

³⁰⁰⁾ Ḥaǧǧa ist eine der größten Städte im Bilād Ḥaǧūr und galt als einer der hamdānischen Märkte. Vgl. Hamdāni, 113, 7, 18; siehe dazu Anm. 206 zu S. 59 des Textes.

³⁰¹⁾ Die Leute, die das taten, waren Ibāditen. Vgl. al-Lahǧi, Fol. 45a.

³⁰²⁾ Al-Ba'dāni war seit dem Jahre 302 H. eigentlich Statthalter von Ḥawlān und seiner Umgebung in Hamdān, wurde aber von an-Nāṣir nur für die Zeit, wo an-Nāṣir im Jahre 303 H. in Ḥawlān weilte, mit der Statthalter-schaft von Ṣan'a' betraut. Vgl. al-Lahǧi, Fol. 43a und 43b, 45a.

إلى حجة اختلاف وقع بين أهل قَدَم^{303a)} وبين أعشَب^{303b)}، فاستعان أهل قَدَم بالقرامطة الذين في مَسُور؛ فدخلوا حجة، وقتلوا رئيسها عبد الله بن يزيد^{b)} الحَجُورى³⁰⁴⁾، ونهبوها؛ ثم استعملوا عليها رجلا منهم ورجعوا إلى جبل مَسُور. وفي خلال ذلك وقع حرب بين أهل قَدَم والجَبَر³⁰⁵⁾؛ فاستعان أهل قَدَم بالقرامطة من مَسُور، ورئيسهم يومئذ عبد الحميد بن محمد بن الحجاج المَسُورى³⁰⁶⁾؛ فوقع الحرب على مدرج، وهو حصن الجَبَر، فكانت الدائرة أولا على القرامطة ثم عطفوا على أهل الجَبَر، فقتلوا منهم طائفة؛ وتعلّى^{c)} بقيتهم في الجبال؛ فانتهبت القرامطة بلادهم، وأخربوها، وذبحوا الأطفال ولما اشتد الأمر على أهل تلك الجهة سار أهلها إلى الناصر، فطلبوا منه العفو عنهم، عما سبق^{d)} منهم من عدم طاعته، والتمسوا منه الإعانة على القرامطة؛ فكتب الناصر إلى أبي جعفر^{e)} الضحاك يأمره^{f)} بالمسير معهم.

^{a)} B عشب. ^{b)} B يزيد.

^{c)} B وتعلّى.

^{d)} B مما سبق.

^{e)} B إلى أبو جعفر.

^{f)} B والضحاك يأمرهم، aber das Bindewort و ist zu streichen; denn Abū Ga'far ist Beiname ad-Dahhāk's. Auch muß es يأمره und nicht يأمرهم heißen, da der Befehl an-Nāṣir's dem Abū Ga'far allein als Führer seines Stammes erteilt worden war. Vgl. al-Lahgī Fol. 46 b.

^{303a)} und ^{303b)} A'ab ist ein Zweigstamm der Qudam, nach Aš'ab b. Qudam genannt. Sie wohnten alle in Bilād Ḥāṣid, und zwar in Ḥaḡḡa. Sie zersplitterten sich und fielen auseinander. Vgl. Hamdānī, 112, 25; al-Lahgī, Fol. 45 a.

³⁰⁴⁾ Al-Lahgī sagt an dieser Stelle: „Nachdem die Qarmāṭen Ḥaḡḡa erobert hatten, zogen sie in Maḥlafa, den Markt zu Ḥaḡḡa, ein, töteten dort den Vorsteher Ibrāhīm b. Jazīd al-Ḥaḡūrī.“ Ob die Qarmāṭen beide Brüder getötet haben, darüber läßt sich nichts Genaues sagen. Vgl. al-Lahgī, Fol. 45 a.

³⁰⁵⁾ Al-Ḡabar liegt auch im Bilād Ḥāṣid. Al-Lahgī, Fol. 45 a, gibt als Grund für den Krieg an, daß die Leute von Ḡabar einen Mann aus Qudam getötet haben sollten, der in Ḡabar eingedrungen war und Propaganda für die qarmāṭische Bewegung gemacht hatte.

³⁰⁶⁾ Ob dieser 'Abd al-Ḥamīd aus Hamdān oder Ḥimjar stammte, darüber sind die Meinungen verschieden. Vgl. al-Lahgī, Fol. 45 b.

موت على بن
الفضل

وفي هذه السنة أراح الله العباد، وطهر البلاد بهلاك (38b) قائد العاصين ورئيس
المفسدين على بن الفضل، لعنه الله، وكانت وفاته إلى عذاب الله في يوم الأربعاء³⁰⁷⁾
شهر ربيع الآخر بعد ألم ألم به وطرف من تعجيل عقوبته،^(*) ولعذاب الآخرة أخزى،
وهم لا ينصرون^(*). ودفن في المذْيَنَجْرَة؛ وانتصب للأمر بعده ولده؛ فقتل كثيرا من
أصحاب أبيه. ولما بلغ خبر موته إلى أسعد بن أبي يعفر نهض من صنعاء يوم الخميس
تاسع شهر رجب من هذه السنة. وحين وصل ذِمار كتب إلى أهل المخاليف،
فوصل إليه وجوه أهلها، فنهض إلى كَحْلَان⁽³⁰⁸⁾، فمكث فيه أياما. ثم تقدم إلى
مخلاف جعفر؛ واجتمعت إليه القبائل؛ فلم يزل بحارب أهل ذلك المخلاف، ويغير
على حصونهم حتى ألجأهم إلى المذْيَنَجْرَة.

ودخلت سنة ٣٠٤

أسعد بن أبي
يعفر يفتح
المذْيَنَجْرَة عنوة
فيها أقام أسعد بن أبي يعفر الحصار على المذْيَنَجْرَة، وضيق^(*) على أهلها، ودعاهم
بالمنجنيقات حتى تنالته جوابها، واشتد الأمر على أهلها وعجزوا عن المحاربة؛
فدخلها عليهم قهرا بالسيف، وذلك في يوم الخميس لسبع ليال بقين من رجب من
السنة المذكورة. ولما دخلها انتهب ما فيها من الخزائن^(*) العظيمة، وسبى جميع

³⁰⁷⁾ Sure 41, 16.

^{b)} وطبق B.

^{c)} الحزن B.

³⁰⁷⁾ Bei al-Ganadi, 149, heißt es: Ibn al-Faql starb in der Nacht auf Donnerstag Mitte Rabi' II. 303 H., was mit den Angaben unseres Verfassers im Grunde übereinstimmt. Nach diesen Angaben der beiden Verfasser kann man schließen, daß der Todestag Ibn al-Faql's Mittwoch, der 12. Rabi' II. jenes Jahres war. Vgl. dazu WÜSTENFELD's Vergleichungstabellen. Ibn al-Faql soll durch einen Arzt vergiftet worden sein. Dieser Arzt soll Scharif (Adliger) d. h. ein Nachkomme Muhammads, aus Bagdad gewesen und von seinem dortigen Herrscher nach Jemen zu As'ad Ibn Abi Ja'fur zu diesem Zweck geschickt worden sein. Vgl. al-Ganadi, 148; Ibn ad-Daiba, Fol. 15b.

³⁰⁸⁾ Kahlän (oder Kohlän) ist ein niedriger Berg. Er gehört zur Sarät Gublan, dem vierten Teil der jemenischen Gebirgskette. Er liegt im Mihlaf Di Ru'ain und gilt als eine der berühmtesten Festungen Jemens. Vgl. Hamdani, 68, 13; 101, 17; 125, 22. Siehe auch Bāb Kohlän aus WIEHMANN'S Karte bei RATHJENS, II, 4c.

أهلها، وسبى بنات علي بن الفضل، وكنّ ثلاثاً، فأعطى أحدهن³⁰⁹ إلى ابن أخيه قحطان بن عبد الله بن أبي يعفر، (وفرق) بقيتتهن في اثنين من رؤساء أصحابه³¹⁰.

وخلف على³¹¹ أهل تلك الجهة إبراهيم بن إسماعيل بن العباس. وانقطعت³¹² دولة القرامطة من مخلاف جعفر بضرب عنق ابن علي بن الفضل ومن معه من الأسرى؛ وبعث بها إلى الخليفة العباسي ببغداد؛ وكانوا نيفا وعشرين رجلاً.

اتهاء دولة
القرامطة بمخلاف
جعفر

ودخلت سنة ٣٠٥

في المحرم منها بهض الناصر من صعدة إلى خيوان بمساكر كثيرة ثم سار إلى حوث؛ واجتمعت القرامطة في شَظَب³¹³ وهم جوع كثيرة فبعث إليهم الناصر الفطريف بن أحمد الصائدي³¹⁴ بعسكر همدان، فانهزم القرامطة من غير قتال؛ فاتهب جيش الناصر تلك الجهة، وغنموا منها غنائم واسعة، ورجع عسكر الناصر إليه. فعادت القرامطة تارة أخرى، ودخلوا أقرن الناعى، وكان إبراهيم بن محمد الضحاك³¹⁵ في جبل شَظَب، فخاربههم؛ ووضعت هدنة بينهم وبين الضحاك.

³⁰⁹) B علا.

³¹⁰) B وانقطعت.

³¹¹) B الصارى.

³¹²) B الضحاك.

³⁰⁹) Sie soll Ma'āda heißen haben. Vgl. al-Ġanadī, 150.

³¹⁰) Diese beiden Männer sollen aus dem Stamme Ru'ain gewesen sein; ibid.

³¹¹) Šazab ist einer der berühmten spitzen, wasserreichen Berge Jemens. Er gilt auch als eine der berühmten Festungen des Landes und gehört zur Sarāt Qudam, dem siebenten Teil der jemenischen Gebirgskette. Vgl. Hamdānī, 69, 6; 72, 22; 125, 12, 25; 126, 10, 17.

³¹²) Er ist der Bruder des oben (S. 59) erwähnten Abū Ġa'far b. Muḥammad ad-Dahḥāk. Sein Beiname war Abū Ḥāšid. Er war Statthalter an-Nāṣir's in Balad Qudam. Vgl. al-Lahḡī, 48a.

فيها قبض أصحاب الناصر حصن مدرج في الشرف بمعاملة من أهل تلك الجهة؛ وكان فيه يوسف الوردى³¹³ القرمطي، فانهزم ورجع القرامطة إلى جبل مسور. وما زالت الحروب قائمة في أكثر الجهات وسحائب الفتنة ممتدة في أغلب الأوقات. وفي هذه السنة كانت وقعة نفاش³¹⁴ المشهورة؛ وسببها أن القرامطة لما اشتدت شوكتهم في ناحية مسور، وعمّ منهم على من حولهم الضرر، جمع الناصر أجناده وحشد قوّاده — وهم إبراهيم بن المحسن العلوي، وأحمد بن محمد الضحاك^{a)}، وعبد الله بن عمر^{b)} (315)، وغيرهم — ونهض من صعدة في ألف وسبعمائة؛ واجتمعت القرامطة إلى قائدهم (39a). عبد الحميد بن محمد المسوري فنهض بهم إلى حِلَمَلَم³¹⁶ من ناحية الإثيوب؛ وهم زهاء سبعة آلاف رجل، ووصلوا إليه من حدود نهامة، والشرف، وحجة، ولاعة وحفاش³¹⁷، وملحان، وسائر بلاد المغارب. وأقبل الناصر بجندة فكان

وقعة نفاش

واتصار

الناصر الحاسم

على القرامطة

a) الضحاكي B.

b) مصر B.

³¹³) Gemeint ist Jūsuf b. Ja'qūb al-Wardī, einer der bedeutendsten qarmatistischen Führer. Er wurde in der Schlacht beim Berge Nuḡāš im Jahre 307 H. getötet und sein Kopf nach Sa'da gebracht. Vgl. al-Laḥḡī, Fol. 58b und die Anm. 314, auch S. 65, Anm. 321.

³¹⁴) Nuḡāš ist ein Berg. Er liegt im Zāhir Bilād Ḥāšid, dem Vorlande von Bilād Ḥāšid. Vgl. Hamdānī, 112, 10. Siehe dazu al-Ifāda, Fol. 80b und al-Laḥḡī, Fol. 56b.

³¹⁵) 'Abd Allāh b. 'Umar al-Hamdānī, der Verfasser der *Strat an-Nāṣir*. Er war einer der besten Generäle und Staatsmänner an-Nāṣir's und hat sich in der Schlacht beim Nuḡāš besonders ausgezeichnet. Er heißt Ibn 'Umar und nicht Ibn Mu'ammār, wie in unserer Handschrift steht. Vgl. al-Laḥḡī, Fol. 38b, 56a—57a.

³¹⁶) Ḥilamlam gehört zu den höchsten Bergen in der Sarāt al-Maṣānī, dem sechsten Teil der Gebirgskette. Er liegt in Miḥlāf Aqjān (= Miḥlāf Šibām) in dem Gebiet Zāhir Ḥāšid. Vgl. Hamdānī, 68, 23; 107, 10; 112, 18.

³¹⁷) Ḥufāš ist einer der berühmten Berge Jemens. Er gehört zur Sarāt al-Maṣānī und zum Gebiet des Wādī Surdud. Vgl. Hamdānī, 68, 25; 72, 9; 125, 8; GLASER'S Kurto 43—43° 30' L./15—15° 30' B.; siehe auch Karte zu KAY, 43—44° L./15—16° B.

أول قتال وقع يوم الأحد الثامن والعشرين³¹⁸ من شهر شعبان في محل يعرف ببيت
الورد³¹⁹ من الظهر إلى الغروب، قتل فيه جماعة من القرامطة؛ وفي اليوم الثالث³²⁰
وقع الحرب العظيم الذي أيد الله فيه جند الحق، وذهب الله بنور الباطل وزهق؛
فإن الجند الإمامي قتلوا من هذه الطائفة الظالمة أمة لا يحصرها العدد³²¹، ولا ينتهى
صاحبها إلى عدد؛ حتى روى أن الدماء سالت، وسمع لها دوى كدوى السيل. واستولت
العساكر الإمامية على ما أجلبت به تلك الفرقة الغوية من سلاح وغيره.
وانهزم بقيتهم إلى مسور بالخط الأخر؛ فتبعهم جند الإمام وحاصروهم حتى أيقنوا
بإهلاكهم، ففرعوا إلى صاحب زبيد، وطلبوا منه النصر، فلم يغن عنهم شيئاً؛ غير أن
الناصر «عم» رأى المصلحة رفع المحطة عنهم. ولهذه الواقعة انحلت عروة القرامطة
وكسرت شوكتهم، وخذت نار فتنتهم، والحمد لله رب العالمين.

ودخلت سنة ٣٠٧

لم يتفق في هذه السنة ولا في السنين التي بعدها ما يوجب الرقم إلى سنة ٣٠٩

ودخلت سنة ٣١٠

فيها³²² مات الإمام المرتضى محمد بن الهادي عليها السلام بصعدة ودفن في
موت المرتضى
محمد بن الهادي

العدد³²¹

³¹⁸) Nach WÜSTENFELD's *Vergleichungstabellen* fällt der 28. Ša'bān 306 H. auf einen Mittwoch. Nach al-Lahğī, Fol. 55a soll diese Schlacht am Sonntag, dem 28. Ša'bān 307 H. und nicht 306 H., also ein Jahr später, gefochten worden sein. Dieses scheint die richtige Angabe zu sein, denn auch nach WÜSTENFELD's *Vergleichungstabellen* war der 28. Ša'bān ein Sonntag.

³¹⁹) Bait al-Ward (Rosenhaus) liegt in dem Gebiet Zāhir Ḥāšid. Vgl. Hamdāni, 112, 10.

³²⁰) Nach al-Lahğī, Fol. 56b, übereinstimmend mit WÜSTENFELD's *Vergleichungstabellen*, war es Dienstag, den 1. Ramaḍān 307 H.

³²¹) Es sollen dabei 48 qarmatīsche Dā'īs (Propagandaleiter) getötet worden sein. Vgl. al-Lahğī, Fol. 58b—59a.

³²²) Der Tod al-Murtadā's trat am Sonntag, den 12. Muḥarram 310 H., ein. Vgl. al-Ifādā, Fol. 59b; al-Lahğī, Fol. 40a. Dieser nennt aber nur den Monat.

مسجد أبيه الهادي. ولم يزل أخوه الناصر «عم» مجاهدا للظالمين، منابذا للمعاندين واستولى على كثير من البلاد؛ وسار إلى عَدَن فدخلها في ثمانين ألفا، تصفهم أهل قيسية. ودانت له أهل تلك الناحية، وخضعت له الرقاب العاصية. وفي هذه السنة وقع حرب بين دُهمّة وأخيها وأئمة ابنى شاكِر، قتل فيه ثلاثمائة رجل، بسبب جار لوائمة قتلته دُهمّة.

استيلاء الناصر
على عدن وجاراتها

ودخلت سنة ٣١١

ولم يتفق فيها ما ينبغي ذكره.

ودخلت سنة ٣١٢.

فيها³²³ نهض أبو طاهر القرمطي في ألف فارس وألف راجل واعترض ركب العراق، فأوقع^أ السيف فيهم، وأخذ ما في أيديهم، وسبي النسوان وتمادى^ب في الطغيان؛ وهلك من سلم من القتل بالجوع والعطش في المفاوز فلم ينج إلا القليل، وترك صلاة الجماعة في تلك الجهات، وتعطلت المساجد عن الراكع والساجد.

إيقاع أبي طاهر
القرمطي بركب
العراق

ودخلت سنة ٣١٣.

فيها³²⁴ اعترض أبو طاهر القرمطي الركب العراقي، كما في العام الماضي، فوقاهم الله شره. ولما فاته ما يريد منهم عطف على الكوفة³²⁵ فاستباحها، وفعل في غيرها من بلاد العراق (39b) أفعالا^ج تغضب الملك الخلاق، (ثم) توجه إلى البحرين، وهو

أفعال B^ج. وعادا B^ب. فوق B^أ.

³²³) Vgl. Ibn al-Aʿīr, Bd. VIII, S. 107—109.

³²⁴) Vgl. Ibn al-Aʿīr, Bd. VIII, S. 117.

³²⁵) Wie Ibn al-Aʿīr berichtet, war der Einzug Abū Tāhīr's in Kūfa im Jahre 312 H. und nicht im Jahre 313 H., siehe daselbst Bd. VIII, S. 114 bis 115.

مستقره. وكان الخليفة في هذا الأوان المقتدر العباسي؛ وكان ضعيف القلب واهي العزم³²⁶⁾ فقامت³²⁷⁾ والدته بتدبير أمره، وجلست للنظر في أمور الناس. وكان يحضر^{a)} مقامها القضاة والكتّاب، فتضع خطها على الكتب. وطمع في دولة بني العباس كثير من الملوك، حتى أن ملك الروم طلب الخراج^{328a)} من بلادهم.

ضعف عزيمته
الخليفة المقتدر
وتدبير والدته
للأمور

^{a)} يحظر B.

³²⁶⁾ Dieses Urteil wird klar und findet seine Bestätigung, wenn man sich an die Verhältnisse seiner Zeit erinnert. Das Militär meuterte gegen den Kalifen oft, und verschiedene Generale zeigten ihm Ungehorsam, wie al-Husain b. Hamdān, mit dem die Regierung des Kalifen im Jahre 303 H. einen Krieg führen mußte, und Mu'nis al-Muzaffar, bei dem der Kalif sich im Jahre 315 H. entschuldigen lassen mußte und der zwei Jahre später den Kalifen sogar absetzte. Ferner beföhden sich seine Staatsmänner und Minister gegenseitig. Sie intrigierten gegeneinander und ließen die Staatsgeschäfte Staatsgeschäfte sein. Ferner brachen oft Unruhen aus, und der Pöbel empörte sich immer wieder gegen seine Herrschaft und setzte seinen Willen gegen den Staatswillen durch. An den Plünderungen nahm oft auch das Militär teil. Es kam so weit, daß die Reiterei im Jahre 315 H. selbst at-Turajja, das Schloß des Kalifen, plünderte und die Tiere des Parkes tötete. Das traurige Ende war, daß der Kalif im Jahre 320 H. getötet wurde. Vgl. Ibn al-Aṭir, Bd. VIII, S. 68—70, 72, 81—90, 104, 108, 123, 131, 147, 178.

³²⁷⁾ Es wäre keine Übertreibung, glaube ich, wenn man diese Periode der Regierungszeit al-Muqtadir's als Periode der Weiberherrschaft bezeichnerte. Es war kein Wunder, daß es so kam. Der Kalif bestieg ja den Thron als 13jähriger. Da fand seine kluge, machtgelüste Mutter, Šagab, die eine römische Sklavin gewesen war, Gelegenheit, die Herrschaft an sich zu reißen und ihren Willen in den staatlichen Dingen durchzusetzen. Auch als der Kalif älter war und die Dinge besser verstand, fand er sich damit ab und ließ die staatlichen Angelegenheiten von den Weibern und sogar von den Dienern entscheiden. Seine Mutter war ja nicht allein. Ihre weibliche Umgebung, namentlich ihre Zofen, regierten mit. Diese Zofen waren eigentlich die ungekrönten Herrinnen des Staates. So ließ z. B. die Hofmeisterin Umm Mūsā al-Qahramāna den Minister 'Alī b. 'Isā im Jahre 304 H. absetzen, weil er sie einmal nicht rechtzeitig empfangen hatte, als sie zur Beratung zu ihm gekommen war. Zwar hatte er sich bei ihr durch seinen Sohn entschuldigen lassen, aber das war ihr nicht genug gewesen. Umm Mūsā al-Qahramāna soll sogar den Kalifen zu stürzen versucht haben. Erwähnt sei ferner Zaidān al-Qahramāna, bei der die Minister wie 'Alī b. 'Isā und Abu 'l-Husain b. al-Furāt in Haft saßen. Auch Tāmil al-Qahramāna, eine Sklavin der Kalifenmutter, hielt regelmäßig Sitzungen ab, an denen die Minister, Richter und Gelehrten teilnahmen, und auf denen die verschiedenen Fragen und Anklagen der Elite gegeneinander entschieden wurden. Und so hatten die Weiber die Macht in der Hand und lenkten das Schiff in falsche Richtung, bis es zu spät war. Vgl. Ibn al-Aṭir, Bd. VIII, S. 73, 76, 100, 103; at-Tanbih, S. 377, Z. 13—16; 378, Z. 12—15.

^{328a)} Vgl. Ibn al-Aṭir, Bd. VIII, S. 117, Z. 13—17.

ودخلت سنة ٣١٤.

في هذه السنة والسنين التي بعدها استفحل^{328b)} أمر أبي طاهر القرمطي، واشتدت وطأته على بلاد الإسلام؛ وقصد بيت الله الحرام، فخرج أهل مكة إلى الطائف وغيره. ولقيه^{a)} [يوسف بن أبي السَّاج في ثمانين ألفاً، فاقتلوا قتلاً شديداً حتى انكشف القتال عن قتل] يوسف فانهزم عسكره؛ وكان أصحاب القرمطي ألفين^{b)} سبعمائة³²⁹⁾؛ وتوجه بعد هذه الواقعة إلى الرقة، ثم إلى سنجار^{c)}، فاستأمن منه أهلها وأهل رأس عين، فقرر على كل شخص ديناراً³³¹⁾ خراجاً يؤديه إليه. [وعاث في تلك النواحي، وخافته الأعراب، وسام الناس سوء العذاب ثم رجع إلى الكوفة، وخرج إليه] نصر الحاجب في جيش من بغداد؛ ولم يلبث نصر أن مرض في الطريق، فعاد إلى بغداد ومات بها³³²⁾.

ودخلت سنة ٣١٧.

غزو أبي طاهر القرمطي مكة المشرفة فوافها يوم التزوية، وأوقع بالحجيج وقعة منكراً، وقتل منهم في الحرم الشريف نحو ستة آلاف إنسان. واقتلع الحجر الأسود، وحمله إلى هَجَرَ. وقلع باب الكعبة المشرفة؛ وأمر رجلاً أن يصعد

غزو أبي طاهر القرمطي مكة، وقلعه الحجر الأسود وأخذه معه

^{a)} ولقاء B.

^{b)} ألفان B.

^{c)} Bei Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 133 سنجار.

^{328b)} Ibid. S. 122, 124—128, 132—133; *al-Tanbih*, S. 380—387.

³²⁹⁾ Jūsuf b. Abi's-Sāğ wurde verletzt, gefangen genommen und später getötet in dem Augenblick, wo er Befreiung durch den Nachschub aus Bagdād erhoffte. Siehe Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 125, 126.

³³⁰⁾ Ibid. 126, 127.

³³¹⁾ Vgl. Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 132.

³³²⁾ Nach Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 132 soll er unterwegs Ende Ramaḍān 316 H. gestorben sein, bevor er in Bagdād ankam. Die Truppenführung übernahm dann Hārūn b. Ḡarīb, der Vetter des Kalifen (Sohn des Onkels mütterlicherseits), der ohne Kampf nach Bagdād zurückkehrte, weil die Qurṣatān plötzlich den Kampf aufgegeben hatten.

³³³⁾ Ibid. S. 153.

ليقتلع الميزاب فسقط ذلك الرجل وهلك في الحال لعنه الله. وخرج إليه أمير مكة³³⁴ في جماعة من الأشراف، فقتلهم عن آخرهم، وطرح جثث القتلى في زمزم، ومنهم من دفن في المسجد الحرام، وأتتهب كسوة الكعبة، وأخرب دور مكة. ولما بلغ (ذلك) عبيد الله المهدي لأمه³³⁵ وعنفه وقال: الآن حَقَّقَت علينا اسم الكفر، وأمره برد الحجر إلى موضعه؛ فقبل إنه رده، وقيل إنه استفداه بعض العباسية بدرام وأرجعه إلى موضعه بعد يَف وعشرين سنة³³⁶.

ودخلت سنة ٣١٨

لم أقف على ما اتفق في هذه السنة.

ودخلت سنة ٣١٩

فيها ظهر رجلاَن من القرامطة في الجهة التي تغلب عليها على بن الفضل، وملكاً قلعة سُكَّع³³⁷، فوجه إليها أسعد بن أبي يعفر جيشاً فقتلوهما، واستولوا على ما معها.

سك. B^a.

³³⁴) Amīr von Mekka war damals Muḥammad b. Ismāʿīl, der unter dem Beinamen Ibn Muḥlīd bekannt war. Vgl. *at-Tanbīh*, S. 385; Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 153.

³³⁵) Das bestätigt die Beziehung zwischen ʿUbaid Allāh al-Mahdī und Abū Ṭāhir als seinem Propagandisten, was dem Verfasser den Anlaß gibt, die Fatimiden als Qarāmiṭa zu bezeichnen. Vgl. S. 10 des Textes, Anm. 22.

³³⁶) Die Qarmāṭen von Ḥaḡar brachten den schwarzen Stein im Du ʿl-Qaʿda 339 H. an Ort und Stelle zurück, d. h. erst nach 22 Jahren. Sie lateten es auf den Rat der Fātimiden im Maḡrib hin, ohne eine Gegenleistung von den Muslimen zu bekommen. Die Regierung von Bagdād hatte vorher die Rückgabe des Steins verlangt und dafür eine Summe von 50 000 Dinaren geboten; die Qarmāṭen aber hatten das Angebot zurückgewiesen. Abū Ṭāhir selbst, der den Stein herausgeholt und mit nach Ḥaḡar genommen hatte, war damals schon lange tot. Er starb im Ramaḍān 332 H. *Al-Anbāʾ*, Fol. 41a meint, Abū Ṭāhir sei im Jahre 331 H. gestorben. Vgl. Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 311, 365; Ibn Ḥaldūn, Bd. IV, S. 89; *al-Anbāʾ*, Fol. 42a.

³³⁷) Vgl. *Hamdānī*, 78, 10; 86, 16, 21.

ودخلت سنة ٣٢٠

قتل المقتدر فيها قتل المقتدر العباسي³³⁸ على يد مؤنس الخادم، وقام بعده القاهر. وفي ظهور دولة بني بويه أيامه ظهر على بن بويه³³⁹ الديلمي بفارس؛ وصار أمر بني العباس على يد أولاده من بعده. وكان من أخبارهم ما هو مذكور مشهور في كتب الأخبار؛ فلا حاجة إلى ذكره لأنه يخرج بنا عما نحن بصدده من ذكر ما يتعلق بأحوال اليمن.

ودخلت سنة ٣٢١

لم يتفق فيها شيء يوجب الذكر.

ودخلت سنة ٣٢٢

موت عبيد الله المهدي (40 a) فيها مات عبيد الله³⁴⁰ الملقب بالمهدي أول الدعاة البعيدية المنسوين إليه. وموته يافرقية من أرض الغرب. وقام بعده ولده أبو القاسم الملقب بالقائم بأمر الله. وفي يوم الأربعاء الثامن عشر من جمادى الآخرة³⁴¹ من هذه السنة مات الإمام

جمادى الآخرة B³⁴²

³³⁸) Er wurde am Mittwoch, dem 27. Šawwāl 320 H. getötet. Vgl. *al-Tanbih*, S. 377; *Murūğ ad-Dahab*, Bd. VIII, S. 248; Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 178—180.

³³⁹) Ibid. S. 107ff. und *as-Sulūk* von al-Maqrīzī, S. 23ff.

³⁴⁰) 'Ubaid Allāh starb Mitte Rabi' I. jenes Jahres, als 63-jähriger, nachdem er seinen Nachfolgern ein mächtiges Reich geschaffen und mehr als 24 Jahre regiert hatte. Vgl. Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 212; Ibn Ḥaldūn, Bd. IV, S. 40.

³⁴¹) Auch al-Laḥḡī datiert den Tod des Imāms Aḥmad an-Nāṣir genau so wie unser Verfasser, Ġumādā II. 322 H. Dagegen gibt *al-Ifāda* das Jahr 315 H. Das ist unwahrscheinlich und stimmt außerdem nicht einmal genau zu den sonstigen Angaben der *Ifāda*. Es heißt nämlich darin nach der Angabe des Todesdatums: „seine Regierungsdauer war ungefähr 13 Jahre gewesen.“ Aber auf derselben Seite steht: „er (an-Nāṣir) habe die Staatsgeschäfte von seinem Bruder Muḥammad im Šafar 301 H. übernommen, was die anderen Autoren auch sagen. Also müßte die Regierungsdauer von an-Nāṣir nach den Angaben der *Ifāda* selbst wenigstens 14 Jahre betragen haben. Hier muß man auch berücksichtigen, daß *al-Ifāda* bei der Angabe des Todesdatums nur die Jahreszahl 315 H. angibt, ohne den Monat dabei zu nennen. Deshalb könnte man auch annehmen, er könne im Muḥarram, dem 1. Monat des angegebenen Jahres, gestorben sein. Dann wäre seine Regierungszeit 13 Jahre 11 Monate, d. h. ungefähr 13 Jahre gewesen. Vgl. *al-Ifāda*, Fol. 60b; al-Laḥḡī, Fol. 40a.

الناصر لدين الله أحمد بن الهادي عليها السلام. ودعا^٥ عقيب موته ولده يحيى بن موت الناصر أحمد، وعارضه أخوه القاسم بن أحمد الملقب بالختار، والحسن بن أحمد؛ فجری في أيامهم من الفتن والحروب ما يطول شرحه، وإنما نشير إلى طرف يسير.

دعى B^٥).

فهرست

بأسماء الأشخاص والقبائل والأمم والجماعات والكتب

الفهرست الأول

ابن محفوظ (أحمد) ... ٢٥	١	آل طريف ... ٣٦، ٢٩، ٣٦، ٢٥، ٢٤، ٢٢، ٢١
ابن مزاحم (راجع صبح بن ساج)		آل يعفر ... ٤٥، ٣٧، ٣٦، ٣٥، ٢٩، ٢٦، ٢٥، ١٨
ابنا الديلم (عليان والحسين) ... ٥٨، ٥٧، ٥٦		الإباضية ... ٩
ابنا يعفر (أسعد وابن عمه عثمان) ... ٣٥		إبراهيم ابن أخ الديلم ... ٥٨
أبناء يعفر ... ٣٥		إبراهيم بن اسماعيل بن المباس ... ٦٣
أبو جعفر أحمد بن محمد الضحك الهمداني ...		إبراهيم بن خلف ... ٤٢، ٢٧، ٢٣، ٢١
٥٩، ٦١، ٦٤		إبراهيم بن علي ... ٤١
أبو الحسن القرمطي ... ٣٤		إبراهيم بن الحسن بن الحسين العلوي ... ٥٩
أبو الدقيش ... ١٣		٦٤
أبو الروية اللذيجي (راجع ابن أبي الروية)		إبراهيم بن محمد الحرمل ... ٥٩
أبو زياد (من آل طريف) ... ٢٦		إبراهيم بن محمد بن زياد ... ٣٧
أبو سعيد الجنابي (القرمطي) ... ٥٨، ١١		إبراهيم بن محمد الضحك ... ٦٣
أبو طاهر سليمان بن الحسن الجنابي ... ٥٨		ابن أبي القلاء ... ٤٠
٦٨، ٦٦		ابن أبي الفوارس ... ٣٠
أبو القتامة (عبد الله بن بشر بن طريف) ...		ابن إسظام ... ١٩
١٧، ١٨، ١٩، ٢٠، ٢١، ٢٢، ٢٣، ٢٤		ابن جراح (راجع عبد الله بن جراح)
٢٥، ٢٦، ٢٧، ٢٨، ٢٩		ابن الديلم ... ٥٩، ٥٨
أبو عمر (رجل من بلدة أضافت) ... ١٦		ابن أبي الروية (أبو العشيرة أحمد بن محمد)
أبو الفتوح المناخي (ابن أبي سلامة) ... ٤٣		٤٨، ٣٣ ...
أبو القاسم (الشريف؛ من أولاد جعفر بن أبي		ابن عباد (أحمد بن عبد الله) ... ٣٣، ٢٠
طالب) ... ٣١		ابن علي بن الفضل ... ٦٣
أبو القاسم القائم بأمر الله ... ٧٠		ابن الفضل (راجع علي بن الفضل)
أبو القاسم القرمطي ... ٣٣		

ب
 بدر المحلى ... ٥١
 بكيل (القييلة واللجة) ... ٢١
 بنات على بن الفضل ... ٦٣
 بنو الأزهر بن عبد الرحمن ... ٣٧
 بنو الحارث ... ٥٧، ٥٠، ٤٩، ٤٢، ١٩، ١١
 بنو حُيش ... ٥٥
 بنو حَلَف ... ٣٥
 بنو ربيعة ... ١٩، ١٥
 بنو زياد ... ٥٥
 بنو سليمان (من همدان) ... ١٩، ١٦
 بنو شاذر ... ٣٩
 بنو صُرَيْم ... ١٧، ١٥
 بنو فُطَيْمة ... ٨
 هَجَّة الزمن في أخبار اليمن (كتاب) ... ٣٨
 ج
 جعفر بن محمد بن أحمد الناخى ... ٤٣، ٤١
 جيش الناصر ... ٦٣
 ح
 الحجورى ... ٥١
 الحسن بن أبى أحمد البغدادي (البدائي) ... ٦٠
 الحسن بن احمد (ابن الناصر) ... ٧١
 حسن ابن أم الجناي ... ٥٠
 حسن بن محمد بن أبى الملاحف ... ٥٤
 الحسن بن كيانة ... ٤٨
 الحسين بن على ... ٣٩، ٢٩
 الحُصَيْب ... ٤٧
 الحكيمى (راجع الفطريف بن محمد الحكيمى)
 الحوالبون ... ٣٩

الإثنى عشرية ... ٣٨
 أحمد بن ثور ... ٩
 أحمد بن محمد (من ولد العباس بن على) ... ٢٠
 أحمد بن محمد (الشرقى) ... ٨
 أحمد الناصر ابن الهادى ... ٥٦، ٥٣، ١٦
 ٥٧، ٥٨، ٥٩، ٦٠، ٦١، ٦٣، ٦٤، ٦٥
 ٧١
 أرحب بن اليعام ... ١٦
 إسحاق بن إبراهيم بن محسن بن زياد (ابو
 الجيش) ... ٤٠، ٣٧
 أسعد بن أبى يعفر ... ٤٢، ٣٧، ٣٦، ٣٥، ١٠، ١٠
 ٦٩، ٦٢، ٥٥، ٥٤، ٥٢، ٤٩، ٤٨، ٤٥، ٤٤
 الأصابع ... ٤٠
 أصحاب الحوالب ... ٤٣
 أصحاب حُفْتُم ... ٢٥، ٢٢، ٢١
 أفتب ... ٦١
 أمير مكة (محمد بن إسمايل بن مُخَلَّد) ... ٦٩
 أهل البون ... ١٥
 أهل بيت زُود ... ١٥
 أهل الجبر ... ٦١
 أهل رأس عَيْن ... ٦٨
 أهل صنعاء ... ٤٧
 أهل الطائف ... ٦٨
 أهل عُدْر ... ٥٩
 أهل مكة ... ٦٨
 أهل قُدَم ... ٦١
 أهل نجران ... ١٩، ١١
 أهل وادعة ... ١٠
 أهل اليمن ... ٨

خ

خَفْتَم (راجع على بن الحسين بن خفتم)

خَنْفَر ... ٤١

خَوْلَان (اسم للقبيلة ولجتها) ... ٤٨، ٤١٠، ٤١٥

١٧، ١٩، ٢٠، ٣٥، ٤١، ٥٣

خولان العالية ... ٥٧

د

دارم المذحجي ... ٥٥

الديلم بن إبراهيم ... ٩، ١٣، ١٤، ١٥، ١٦

١٧، ١٩، ٢٠، ٢١، ٣٣، ٣٥، ٤٨، ٥٢

دعاه صبيد الله المهدي ... ٢٢

دعاه الصبيدي ... ٥٢

دُهْمَة (لقبيلة وللجهة) ... ٦٦

دولة بني المباس ... ١٠، ٦٧

دولة القرامطة ... ٦٣

ذ

ذو الطوق الياضي ... ٤٨، ٤٩

ر

الربيع بن الروثة ... ٢٩

ركب المراق (الركب المراقى) ... ٦٦

ز

زَكْرَوَيْه القرمطي ... ٤٩

س

السبيح ... ١٩

سميد بن حسن الجناي ... ٥٨

سليمان بن حسن (راجع أبو طاهر)

سليمان بن طريف ... ٣٧

سنعان ... ٣٦

سيرة الهادي (كتاب) ... ٢٢

ش

شاكر (لقبيلة وللجهة) ... ١٠، ١٢، ١٩

الشيمايون ... ٤٤

ص

صاحب زَيْد (إسحاق بن زياد) ... ٤٣، ٦٥

صاحب مِرَان ... ٤٣

صَمَمَة ... ٢٦

صلاح الدين بن أيوب ... ٣٠

الصَّلْت بن مالك ... ٩

ض

الضَّحَّاك (راجع أبو جعفر أحمد بن محمد

الضَّحَّاك)

ط

الطبريون ... ٢٦، ٢٨، ٣١، ٥٣

ظ

ظَلِيمة ... ٥٩، ٦٠

ع

عباد بن عبد الله ... ٥٦

عبد الحميد بن محمد بن الحجاج المَسُورى ...

٦١، ٦٤

عبد الرحمن الأقرعى ... ٥٧

عبد العزيز بن مروان البحراني ... ١٣، ١٤

عبد القاهر بن أحمد بن أبي يعفر ... ٥٢

ق

القاسم بن أحمد المختار ... ٧١
 القاسم بن محمد العلوي ... ٥٧
 القاهر ... ٧٠
 قبائل همدان ... ٦٠
 قحطان بن عبد الله بن أبي يعفر ... ٦٣
 القرامطة ... ١٠، ٣٠، ٣٣، ٣٤، ٣٧، ٤٥،
 ٤٩، ٥٢، ٥٣، ٥٤، ٥٥، ٥٦، ٥٩، ٦٠، ٤٨
 ٦١، ٦٣، ٦٤، ٦٥

القرمطي ... ٤٥، ٣٤، ٥١

ك

كسوة الكعبة ... ٦٩

م

مؤنس الخادم ... ٧٠
 محمد بن أحمد الأعجم ... ٤٢
 محمد بن أحمد الظلي ... ٦٠
 محمد بن درهم الجبائي ... ٥٤
 محمد بن الديلم ... ٢٥، ٥٨
 محمد بن عبد الله العلوي ... ١٣، ٢٠
 محمد بن علي العباسي ... ٥٢
 محمد ابن الهادي (المرتضي) ... ١٦، ١٧، ١٩،
 ٢٠، ٢٣، ٢٤، ٢٨، ٣١، ٣٢، ٣٦، ٣٨، ٤٧،
 ٤٨، ٤٩، ٥٣، ٥٦، ٦٥

مختصر الأسباب (كتاب) ... ٧

مذهب الشافعي ... ٥٥

المرتضي (راجع محمد ابن الهادي)

مروج (قائد قرمطي) ... ٥٧

الملتضد العباسي ... ٢٥، ٣٠، ٣١، ٣٣

عبد الله بن أبي الفارات ... ٥٩

عبد الله بن أبي يعفر ... ٥٥

عبد الله بن جراح ... ٢٢، ٢٣، ٤٨، ٥٥

عبد الله بن الحسين ... ١٣، ١٩، ٢٤، ٢٦، ٣١، ٣٢

عبد الله بن عمر ... ٦٤

عبد الله بن يزيد الحجوري ... ٦١

عبيد الله (عامل الهادي) ... ٥٠

عبيد الله المهدي ... ٣٨، ٥٤، ٦٩، ٧٠

العبيدي ... ٥٤

عثمان بن أحمد (الحوالي) ... ٣٦، ٤٢

عُصَّ بن ساج (عامل الحرمين) ... ٣٣، ٥٤

عسكر همدان ... ٦٣

العلوي البصري ... ١١

علي بن أبي طالب ... ٣٩

علي بن بويه ... ٧٠

علي بن جعفر العلوي ... ٤٨

علي بن حسين بن خُثَم ... ٩، ٢١، ٢٢، ٢٣،

٢٥، ٣٦

علي بن سليمان ... ٢٤، ٢٧، ٢٩

علي بن الفضل ... ٣٨، ٣٩، ٤٠، ٤١، ٤٣،

٤٤، ٤٥، ٤٦، ٤٩، ٥١، ٥٢، ٥٣، ٥٤، ٥٥

٥٨، ٥٩، ٦٢، ٦٩

علي بن محمد العلوي ... ٢٠، ٥٧

عمر بن محمد الحارثي السكسكي ... ٥٥

غ

الفطريف بن أحمد الصائدي ... ٦٣

الفطريف الحكمي (ابن محمد) ... ٤١، ٤٢

١٨، ١٩، ٢٠، ٢١، ٢٢، ٢٣، ٢٤، ٢٥، ٢٦	المقتدر العباسي ... ٦٧، ٧٠
٢٧، ٢٨، ٢٩، ٣٠، ٣١، ٣٢، ٣٣، ٣٤، ٣٥	المكتفى العباسي ... ٣٦، ٣٧، ٣٨، ٣٩، ٤٠، ٤١
٣٦، ٣٧، ٤١، ٤٢، ٤٣، ٤٥، ٤٧، ٤٨، ٤٩	ملاحظ (نائب زيد) ... ٥٥، ٥٨، ٥٩
٥٠، ٥٢، ٥٣	ملك الروم ... ٦٧
و	منصور بن حسن ... ٣٨، ٣٩، ٤٠، ٤٦، ٥٤
والدة المقتدر ... ٦٧	المهدي (ولد القداح) ... ٣٩
وجوه بن الحارث ... ٥٧	المهلب الشهابي ... ٤٤
وجوه نجران ... ٥٧	موالي بني يعفر ... ٤٨
وصيف مولى المكتفى ... ٥٠	ميون القداح ... ٣٨، ٣٩
وقعة نقاش ... ٦٤	ن
ي	الناصر (راجع أحمد الناصر ابن الهادي)
اليافعي ... ٤٤	نُجَّح بن نجاح ... ٣٧
يام (اسم للقبيلة وللجهة) ... ١٠	نساء القرامطة ... ٥٠
يحيى بن أحمد ... ٧١	نصر الحاجب ... ٦٨
يحيى بن الحسين بن القاسم (راجع الهادي)	٠
يوسف بن أبي الساج ... ٦٨	الهادي الى الحق (يحيى بن الحسين) ... ٧
يوسف الوردى القرمطي ... ٦٤	٨، ١٠، ١١، ١٢، ١٣، ١٤، ١٥، ١٦، ١٧

الفهرست الجغرافي

الفهرست الثاني

ب	١
بئر الحولاني ... ٢٤	أَبِين ... ٤٠
باب الكعبة ... ٦٨	أَثَافِت (راجع ثافت)
البحرين ... ١٩، ١١، ٥١، ٦٦	أَرْثَل ... ٣٦
برَّان ... ٥٧	إفريقية ... ٧٠
برط ... ١٢	أَقْرُن الناعي ... ٦٣
البصرة ... ١١	أَكَّة خواله ... ٤٣
البَطْنَة ... ٦٠	الأهنوم ... ٥٩، ٦٠

ث

ثات ... ٥٥

ثافت ... ١٤، ١٦، ١٧، ١٨، ١٩، ٥٧، ٦٠

ج

جامع صنعاء ... ٤٥

الجائرة ... ٢١

الجبر ... ٦١

جبل الأخدود ... ١٩

جبل دُخار ... ٤٥، ٤٢، ٤٤

جبل شَظَب ... ٦٣

جبل مَسُور ... ٩٧، ٦١

جبل ملح ... ٥٧

جبل ملحان ... ٤٧

جبل نَمَم (راجع نَمَم) ... ٢٨

جبل نَمَم ... ٥٦

الجند ... ٥٥، ٤٤

ح

حيش ... ٥٥

الحجاز (راجع بلاد الحجاز)

حجة ... ٦٠، ٦١، ٦٤

الحجر الأسود ... ٥٨، ٦٩

حجور ... ٥٩، ٦٠

حدة ... ٣٠، ٣٢

حدقان ... ٢١، ٢٢

حدود تهامة ... ٦٤

حريب ... ٥٧

حصن التَمَكْرِي (تَمَكْر) ... ٤٣

حصن الضَلَم ... ٤٠

بعلبك ... ٣٤

بغداد ... ٩، ٣٤، ٦٣، ٦٨

بلاد الحجاز (الحجاز) ... ٧، ٢٦، ٥٣، ٥٦

بلاد الدُعام ... ٤٥

بلاد الشرف الأسفل ... ٤٦

بلاد المدنى ... ٤١

بلاد عُدَر ... ٥٨، ٥٩

بلاد العراق (العراق) ... ٩، ٢٠، ٢٣، ٦٦

بلاد مراد ... ٥٧

بلاد مرهبة ... ٥٧

بلاد المغارب ... ٤٦، ٦٤

بلاد المناخي ... ٤٣

بلاد الناصر ... ٥٨

بلاد نَمَم ... ٧، ٥٧

بلاد وادعة ... ١٤

بلاد يافع ... ٣٩، ٤٠

بلاد يَحْضِب ... ٤٣

بندر البُقعة ... ٣٩

البون ... ١٤، ١٥، ٢٦، ٣٥

بيت بوس ... ٢٧، ٢٨، ٣٠، ٣١، ٣٢، ٣٣

٣٦

البيت الحرام ... ٥٨

بيت خيام ... ٤٢

بيت دُخار ... ٥٢

بيت زُود ... ١٤، ١٥، ١٦، ٢٦

بيت الورد ... ٦٥

ت

تَنَمَم ... ٣٢

تهامة ... ٤١، ٤٣، ٤٦، ٤٧، ٥٨

حصن علاف ... ٣٤	حصن مدراج ... ٦٤
الحصن من بني ربيعة ... ٦٠	حصن الجبر ... ٦١
الحصن ... ١٤	حفاش ... ٦٤
حلم ... ٦٤	حلي ... ٣٧
حمنة ... ١٦، ١٥	حصص ... ٣٤
حوث ... (21 Einf.)، ١٨، ٦٣	الحوود ... ٣٧
حيندان ... ٥٨	خ
خفر ... ٤١	خيوان ... ١٣، ١٤، ١٦، ١٩، ٢٠، ٢١، ٣٥
خيوان ... ٦٣، ٦٠، ٥٩	د
الدرب ... ١٦	درب بني صريم ... ١٧، ٢٦
درب الجبانة ... ٢٨، ٢٩	درب القطيع ... ٢٨، ٢٩
الدرب من بني ربيعة (درب بني ربيعة) ... ١٧	دمشق ... ٣٣، ٣٤
دور العلويين بصنماء ... ٤٩	دور مكة ... ٦٩
ذ	ذحول ... ١٩
ذمار ... ٢٤، ٤٣، ٤٤، ٤٧، ٤٨، ٥٢، ٦٢	
رأس عين ... ٦٨	الرجبة ... ٣٢
رداع ... ٤٨، ٥٥	الرس ... ٨
الرقبة ... ٦٨	ريدة ... ٢١، ٢٦، ٣٥
ز	زيد ... ٣٧، ٤٧، ٥١، ٥٢، ٥٥
س	سجار ... ٦٨ (٩)
سحب ... ٥٨	السر ... ٢٢
السرار ... ٢٩، ٣٠	سربكيل ... ١٤
السرر ... ٤١	سنبجار (راجع سجار)
سنح ... ٣٢	سنم ققم ... ٢٧
السويق ... ٦٠	ش
الشام ... ٣٣	شباب ... ٢٣، ٢٤، ٢٥، ٢٦، ٢٩، ٣٦، ٣٨
الشرجة ... ٣٧	الشرف ... ٥٥، ٦٤
الشفرة ... ٧	

عدنان ... ٤٢	شَظَب ... ٦٣
العراق (راجع بلاد العراق)	شوكان ... ١٣
عَرَو ... ٥٨، ٥٧، ٥٦	
العَصَبات ... ١٨	صُحَار ... ٥١
عضدان ... ٢٩	صعدة ... ٤٨، ١٠، ١١، ١٣، ١٩، ٢٠، ٢٦، ٢٧
عَلَب ... ٢٨، ٢٧	٣٣، ٣٤، ٣٥، ٣٨، ٤٣، ٤٧، ٤٨، ٤٩
عَمَان ... ٥١، ٩	٥٠، ٥٢، ٥٣، ٥٧، ٥٩، ٦٠، ٦٣، ٦٤
العَسِيَّة ... ٢١	صنعم ... ٩، ١٧، ٢١، ٢٢، ٢٣، ٢٤، ٢٥
هِنَان ... ١٩	٢٦، ٢٧، ٢٨، ٢٩، ٣٠، ٣١، ٣٢، ٣٣
العنبرة ... ٤١	٣٦، ٣٧، ٤٠، ٤٢، ٤٤، ٤٥، ٤٦، ٤٧، ٤٨
عَنَس ... ٢٤	٤٩، ٥٢، ٥٣، ٥٤، ٦٢
غ	
غَلَاظَة ... ٣٧	ض
لُحْمَدَان ... ٤٥	ضَبَل كَلَا (٤) ... ٣١
الْقَيْل ... ٣٦	ضَلَّع ... ٣٢
غِيل حَدْقَان ... ٢٢	ضَلِيل (نواحي ضليل) ... ٣٥
غِيَان ... ٢٧	ضَهْر ... ٣٢، ٢٥
ف	
فُتُول ... ١٩	ط
ق	طَارُطَر ... ٤١
القاع ... ٢٧	ظ
قُتَم ... ٥٤	الظاهر ... ٢٥
قلعة سُكْع ... ٦٩	ظَلِيحْدَيْن ... ٢٨
ك	الظَّيْر ... ٢٩، ٣٠
كَبُوء ... ٣٦	ظَلْبُوء ... ٣١، ٣٢، ٤٤
كُتَانف ... ٣٥	
كَحْلَان ... ٦٢	ع
الكدراء ... ٤٢، ٤٧	عَثْر ... ٣٧
الكوفة ... ٣٠، ٦٦، ٦٨	عدن ... ٣٧، ٦٦
كوكبان ... ٤٢، ٣٩	عدن لاعة ... ٣٩

ل

لاعة ... ٦٤

اللحَب ... ٤٦

لَحَج ... ٤٠

م

مخلاف جعفر ... ٤١، ٤٥، ٦٢، ٦٣

مدر ... ٣٥، ٢٦

مدرج ... ٦١

مَدَح ... ٥٥

الْمَدْيَنَةُ ... ٤١، ٤٣، ٤٧، ٤٩، ٥١، ٥٥

٥٨، ٦٣

مراد (للقبيلة وللجهة) ... ٥٨

مُرَبَّة (للقبيلة وللجهة) ... ٥٩

المراشي ... ٥٦

مسجد الهادي ... ٦٦

المسجد ... ٤٥

مَسُور لاعة ... ٣٩، ٤٦، ٥٤، ٦١، ٦٥

مَسُورَة ... ٥٧

المشاحيط ... ٤٧

مُشاش ... ١٩

مشوط ... ١٦

مصر ... ٣٠

مَظَرَة ... ٣٥، ٥٨

المطلاع ... ٣٥

المقارب ... ٤٧

مكة ... ٢١، ٤٩، ٥٤، ٦٨

ملحان ... ٦٤

مَنَكْت ... ٤٣

الهجم ... ٤٧، ٥١، ٥٢، ٥٥

مهيب ... ٤٠

مور ... ٥٥

ن

ناحية الأسبور ... ٦٤

ناحية مسور ... ٦٤

نجد الصين ... ١٥

نجران ... ١٠، ١١، ١٣، ١٩، ٢٠، ٣٥، ٤٢

٤٩، ٥٠، ٥٣، ٥٩

نحيان ... ١٥

نُفَاش ... ٦٤

نُفَم ... ٢٧، ٢٨، ٢٩، ٤٤

نَقِيل حَمْدَة ... ١٥

النقيل ... ١٤

نُفَم (للقبيلة وللجهة) ... ٥٩

هـ

هجر ... ١١، ٥٨، ٥٩، ٦٨

هَرَان ... ٤٣

هَمْدَان (للقبيلة وللجهة) ... ١٢، ١٥، ١٦، ٢٤

٢٦، ٢٩، ٣٥، ٣٦، ٥٣

و

وائله (للقبيلة وللجهة) ... ٣٥، ٦٦

وادي نخلة ... ٤٣

ورافين ... ٢٧

وَرَوَر ... ٣٣، ٣٦

وسعة ... ١٣

ي

يافع (للقبيلة وللجهة) ... ٤١

يَسْكَلِي (للقبيلة وللجهة) ... ٢٤

اليمن ... ٧، ٨، ١٠، ١٧، ٣٠، ٣٣، ٣٥

٣٦، ٣٧، ٣٨، ٣٩، ٤٤، ٥٠، ٥٤، ٥٥

F. Bezeichnend für die Handschrift sind:

a) gewisse Schreibungen, in denen ظ statt ض erscheint, z. B. أَظْمَرَ statt يَحْضُرُ S. 67; oder يَحْظُرُ statt نَجْدُ الضَّيْنِ S. 15; oder نَجْدُ الظَّيْنِ statt أَضْمَرَ S. 18; oder umgekehrt gelegentlich ض statt ظ, z. B. يَعْضُهُ statt ظَبُوءَ S. 15; oder ضَبُوءَ statt يَعْظُهُ S. 31.

b) Formen wie اسْتَفْتَحَ statt فَتَحَ S. 9, 11 et passim.

c) Semantische Besonderheiten wie لَمْ يَسْعِدْهُ im Sinne von لَمْ يَوَاقِقْهُ عَلَى رَأْيِهِ S. 46 und هَيَّأَ im Sinne von حَثَّ S. 35, 53.

d) Gelegentliche Anwendung der «لغة أكلوني البراغيث». Die Hs. sagt also: فَاسْتَبَشَرُوا أَهْلَ تِلْكَ الْجَهَةِ (S. 19) oder وَفَرَّ الْبَاقُونَ وَفَرَّوْا الْبَاقُونَ: anstatt فَاسْتَبَشَرُوا أَهْلَ تِلْكَ الْجَهَةِ (S. 21). Im Falle a) und d) wurde die übliche Schreibweise in den Text aufgenommen und diejenige der Handschrift in die Anmerkung verwiesen. In den Fällen b) und c) hat sich der Herausgeber an die handschriftliche Überlieferung gehalten, jedoch auf das Besondere des Ausdrucks aufmerksam gemacht.

G. Die Nummern der Folioseiten der Handschrift sind durch in () gesetzte Zahlen im Texte gegeben.

H. Geographische Namen findet der Leser im alphabetischen Verzeichnis II, alle übrigen im Verzeichnis I. Namen, die sowohl für Stämme als auch für Gebiete gebraucht werden, sind nur in dem Verzeichnis I aufgeführt, doch ist dabei jedesmal vermerkt, daß sie auch für Gebiete gelten.

10. Grundsätze der Edition.

A. Der Herausgeber hat den Text, den unser Geschichtsschreiber, wie oben erwähnt, sozusagen in einem Atemzuge, ohne irgendwelche Einteilung vorzunehmen, niedergeschrieben hat, in drei Teile geteilt:

1. al-Hādī ila'l-Ḥaqq und die Ereignisse seiner Zeit,
2. Muḥammad al-Murtaḍā und seine Regierung,
3. Aḥmad an-Nāṣir und seine Zeit.

Von einer weiteren Unterteilung des Stoffes hat der Herausgeber abgesehen. Es geschah einerseits, weil der Gesamteindruck der Handschrift möglichst gewahrt bleiben sollte, andererseits, weil selbst die vom Herausgeber getroffene Einteilung nur mit gewissen Bedenken vorgenommen werden konnte; denn die drei Abschnitte enthalten bereits manches, was streng logisch genommen über den durch die Überschriften gesetzten Rahmen hie und da hinausreicht.

B. Der Herausgeber hat am Rande des Textes stichwortartige Inhaltsübersichten gegeben. Aus ihnen ist das am Ende beigegebene arabische Inhaltsverzeichnis zum Text hervorgegangen. Abgesehen von den unter A erwähnten Überschriften, die den drei Teilen vorgesetzt sind, ergibt sich eine natürliche Gliederung durch die ständig wiederkehrende Formel ... ودخلت سنة. Diese Formel erscheint in unserer Ausgabe stets am Anfang einer Zeile und ist durch den Druck hervorgehoben.

C. Durch ()¹⁾ sind Worte bzw. Satzteile gekennzeichnet, die der Herausgeber hinzugefügt hat, um den Zusammenhang herzustellen; durch []²⁾ solche, die der Schreiber an den Rand gesetzt hat, weil er sie im Texte versehentlich ausgelassen hatte.

D. Offensichtliche Verstöße gegen die Grammatik und sonstige sprachliche Fehler, insbesondere auch solche orthographischer Art, wurden bei der Herausgabe im Text beseitigt und die Verbesserungen durch Fußnoten als solche gekennzeichnet. Die heute übliche Schreibweise wurde einheitlich im ganzen Text durchgeführt.³⁾

E. Die Handschrift bringt Namen oft in verschiedenen Formen, z. B. أئاف neben أئاف أو أئاف. Bei der Herausgabe wurde in solchen Fällen nur eine Form beibehalten, z. B. أئاف und أئاف.

¹⁾ Siehe S. 13, 53 des Textes.

²⁾ Siehe S. 41, 51 des Textes.

³⁾ Z. B. هدى für هذا, محاربت für محاربة, فيه für فئة usw.

sie die verheerende Not bekämpfen und ihre allgemeinen Verhältnisse bessern konnten.

4. Daß die Bewohner von Ša'da, die Banū Fuṭaima, diejenigen gewesen sind, die es unternommen haben, die Rückkehr al-Hādī's nach Jemen in die Wege zu leiten.¹⁾

5. Daß damals Aufstände und Unruhen in Jemen und 'Umān herrschten: in 'Umān mußten die abbassidischen Truppen gegen die Ibāditen kämpfen; in Jemen aber war es noch schlimmer, die Stämme bekriegten sich gegenseitig. Šan'a' wechselte dauernd den Herrscher, und die jemenitischen Fürsten wie z. B. ad-Di'ām und As'ad b. Abī Ja'fur al-Ḥiwālī lebten oft in Unfrieden mit dem abbassidischen Statthalter und miteinander. Eigentlich waren damals Aufstände und Unruhen der herrschende Zustand in allen Teilen des abbassidischen Reiches, in Jemen wie überall anderswo auch, nur mit dem Unterschied, daß uns, wie oben gezeigt, die allgemeine arabische Literatur nichts über die jemenitischen Ereignisse überliefert.

6. Daß die Jemeniten sich gezwungen sahen, einen Mann von außerhalb zu rufen und ihn als Herrscher über sich zu setzen, um das in Jemen damals herrschende Elend zu beenden und die Verhältnisse daselbst zu bessern. Sie wählten für diese schwierige Aufgabe den berühmten 'Aliden al-Hādī, weil sie in ihm die geeignete Persönlichkeit erkannt hatten. Al-Hādī leistete ihrer Einladung Folge und entsprach — wie unser arabischer Text zeigt — durchaus den in ihn gesetzten Erwartungen. Er stiftete unter den Stämmen Frieden, bekämpfte siegreich die Unsitten und die Unruhen, verbesserte die soziale und die wirtschaftliche Lage, regelte die Beziehungen zwischen den „Ahlu'd-Dimma“, d. h. den christlichen und jüdischen Schutzgenossen, und dem Staat sowie die zwischen ihnen und den Gläubigen, seinen andern Untertanen, hob den moralischen Zustand unter den Jemeniten und gründete seine Dynastie.²⁾

¹⁾ Sie waren und sind immer noch die treuesten Anhänger der Zaiditen in Jemen. Auch früher, in der Regierungszeit al-Ma'mūn's, waren die Banū Fuṭaima den 'Aliden freundlich gesonnen und standen auf ihrer Seite gegen al-Ma'mūn. Damals standen sie gegen die abbassidische Regierung dem Ibrāhīm b. Mūsā b. Ġa'far bei, dem Vertreter des 'alidischen Imāms Muḥ. b. Ibrāhīm b. Zaid b. 'Alī in Jemen. (Vgl. *al-Anbā'*, Fol. 22b.) Dadurch wird deutlich, warum Ša'da zu allen Zeiten das Bollwerk der Zaiditen in Jemen ist. Der jüngste Beweis sind die Ereignisse im Jahre 1934, als der Krieg zwischen dem Imām Jaḥjā und Ibn Sa'ūd ausbrach. — Auch darf nicht vergessen werden, wie günstig für Angriff und Verteidigung Ša'da gelegen ist.

²⁾ Sie herrscht bis heute, also seit mehr als tausend Jahren, selbständig in Jemen.

Im Ġumādā II des erwähnten Jahres zog al-Hādī mit einem zahlreichen, aus Haulān und anderen Stämmen bestehenden Heer nach Nağrān. Unterwegs begegneten ihm Leute von Wādī'a, Šākir, Jām und al-Ahlāf, hießen ihn freudig willkommen und huldigten ihm. Zu dieser Haltung wurden sie bestimmt durch die vielfachen Schrecken der Kriege zwischen ihnen und den Banu'l-Hāriṭ, den Bewohnern von Nağrān, wo er mit den Banu'l-Hāriṭ zusammentraf und zwischen ihnen und ihren Feinden Frieden stiftete. Er nahm ihnen das feste Versprechen ab, zusammenzuhalten und Zwietracht zu vermeiden. Die Leute huldigten ihm, und dank dem göttlichen Segen, der auf ihm ruhte, kamen ihre Angelegenheiten in Ordnung.

Danach zog er nach Hağar und blieb dort, bis sich die Unruhen gelegt hatten und die Grundlagen des Friedens gefestigt waren. Darauf kehrte er nach Ša'da zurück und schuf eine Regelung für die christlichen und sonstigen Schutzgenossen (Ahlu'd-Dimma) in Nağrān.

Dem Vertrag zufolge mußten sie von dem, was sie von Muslimen gekauft hatten, den Neunten abgeben, was sie aber in der Vorislamzeit erworben hatten, war von dieser Abgabe befreit. Außerdem erneuerte al-Hādī für die Bewohner von Nağrān, Ša'da und von allen Orten, die er erobert hatte, die Verpflichtung, die Kopfsteuer (Ġizja) zu entrichten.

b) Kommentar.

Diese Übersetzungsprobe zeigt, wie in Jemen und in den angrenzenden Gebieten die Verhältnisse damals waren, die bis heute noch im allgemeinen ziemlich wenig bekannt sind. Sie zeigt auch die Arbeitsmethode unseres Geschichtsschreibers. Aus der mitgeteilten Probe läßt sich folgendes entnehmen:

1. daß bei den Jemeniten völlig undisziplinierte Zustände herrschten: sie leisteten den Geboten al-Hādī's keine Folge, ja handelten diesen zuwider, obwohl sie al-Hādī aus dem Hiğāz nach Jemen gerufen hatten.

2. Daß al-Hādī mit dem festen Willen gekommen war, Ordnung in Jemen zu schaffen: er hätte sonst nicht die Rückkehr nach dem Hiğāz dem Aufenthalt bei den undisziplinierten Jemeniten vorgezogen, als sie ihm gegenüber ungehorsam waren.

3. Daß die Not in Jemen nach dem Abzug al-Hādī's — eben durch die Unordnung und als Folge der gegenseitigen Kämpfe — sehr groß war, so daß die Jemeniten sich gezwungen sahen, al-Hādī wieder nach Jemen zu rufen und ihm erneut Gehorsam zuzusichern. Er sollte Ruhe und Ordnung in ihrem Land wieder herstellen, damit

(Dies ist) ein Stammbaum, gleichsam beleuchtet von der Mittags-sonne und bestrahlt von dem durchbrechenden Morgenlicht.

Das ist sein erster Auszug (nach Jemen). Er gelangte nach aš-Šarafa, einer ihnen, den Jemeniern, gehörenden Ortschaft im Lande Nihm. Deren Bewohner sicherten ihm Gehorsam zu. Er blieb (dort) eine kleine Weile, bis sie anfangen, sich seinen Befehlen zu widersetzen, die doch mit der Šarī'a übereinstimmten. Dann kehrte er nach dem Hiğāz zurück.

Nach seinem Fortgang aus Jemen brachen dort Unruhen und Schwierigkeiten aus, deren Schilderung zu lang wäre. Daraufhin setzten die Jemeniten sich wieder mit al-Hādī in Verbindung und flehten ihn an, zu ihnen zurückzukehren. Er leistete dem Folge an einem später zu erwähnenden Datum.

Der *Muḥtaṣar al-Asbāb* des Šaiḥ Aḥmad b. Muḥammad begründete al-Hādī's Auszug (nach Jemen) damit, daß die Banū Futaima, eine Untergruppe der Ḥaulān zu Ša'da, sich zu al-Hādī nach ar-Rass im Hiğāz begaben, um ihn zum Auszug aufzufordern, und ihn als Herrscher über ihr Land setzten.

In diesem Jahre zog Aḥmad b. Taur von al-Baḥrain nach 'Umān. Er eroberte es und griff eine Gruppe Ibāditen an, deren Führer aš-Šalt b. Mālik mit seinem zweihunderttausend Mann starken Heer ihm entgegengetreten war. Aḥmad b. Taur besiegte sie, richtete ein großes Blutbad unter ihnen an und ließ ihre Köpfe nach Bağdād schaffen.

Das Jahr 282 H:

In ihm begab sich 'Alī b. Ḥusain b. Ḥuṭum nach dem 'Irāq. Ad-Dī'ām zog in Šan'ā' ein, blieb aber nicht lange darin. Nach seinem Fortgang nahm As'ad b. Abī Ja'fur Šan'ā' in Besitz. In seine Zeit fällt das Auftreten der Qarmāṭen im Jemen, Hiğāz und Mağrib. Die Herrschaft der Abbassiden wurde erschüttert. Die Richtungen (Lehrmeinungen) des Islams wurden verändert und die Wertungen gingen auseinander.

Das Jahr 284 H.

Im Šafar dieses Jahres kam al-Hādī in Ša'da an. Es war dies sein zweiter Auszug (nach dem Jemen). Er stiftete Frieden unter den Ḥaulān von Ša'da und befahl, den Vierten der Ertragssteuer (zakāt at-ṭa'ām) unter die Armen und Waisen zu verteilen. Nachdem er eine Weile in Ša'da geblieben war, begab er sich nach dem (eigentlichen) Jemen und forderte dessen Bewohner zum Heiligen Kampf (Ğihād) auf.

ziehung mit Jemen standen. Deshalb konnte er die bekannten arabischen Autoren neben den unbekannten jemenischen Geschichtsschreibern benutzen. Er zitiert manchmal nur die Autorennamen, manchmal gibt er aber auch die betreffenden Werke an. Diese Autoren sind u. a.

الطَّبْرِي، أَبُو الْفَرَجِ الإِصْبَهَانِي (كتاب الفرج بعد الشدة)، المسعودي (مروج الذهب)، الواقدي، ابن هشام، ابن قتيبة، ابن عبد البر (الاستيعاب)، ابن عبد ربه، الرّازي (تاريخ صنعاء)، علي الهيثمي (مجموع الزوائد)، الأسيوطي، ابن الوردي، الذهبي (تاريخ الإسلام)، المبرّد (الكامل)، ابن خلّكان، الهمداني (الإكليل)، الخطيب (تاريخ بغداد)، ابن أبي الحديد (شرح الفتح في سيرة العلوي البصري)، السهودي (كتاب خلاصة الوفا بدار المصطفى)، ابن واضح، علي بن الحسن الخزازي، ابن عبد المجيد القرشي (كتاب بهجة الزمن في أخبار اليمن)، الإمام المهدي أحمد بن يحيى (كتاب الغابات)، السيّد أبو طالب، ابن مظفر (الترجمان)، أحمد بن محمد الشرفي (كتاب الآلئ المضيئة)، قطب الدين المكي الحنفى (البرق الياقي في الفتح العثماني) الخ.

Für den herausgegebenen Abschnitt, wo Jahjā b. al-Ḥusain über al-Ḥādī und seine beiden Söhne spricht, waren die Werke *Sirat al-Ḥādī* und *Sirat an-Naṣir* seine Hauptquellen. Aber für die Nachrichten über die Qarāmiṭa hat er 'Umāra, Ibn al-Daiba' und Ibn al-Aṭīr ausgiebig benutzt.

9. Übersetzungsprobe mit Kommentar.

a) Anfang des edierten Textes als Übersetzungsprobe.

Das Jahr 280 H.¹⁾

In diesem Jahr zog der Imām al-Ḥādī ila'l-Ḥaqq Jahjā b. al-Ḥusain b. al-Qāsim b. Ibrāhīm b. Ismā'īl b. Ibrāhīm b. al-Ḥasan b. al-Ḥasan b. 'Alī b. Abī Ṭālib — Gottes Segen sei über ihnen allen — nach Jemen.

¹⁾ *al-Aṣṣaḥ*, Vol. 20b.

Geburt an bis zum Jahre 1045 H. (1635). Er berichtet zuerst kurz über die Periode der ersten vier Kalifen (al-Ḥulafā' ar-Rāšidūn), der Umajjaden und der Abbasiden bis zum Jahre 280 H. (893). Von der Zeit an, wo al-Hādī seine erste Reise nach Jemen machte und vier Jahre später die zaiditische Dynastie in Jemen gründete, erzählt Jaḥjā dann eingehender von den Verhältnissen in Jemen und besonders von den Kämpfen al-Hādī's und nach seinem Tode von denen seiner Söhne Muḥammad und Aḥmad gegen die Qarāmiṭa und gegen die aufständischen Stämme. Ebenso eingehend spricht er von den andern zaiditischen Imāmen und von den Kämpfen zwischen ihnen und den Ṣulāḥiden, den Rasūliden, den Banū Ṭāhīr und zuletzt den Türken bis zum Jahre 1045 H. (1635-36), wo der türkische General und Statthalter Qānsūh Pascha von dem Zaiditen al-Ḥusain b. al-Qāsim, dem Feldherrn seines Bruders, des Imāms al-Mu'ajjad billāh Muḥ. b. al-Qāsim, entscheidend geschlagen wurde und diese erste türkische Periode in Jemen ihr Ende fand, nachdem die Türken mehr als 100 Jahre in Jemen geherrscht hatten.¹⁾

d) Methode des Verfassers und seine Quellen.

Der Verfasser pflegt in seiner Chronik die alte Methode, die die meisten arabischen Historiker angewandt haben, indem er den Eintritt des betreffenden Jahres mit ... *ودخلت سنة* ankündigt und dann die Ereignisse des angegebenen Jahres einzeln ohne Zusammenhang aufzählt. Ohne Teilung in Kapitel, ohne Betitelung schreibt er in einem Atemzug von Anfang bis zu Ende. Nur wird die Ankündigung vom Eintritt eines neuen Jahres in unserer Handschrift dicker geschrieben.

Wie der Herausgeber den Text abgeteilt hat, wird gegen Ende der Einleitung dargestellt werden.

Seine Quellen hat Jaḥjā b. al-Ḥusain nicht angegeben. Er sagt am Anfang nur allgemein, er habe sein Werk aus allen geschichtlichen Büchern zusammengestellt, die das enthalten, was in Arabien geschehen ist.²⁾ Wir können aber aus den Zitaten in *al-Anbā'* und durch Vergleich mit älteren Geschichtswerken feststellen, wer seine Gewährsmänner sind. Es wurde oben schon erwähnt, daß Jaḥjā b. al-Ḥusain in seinem Werke die Länder berücksichtigt, die in Be-

¹⁾ Die türkische Herrschaft in Jemen fing im Jahre 923 H. (1517) an. Vgl. WÜSTENFELD'S *Jemen im XI. (XVII.) Jahrhundert*, S. 7; al-Wāsi'ī, S. 40; *al-Anbā'*, Fol. 145a.

²⁾ Vgl. oben, S. 16.

die Türken in Jemen geführt hat. Wenn der Verfasser Jahjā der Sohn dieses Ḥusain gewesen wäre, würde seine Ausdrucksweise dies doch wohl verraten. Aber davon findet man keine Spur¹⁾.

Auf jeden Fall ist der Verfasser unserer Handschrift *Anbā' az-Zaman* ein Nachkomme al-Hādī's, des Begründers der zaiditischen jemenischen Dynastie, denn al-Qāsim, der Urgroßvater des Verfassers nach der ersten Angabe und der Großvater desselben nach der zweiten Angabe ist al-Qāsim b. Muḥ. b. 'Alī b. Muḥ. b. 'Alī ar-Rašid b. Aḥmad b. al-Amīr al-Ḥusain al-Aḡar b. 'Alī b. Jahjā b. Muḥ. b. Jūsuf b. al-Imām ad-Dā'i al-Qāsim b. al-Imām ad-Dā'i Jūsuf b. al-Imām al-Manšūr Jahjā b. an-Nāṣir Aḥmad b. al-Hādī.²⁾

c) Beschreibung.

Das Werk *Anbā' az-Zaman* ist ein umfangreiches Buch. Es umfaßt 199 Blätter, großes Format, 27—37 Zeilen (34 × 23, 26 × 15 cm). Es findet sich als Handschrift auf der Berliner Staatsbibliothek unter der Signatur Ms. or. 2° 1304. Es ist ein roter Lederband mit Klappe. Die Schrift ist jemenisch, groß, vokallos, auf gutem, dickem, grobem Papier. Die Abschrift ist von as-Sajjid Ḥusain b. 'Abd Allāh im Du'l-Qa'da 1295 H. (1878) angefertigt, wie es am Ende des Werkes heißt. Es stehen keine Bemerkungen am Rande, nur gelegentlich Worte, die zum Texte gehören und die der Abschreiber beim Abschreiben versehentlich ausgelassen hatte, oder Hinweise auf den Inhalt in Form von Stichworten.

Andere Handschriften dieses Textes, außer der einzigen, schon erwähnten, gibt es auf den Bibliotheken leider nicht. Das Original ist sicher in Jemen, dürfte aber kaum zu beschaffen sein.

Der Verfasser Jahjā b. al-Ḥusain wollte, wie schon erwähnt, eine Geschichte Jemens zusammenstellen, nachdem er zu der Überzeugung gekommen war, daß es eine solche nicht gab (siehe oben, S. 16).

Jemen ist bei ihm die ganze³⁾ arabische Halbinsel, obwohl er ausführlich nur von Südarabien spricht. Wie es bei den älteren arabischen Geschichtsschreibern üblich ist, spricht unser Verfasser außerdem zu Anfang seines Buches sehr kurz über die sieben Klimata, sieben Erden und dergleichen, dann über die Geschichte Jemens mit Berücksichtigung anderer damit in Beziehung stehender Länder von Muḥammad's

¹⁾ Vgl. *al-Anbā'*, Fol. 190a—199b.

²⁾ Vgl. *al-Wāsi'*, S. 52 und *at-Tatimmā*, Fol. 86b.

³⁾ Vgl. *al-Anbā'*, Fol. 1b.

Zwischen *al-Anbā'* und *Tatimmat al-Ifāda* besteht bezüglich der Genauigkeit, Ausführlichkeit und Vielseitigkeit ungefähr derselbe Unterschied, wie zwischen *al-Anbā'* und *al-Ifāda* selbst; denn *al-Ifāda* und ihre Fortsetzung *al-Tatimma* sind nach ein- und derselben Methode gearbeitet.

Außerdem behandelt *al-Anbā'* mehr die politische Geschichte, die uns in erster Linie interessiert. Auch enthält *al-Anbā'* über die Qarāmiṭa, besonders über die jemenitischen, und über die Kämpfe al-Hādī's und an-Nāṣir's gegen dieselben sehr wichtige Angaben, die in den anderen beiden Werken fehlen.

b) Wer ist der Verfasser?

Dieses Werk *Anbā' az-Zaman fī Aḥbār al-Jaman* ist von Jaḥjā b. al-Ḥusain b. al-Mu'ajjad billāh Muḥ. b. al-Qāsim b. Muḥ. b. 'Alī al-Jamanī (gestorben 1110 H./1698 n. Chr.). So steht es in der Handschrift auf dem ersten Blatt oben in der Mitte in einer dreieckigen Betitelung, und so gibt BROCKELMANN, Bd. II, S. 403, und Ahlwardt unter Nr. 9745 an. Auf dem Titelblatt auf der oberen linken Seite bemerkt derselbe Schreiber, er halte es für möglich, daß das Werk von Jaḥjā b. al-Ḥusain b. al-Qāsim und nicht von Jaḥjā b. al-Ḥusain b. al-Mu'ajjad b. al-Qāsim verfaßt ist. Die Bemerkung lautet:

لعل هذا التاريخ لسيدي يحيى بن الحسين بن القاسم رحمه الله تعالى؛ ففي
«النفحات المسكية في العلماء والفقهاء الزيدية» لسيدي إبراهيم بن القاسم بن المؤيد
في ترجمة سيدي يحيى بن الحسين بن القاسم ما لفظه: وله مؤلفات أحسنها ما نقله
من كتب التاريخ. وفي هامشه بخط السيد عبد الله بن عيسى بن محمد الكوكباني:
قلت سمّاه أبا الزمن في أخبار اليمن. انتهى والله أعلم.

Aber wahrscheinlich ist die erste Angabe richtig; denn wenn die zweite richtig wäre, würde man Beweise dafür in dem letzten Abschnitt der *Anbā'* erwarten, wo über al-Ḥusain b. al-Qāsim berichtet wird, namentlich von den siegreichen Kämpfen, die er während der Regierungszeit seines Vaters, des Ināms al-Manṣūr billāh al-Qāsim b. Muḥ. und seines Bruders al-Mu'ajjad billāh Muḥ.¹⁾ b. al-Qāsim gegen

¹⁾ Des Großvaters des Verfassers nach der wahrscheinlich richtigen Angabe.

Angebot im Jahre 280 H. stattgefunden haben soll, in demselben Jahre, in dem al-Hādī zum erstenmal nach Jemen kam (die Handschrift gibt aber das Datum nicht an).

Dagegen ergibt sich aus den Angaben unserer Handschrift¹⁾ der *Anbā'*: a) daß die erste Reise al-Hādī's nach Jemen allgemein auf Einladung der Jemeniten und nicht auf besondere Einladung Abu'l-'Atāhija's erfolgte, die erst sechs Jahre später kam; b) daß die erste Reise 280 H., die zweite dagegen 284 H. war, und daß die Banū Fuṭaima diejenigen waren, die nach Medina gingen und al-Hādī zum zweiten Mal nach Jemen abholten und ihm in ihrem Wohnsitz Ṣa'da huldigten; c) Abu'l-'Atāhija soll al-Hādī im Muḥarram des Jahres 286 H., zwei Jahre nach der Huldigung in Ṣa'da, durch eine Gesandtschaft, die aus Abu'l-'Atāhija's Bruder und 50 Mann bestand, nach Ṣan'ā' eingeladen haben, um ihm dort zu huldigen. Außerdem gibt *al-Anbā'* noch folgende Einzelheiten: ad-Di'ām und andere Freunde und Verwandte Abu'l-'Atāhija's hätten ihm Vorwürfe wegen dieses Schrittes gemacht. Abu'l-'Atāhija habe al-Hādī Bedingungen gestellt, unter anderem die, daß er sein Stellvertreter (Wālī) würde. Al-Hādī habe diese Bedingungen abgelehnt; er könne nichts bestimmen, bevor er sich von der Aufrichtigkeit Abu'l-'Atāhija's überzeugt habe. Der Bruder Abu'l-'Atāhija's und seine Begleiter hätten al-Hādī in dem Orte „Darb Banī Ṣuraim“ getroffen, wo al-Hādī sich damals gerade aufgehalten habe. Al-Hādī habe zwei Jahre später, am 23. Muḥarram 288 H., seinen Einzug in Ṣan'ā' gehalten, und während dieser zwei Jahre habe Abu'l-'Atāhija oft an al-Hādī geschrieben. Gegen Ende dieser Zeit, als Abu'l-'Atāhija sah, wie ungerecht Hufutūm und seine Leute sich der Bevölkerung gegenüber benahmen, habe er sich entschlossen, al-Hādī nach Ṣan'ā' kommen zu lassen, um Ordnung zu schaffen, und habe heimlich mit ihm einen Plan verabredet, wie al-Hādī ohne Blutvergießen in Ṣan'ā' einziehen könne. Die Handschrift gibt noch Einzelheiten des Planes und beschreibt, wie Abu'l-'Atāhija al-Hādī vor den Toren Ṣan'ā's empfing, ihm huldigte und ihn in die Stadt führte.

Wir sehen also, wie reichhaltig, genau und eingehend die Angaben unserer Handschrift im Vergleich zu den Angaben der *Ifāda* sind. Auch können wir sie als zuverlässig ansprechen, da sie durch die Mitteilungen VAN ARENDONK'S aus der *Sirat al-Hādī* bestätigt werden, wie sich im einzelnen zeigen wird. Wir begnügen uns hier mit diesem Beispiel. Es wäre leicht, eine größere Anzahl ähnlicher anzuführen.

¹⁾ Vgl. S. 7—8, 17—18, 20—24 des Textes.

8. Die „*Anbā' az-Zaman*“.

a) Warum ist dieses Werk für die Edition gewählt worden?

Daß der Herausgeber mit den *Anbā'* tatsächlich einen Text gefunden hat, der unsern Stoff ausführlich behandelt und uns das zeigt, was sich zwischen Jemen und dem Kalifenstaat und auch zwischen dem zaiditischen Imamat und den anderen Herrshern in Jemen an historischen Ereignissen abgespielt hat, beweist besonders der Abschnitt, wo die Zeit al-Hādī's und die seiner Söhne behandelt wird. Dieser Abschnitt soll zuerst herausgegeben werden und als Dissertation erscheinen. Möglich, daß die beiden Werke: *Sīrat al-Hādī*, die oben¹⁾ schon erwähnt ist, und *Sīrat al-Nāṣir* von 'Abd Allāh b. 'Umar al-Hamdānī²⁾ noch geeigneter für unsern Zweck gewesen wären. Dem Herausgeber war es aber unmöglich, diese Werke zu bekommen. Von *Sīrat al-Hādī* befindet sich nur eine Handschrift im Britischen Museum. Sie war dem Verfasser im Original nicht zugänglich, konnte jedoch nach VAN ARENDONK benutzt werden, wie der Leser bemerken wird. *Sīrat an-Nāṣir* dagegen ist nicht zu finden; nur durch al-Iḥḡi hören wir von diesem Werk, welches seine Bedeutung dadurch hat, daß dessen Verfasser ein Gefährte an Nāṣir's, einer seiner besten Generäle und Staatsmänner war.

Mithin kämen zunächst nur die Werke *al-Ifāda*, *at-Tatimma* und *Anbā' az-Zaman* für eine Edition in Frage.³⁾ *Anbā' az-Zaman* ist aus den schon erwähnten Gründen vorzuziehen. Gewiß sind *al-Ifāda* und *at-Tatimma* im Vergleich mit *Anbā' az-Zaman* ältere Werke⁴⁾ und dürften deshalb vielleicht gewisse Vorzüge haben. Es fehlt ihnen aber im Vergleich zu *al-Anbā'* an Ausführlichkeit, Vielseitigkeit und Genauigkeit, wie die folgenden Beispiele zeigen.

Wo der Verfasser der *Ifāda* von dem Grund spricht, weshalb al-Hādī nach Jemen gegangen und dort als Imām aufgetreten ist, läßt sich aus dieser Darstellung nur entnehmen⁵⁾: a) daß er erst hinkam, nachdem Abu'l-'Atāhija, einer der jemenitischen Könige, mit ihm während seines Aufenthaltes in Medina in Verbindung getreten war und ihm angeboten hatte, nach Jemen zu kommen; b) daß dieses

¹⁾ Siehe S. 13.

²⁾ Vgl. S. 64 des Textes, Anm. 315.

³⁾ Im Verfolg dieser Arbeit beabsichtigt der Verfasser gelegentlich neben einer vollständigen Ausgabe der *Anbā'* auch eine solche der *Ifāda* und der *Tatimma* vorzulegen.

⁴⁾ Vgl. oben, S. 18.

⁵⁾ Vgl. *al-Ifāda*, Fol. 41a—41b.

ein klares Bild gewinnen von den sozialen Verhältnissen jener Zeit, von der Denkart der Zaiditen und davon, wie sie sich ihre Imāme vorgestellt haben. Das ist aber noch nicht alles, was die Karāmātangaben der Wissenschaft bieten. Man kann aus denselben auch mancherlei historische Tatsachen, die von Belang für den Forscher sind, erschen und entnehmen. So lautet z. B. eine unter den Karāmāt des 9. Imās ‘Abd-Allāh b. Ḥamza¹⁾ in der *Tatimma*²⁾: „Als der Herrscher von Ṣan‘ā’, ‘Alam ad-Dīn, in Ḥūt (حُوت) einzog, zerstörte er das Haus des Imāms daselbst, wonach er wieder nach Ṣan‘ā’ zurückkehrte. Es sollte dann keine Woche vergehen, da ließ Gott ein fürchterliches Gewitter über Ṣan‘ā’ niedergehen, wodurch ihm sein neugebautes, kostbares, stolzes Schloß verlorenging und dazu alle seine Schätze.“ Aus diesen Angaben kann man entnehmen, daß zwischen dem Imām und dem Herrscher von Ṣan‘ā’ kriegerischer Zustand geherrscht hat, daß Ṣan‘ā’ zu irgendeiner Zeit während der Regierung des Imāms nicht unter dessen Herrschaft gestanden hat, daß der Herrscher von Ṣan‘ā’ reich und mächtig genug war, ein solches Schloß wie das geschilderte bauen zu lassen, und zuletzt, daß der Imām zu irgendeiner Zeit in Ḥūt gewohnt hat, da er dort ein Haus hatte. Daß diese Karāma auf einem Ereignis beruht und es gerade in dieser Zeit ein schweres Gewitter über Ṣan‘ā’ gegeben hat, läßt sich annehmen, besonders wenn uns von einem solchen Gewitter über Jemen in seiner Regierungszeit noch anderweitig berichtet wird.³⁾

Die Handschrift der *Tatimma* wollte der Verfasser der vorliegenden Abhandlung edieren. Er hat sich die größte Mühe gegeben, sie durchzulesen und abzuschreiben, obwohl sie sehr schlecht geschrieben ist, und nur ein einziges Exemplar von ihr bekannt ist. Es war oft ein wahres Rätselraten, aber der Verfasser hofft, den Text im wesentlichen entziffert zu haben. Auf der Suche nach Belegen und beim Durchlesen der in Frage kommenden Literatur stieß der Verfasser dann auf eine andere Handschrift, die für seinen Zweck nützlicher schien. Das ist das *Kitāb Anbā’ az-Zaman fi Ahbār al-Jaman*.

¹⁾ Er ist im Jahre 501 H. (1105/06) geboren; 613 H. (1216/17) gestorben. Er regierte 20 Jahre und hat bedeutende Werke hinterlassen. Vgl. *al-Tatimma*, Fol. 50a—50b und *al-Wāsi’i*, S. 20—31.

²⁾ Ḥūt (حُوت) ist ein Ort im Gebiete der Banū Ḥamdān, nicht weit von Ṣan‘ā’. Vgl. *Ḥamdānī*, S. 82, Z. 20 und S. 112, Z. 6.

³⁾ Siehe *al-Wāsi’i*, S. 30, unten.

al-Ḥusain. Dieser al-Ḥusain soll den Gegner auch getötet haben. Also stimmt *al-Anbā'* mit den Angaben der *Tatimma* überein.¹⁾

4. Bemerkenswerterweise nennt die *Tatimma* die drei Imāme in Ṣa'da, die nach dem Tode von an-Nāṣir b. al-Ḥādī regierten, was *al-Anbā'* ebenfalls tut. Es sind (1) Jahjā b. Aḥmad, dessen Beiname al-Manṣūr ist, dann (2) sein Bruder al-Qāsim b. Aḥmad mit dem Beinamen al-Muḥtār, der sich gegen ihn erhob, kurz nachher in Gefangenschaft geriet und dann getötet wurde, und zuletzt der Sohn des zweiten, der den Tod seines Vaters rächte. Viele Geschichtsschreiber haben, wie *al-Tatimma* erwähnt, diese drei Imāme nicht unter den Imāmen aufgezählt.

5. al-Wāsi'ī, S. 25, letzte Zeile, berichtet, al-Ḥusain b. Qāsim sei getötet worden, sagt aber nicht, von wem. Die *Tatimma* gibt wenigstens ungefähr an, der Täter sei einer von den Banū Rabāḥ, einem Zweig des Banū Ḥammād-Stammes, gewesen usw. usw.

Das wären nur wenige Beispiele, nach denen man den Unterschied zwischen al-Wāsi'ī und *al-Tatimma* ermessen und letztere bewerten kann. Al-Wāsi'ī soll damit nicht herabgesetzt werden. Sein Werk ist ja keine historische Quelle. Er schreibt bis zum 12./19. Jahrhundert so kurz wie möglich, wie er selbst in seinem Vorwort sagt.²⁾

c) Charakterisierung.

Charakteristisch für die *Tatimma* ist einmal die Angabe der Werke der Imāme. Es werden die meisten Werke, die jeder Imām geschrieben hat, genannt. Die Imāme waren ja alle große Gelehrte, und wer von den Zaiditen kein ausgezeichneter Gelehrter war, der konnte und durfte überhaupt nie ans Ruder kommen.³⁾ Oder wenn ein solcher Mann doch einmal zur Herrschaft gelangte, so bezeichnete er sich zum mindesten nicht als Imām, sondern als „Muḥtasib“. Charakteristisch für die *Tatimma* ist ferner noch die Aufzählung von Karāmāt (Wundertaten) der Imāme. Sie gibt immer die Karāmāt jedes Imāms an. Die Imāme haben ja prophetische Herkunft. Es liegt also nahe, in ihnen Heilige zu sehen. Darauf hat der Glaube der Schiiten sich aufgebaut, und das hat sie immer wieder veranlaßt, sich für ihre Herren, trotz aller Gefahren, ganz und gar einzusetzen und hinzugeben.

Auch wer nur rein wissenschaftliches Interesse daran nimmt, wird aus den Karāmātangaben Nutzen ziehen können. Man wird daraus

¹⁾ Vgl. *al-Anbā'*, Fol. 46a.

²⁾ Siehe daselbst S. 5, unten.

³⁾ Vgl. R. STROTHMANN, *Staatsrecht der Zaiditen*, S. 67.

in der Handschrift manche wesentlichen Abschnitte ausführlicher und deutlicher behandelt sind.

1. al-Wāsi'ī sagt über al-'Ijānī, er sei zuerst in aš-Šām (Syrien) und Ḥaṭ'am aufgetreten und habe dann seine Sendboten im Jahre 388 H. nach Jemen geschickt.¹⁾ Das ist alles, was er über ihn berichtet. Dagegen gibt *at-Tatimma* an:

a) Warum er nach Jemen gekommen ist.

b) Daß er hinterher nach Ḥaṭ'am gegangen ist und seine Beauftragten in Jemen zurückließ, damit sie das, was unter seine Herrschaft gekommen war, regierten.

c) Daß er seine Boten im Monat Šawwāl 388 H. nach Jemen geschickt hat (al-Wāsi'ī nennt den Monat nicht).

d) Daß seine Anhänger sich am 2. Du'l-Ḥiġġa sammelten und nach Šan'a' zogen, wo sich ihnen andere anschlossen, und daß allezusammen dann weiterzogen, bis sie zu ihm kamen, der an dem Tage in dem Orte Wādī Nabaša war.

e) Daß der Imām mit seinen Truppen die Städte Ša'da, Šan'a' und verschiedene andere Gebiete von Jemen eroberte und daß er selbst die zahlreichen Truppen geführt hat.

f) Daß man im Nağrān-Gebiet einen Aufstand gegen ihn erregte und daß er mit 1030 Reitern oder mehr und 3240 Fußsoldaten hinzog, die Aufständischen besiegte und wieder nach Ša'da zurückzog.

g) Daß er nachher in Ša'da blieb.

h) Daß er am Sonntag, dem 8. Ramaḍān 393 H. in der Frühe gestorben ist (al-Wāsi'ī nennt nur das Jahr).

Die Handschrift gibt auch an, daß er in 'Ijān begraben wurde, und daß sein Grab daselbst berühmt ist und als Pilgerstätte besucht wird. Ob er in Ša'da oder in 'Ijān selbst gestorben ist, darüber schweigen beide Bücher. Aber aus den Angaben, die *al-Anbā'* macht, kann man schließen, daß der Tod ihn in 'Ijān erreichte.²⁾

2. Unsere Handschrift (*at-Tatimma*) hat einige Nachrichten über den Imām ad-Dā'ī Jūsuf b. Jaḥjā al-Manšūr b. Aḥmad an-Nāṣir b. al-Ḥādī, der sich gegen al-'Ijānī erhob, während al-Wāsi'ī ihn nur kurz erwähnt.³⁾

3. Al-Wāsi'ī behauptet, gegen diesen Imām habe sich Muḥammad b. al-Qāsim, der Sohn seines Statthalters, erhoben. *At-Tatimma* dagegen sagt uns das anders. Muḥammad b. al-Qāsim habe sich zwar erhoben, aber nicht gegen al-'Ijānī, sondern gegen seinen Sohn

¹⁾ al-Wāsi'ī, S. 25, Z. 5.

²⁾ Vgl. *al-Anbā'*, Fol. 77 b.

³⁾ Vgl. al-Wāsi'ī, S. 25, Z. 10.

und seine beiden Söhne Muḥammad und Aḥmad gesprochen wird, veröffentlichten. Der Plan wurde aber geändert aus Gründen, über die noch zu sprechen ist.¹⁾

7. Die *Tatimmat al-Ifāda*.

a) Beschreibung

Das Buch *at-Tatimma* ist eine Fortsetzung zu dem Werke des Jaḥjā b. al-Ḥusain al-Imām an-Nāṭiq bil-Ḥaqq Abū Ṭalib al-Hārūnī al-Ḥasanī, gestorben 424 nach muslimischer Zeitrechnung, 1033 n. Chr., nämlich *al-Ifāda fī Tārīḥ al-A'imma as-Sāda*. Beide Handschriften und andere enthält ein brauner Lederband mit Klappe, der der Königlichen Bibliothek zu Berlin gehört: Ahlwardt Nr. 9665. Unsere *Tatimma*, welche von 'Imād ad-Dīn Jaḥjā b. 'Alī al-Qāsimī, gestorben nach 1088 H. (1667), verfaßt ist, fängt auf Blatt 48a an und reicht bis zum Blatt 113b, umfaßt also 66 Blätter im ganzen. Sie geht von al-Manṣūr billāh al-Qāsim b. 'Alī al-'Ijānī (gestorben 393 H. (1003) bis al-Mutawakkil 'alā'llāh Ismā'īl b. al-Qāsim Muḥammad, gestorben 1087 H. (1676). Eine Vorrede oder eine Einleitung hat das Werk nicht. Der ganze Band enthält 236 Blätter, Oktav, zu 20—21 Zeilen; die Schrift ist jemenitisch, ziemlich klein, gedrängt, fast vokallos, sehr oft ohne diakritische Punkte. Man kann sagen, diese Schrift ist kaum lesbar. Die Stichwörter (Anfänge der einzelnen Artikel) sind größer geschrieben. Der Text ist von roten Linien eingefast. Die Abschrift (nach Fol. 230a) ist im Jahre 1133 H. (1721) hergestellt. *At-Tatimma* ist wie *al-Ifāda* selbst eine Geschichte der zaiditischen Imāme. Die beiden Werke bieten deren vollständige Namen (oft auch die ihrer Mütter), die Dauer ihrer Regierung und ihres Lebens und den Ort ihres Begräbnisses.

Wenn man das Werk bewerten will, muß man es als historische Quelle betrachten, die uns eine systematisch geordnete, wenn auch manchmal legendäre Geschichte der jemenischen Imāme in einer längeren Periode darbietet. Neuere Bücher wie das Werk al-Wāsi'ī's *Tārīḥ al-Jaman* behandeln zwar auch diese Imāme, aber viel oberflächlicher.

b) Einige Vergleiche zwischen der *Tatimma* und dem Werke al-Wāsi'ī's.

Hier sollen beispielsweise einige Vergleiche zwischen *at-Tatimma* und dem Buch von al-Wāsi'ī gezogen werden, damit man sieht, wie

¹⁾ Siehe S. 22 ff.

So ist begreiflicherweise, wie von den Orientalen selbst, so auch von den Orientalisten diese zaiditische jemenische, echt arabische Dynastie stets vernachlässigt worden, bis R. STROTHMANN seinen Aufsatz: *Die Literatur der Zaiditen* in der Zeitschrift „Der Islam“ Bd. I (1910), Bd. II (1911) veröffentlichte.¹⁾

Damit dürfte klaggestellt sein, wie groß die Notwendigkeit ist, Quellen für dieses Gebiet zu suchen, sie zu bearbeiten und herauszugeben.

6. Die Gründe für die Edition.

Obwohl dem Verfasser für seine Dissertation ursprünglich ein modernerer Stoff, etwa eine historisch-soziologische Arbeit über Muḥ. ‘Abduh, den größten sozialen und religiösen Reformers des Islams, den Ägypten in der neuesten Zeit gehabt hat,²⁾ vorgeschwebt hatte, ließ er sich doch aus dem schon erwähnten Grunde durch Prof. STROTHMANN gern bestimmen, zunächst einmal jemenische Quellen zu suchen und herauszugeben, zumal auch ägyptische Gelehrte, mit denen er sich darüber in Verbindung setzte, diesen Plan billigten.

Noch ein zweiter Grund bestimmte den Verfasser zur Wahl des vorliegenden Gegenstandes. In den letzten Jahren ist man in den arabischen Ländern nach einem langen Schlaf wach geworden und hat sich wieder gefunden. Die arabischen Völker wollen sich jetzt näher kennen lernen, sie wollen auch die verschiedenen Streitigkeiten, die man früher gegenseitig geführt hat, ein für allemal beiseite legen, um etwas Wichtiges zu tun. Sie nähern sich einander mehr und mehr. Diese segensreiche Bewegung hat der schon erwähnte Reformator Muḥ. ‘Abduh, lange Zeit meisterhaft geführt und bestärkt. In diesem Sinne will auch der Verfasser versuchen, seine Pflicht als Ägypter zu erfüllen und gleichzeitig der historischen Wissenschaft einen Beitrag liefern durch eine Veröffentlichung zur Geschichte eines arabischen Landes und der einzigen, bis heute herrschenden, echt arabischen, vom Propheten herstammenden Dynastie.

Nachdem der Verfasser lange nach jemenischen Handschriften gesucht und in einigen, die er gefunden, lange gelesen hatte, wollte er zuerst die *Tatimmat al-Ifāda fī Tārīḥ al-A‘imma as-Sāda* bearbeiten und herausgeben und als Ergänzungsstück dazu einen Abschnitt von dem Buch *al-Ifāda*, in dem über al-Hādī, den Begründer der Dynastie,

¹⁾ Vgl. Der Islam, Bd. I, S. 354ff. und Bd. II, S. 49ff.

²⁾ Siehe Rašīd Riḍā, Muṣṭafā ‘Abdu’r-Rāziq, Horten, Adams u. a. m.

b. al-Furāt in der Regierungszeit al-Muqtadir's¹⁾ im Ramaḍān 311 H. seinen Vorgänger 'Alī b. 'Īsā als Gefangenen nach Mekka und von da aus weiter nach Ṣan'ā'.²⁾ Erst als ein anderer Wesir, Abu'l-Qāsim al-Ḥāqānī, ans Ruder kam und den 'Alī b. 'Īsā auf eine Fürbitte hin begnadigte, durfte der arme Verbannte im Jahre 312 H. aus dieser arabischen „Teufelsinsel“ wieder nach Mekka zurückkehren.³⁾

Wenn wir weitere Gründe suchen, warum die arabischen Historiker über die zaiditischen Imame in Jemen so herzlich wenig geschrieben haben, dann dürfen wir dabei nicht vergessen, daß die Imame von eben diesen Geschichtsschreibern, außer denen, die ihre Anhänger waren, als Aufständische betrachtet wurden. Deshalb wurden sie von den Geschichtsschreibern, wenn diese über das Gebiet überhaupt etwas wußten, nur nebenbei hie und da erwähnt; systematische Behandlung dieser Imame und ihrer Zeit oder der jemenischen Geschichte im allgemeinen findet sich bei diesen Historikern nicht, weil so etwas für sie gar nicht in Frage kam. Das war aber gerade der Grund, welcher den Verfasser unseres Buches *Anbā' az-Zaman fi Aḥbār al-Jaman* veranlaßte, sein Werk zu schreiben. Er sagt: „Als ich gesehen hatte, daß die Nachrichten über Jemen nicht in einem Geschichtswerke zusammengefaßt sind, habe ich Gott um Hilfe gebeten und die Geschichte der Tihāma, des Ḥiğāz usw. aus allen geschichtlichen Büchern zusammengestellt, die das enthalten, was in der „jemenischen Insel“⁴⁾ geschehen ist, und habe daraus das für meinen Zweck und meine Absicht Wichtige ausgezogen.“⁵⁾

ولما رأيت أخبار قطر اليمن، لم تجمع في تاريخ من تواريخ الزمن، استخرت الله سبحانه وتعالى، وجمعت التواريخ التهامية والحجازية وغيرها من سائر كتب التواريخ المشتملة على ذكر ما جرى في الجزيرة اليمنية، ولخصت منها الغرض المقصود.

Diesen Mangel hat auch Muslim b. Ġa'far al-Laḥḡī in seinem Buche *K. fihi Šai' min Aḥbār az-Zaidijja bil-Jaman* beklagt.⁶⁾

¹⁾ Die Regierungszeit von al-Muqtadir war von XI. 295 bis X. 320 H./VIII. 908 bis X. 932.

²⁾ Vgl. Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 104 und *Murūf ad-Dahab*, Bd. IV, S. 49–50.

³⁾ Vgl. Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 110.

⁴⁾ Damit bezeichnet er die ganze arabische Halbinsel einschließlich al-Ḥiğāz, Nağd und Tihāma, wie er ausdrücklich sagt. Siehe *Anbā' az-Zaman*, Fol. 1b.

⁵⁾ Ibid.

⁶⁾ Berliner Handschrift Ahlwardt 9644, Fol. 39a. Der Verfasser hat sein Buch im Jahre 544 H. (1149) geschrieben.

Auch die älteren arabischen Geographen haben uns nichts über die Zaiditen in Jemen überliefert; nur sehr kurz und dürftig erwähnen einige von ihnen, wie al-Maḡdisī, Ibn Ḥauqal al-Baḡdādī, al-Karḥī und Ibn Rustah, sie gelegentlich. Al-Maḡdisī wußte nur, daß Ṣa'da eine Stadt der 'Aliden ist, daß diese 'Aliden die gerechtesten der Menschen sind (a'dal an-nās) und daß der Herrscher von Ṣa'da keine (willkürliche) Steuer von den Kaufleuten nimmt, sondern den Zehnten.¹⁾ Ibn Ḥauqal wußte, daß der Herrscher von Ṣa'da in der Zeit, wo Abu 'l-Ḡais b. Zījād in Zabīd herrschte, ein Ḥasanī war, und daß sein Einkommen ungefähr eine halbe Million Dinare betrug.²⁾ Die Angaben al-Karḥī's besagen nur, daß der Ḥasanide, der unter dem Namen az-Zaidī ar-Rassī bekannt war (nämlich al-Ḥādī), sich in Ṣa'da aufhielt.³⁾ Ibn Rustah dagegen weiß nur, daß die meisten von den Bewohnern Ṣan'a's und überhaupt Jemens Schiiten sind.⁴⁾

5. Weshalb die Kenntnisse über Jemen gering sind.

Die geringe Bekanntschaft der erwähnten Autoren mit Jemen ist zu verstehen, wenn man bedenkt, daß die Araber in Nordarabien schon früher, vor der Zeit Mohammeds, sich vorgestellt haben, Jemen sei am Ende der Welt gelegen; das besagt das arabische Sprichwort:

لا بُدَّ من صنعنا ولو طال السفر

„Ṣan'a' muß erreicht werden, wenn die Reise auch noch so weit ist.“ Man zitiert es, wenn man sagen will: ich muß ein Ziel erreichen, wenn es auch so weit ist wie Ṣan'a', die Hauptstadt von Jemen. Ich habe den festen Willen, den weiten, unbequemen Weg zu machen, um dahin zu kommen. Auch in der islamischen Zeit blieb man dieser Vorstellung treu. Das kann man daraus erkennen, daß Sa'd b. Ma'ād zu dem Propheten sagte, um ihm seinen Gehorsam und seine Ergebenheit zu zeigen: „Wenn du mich auch nach Bark al-Ġimād (einem Ort in Jemen, der für den abgelegensten galt) hinführtest, würde ich dir folgen,“⁵⁾ und daß man z. B. in der Abbassidenzeit Ṣan'a' als Verbannungsort ausgesucht hatte. So schickte der Wesir Abu'l-Ḥasan

¹⁾ Vgl. *K. Aḥsan al-Taḡāwīm fi Ma'rifa al-Aḡālīm*, S. 87, 104, Z. 8; 105, Z. 4.

²⁾ Vgl. *al-Masālik wal-Mamālik*, S. 20, 21.

³⁾ Vgl. *al-Masālik wal-Mamālik* von al-Karḥī, S. 24, Z. 5—6.

⁴⁾ Vgl. *K. al-A'lāq an-naḥṣa*, S. 113, Z. 6—7.

⁵⁾ Vgl. *Hamdānī*, S. 203, Z. 20—204, Z. 5.

4. Was die älteren arabischen Historiker und Geographen über Jemen und die Zaiditen daselbst wissen.

Die älteren bekannten arabischen Geschichtsschreiber haben uns leider nichts von jenen Imamen überliefert; einer wie at-Ṭabarī, der viele Werke geschrieben hat, hat al-Hādī nur indirekt erwähnt;¹⁾ in fünf Zeilen in seinem Werke, welches 15 Bände nach der Leidener Ausgabe zählt, spricht er von ihm, wußte aber nicht seinen Namen, noch wer er überhaupt war. Er hat von ihm nur ganz allgemein als von einem Mann von den 'Aliden geredet. Noch erstaunlicher ist es, wenn Abu'l-Farağ al-Iṣbahānī, der Verfasser des berühmten *Ağānī*, der ungefähr alles wußte, uns in seinem Buch *Maqātil at-Ṭalibijjīn* beinahe nichts von den jemenitischen Imamen sagt, obwohl das Thema des Buches die Gefallenen von den Nachkommen Abū Ṭalib's waren. Etwas aber hat er allerdings darüber gesagt, nämlich:²⁾ Es gibt in Jemen augenblicklich einige von den Ṭalibiden, die es beherrschen, aber wir sind von ihren Nachrichten abgeschnitten; denn es gibt ja nur wenige Leute, oder überhaupt keine, die etwas davon vermitteln. Diese Stelle lautet:

على أنه يوجد في اليمن في هذا الوقت، وبنواحي طبرستان، جماعة من آل أبي طالب قد ملكوها وتغلبوا عليها؛ إلا أن أخبارهم منقطعة عنا لقلة من ينقلها إلينا، بل لعددهم وقصدانهم.

Auch der große Dogmenkenner al-Aš'arī, der die sunnitischen Lehren und die aš'aritische Richtung begründet hat, hat in seinem bedeutenden Buche *Maqālāt al-Islāmijjīn* nichts über die jemenitischen Zaiditen gesagt, wo er über die verschiedenen Sekten eingehend spricht. R. STROTHMANN hat das schon bemerkt und mit Erstaunen erwähnt, indem er in seiner Abhandlung über Aš'arī's Buch und über die Ausgabe sagt:³⁾ „Um Jemen hat er (al-Aš'arī) sich überhaupt nicht gekümmert!“ Ibn Ḥaldūn aber hat in seinem geschichtlichen Werke einige kurzo, in gewissen Hinsichten falsche Angaben über al-Hādī, seine Vorfahren und Nachkommen gemacht. Er hat z. B. angegeben, al-Hādī sei in as-Sind geboren und von da aus nach Jemen gekommen,⁴⁾ was den Angaben aller jemenitischen Werke widerspricht.

¹⁾ Vgl. at-Ṭabarī, Serie III, S. 2204, Z. 15 ff.

²⁾ *Maqātil at-Ṭalibijjīn*, S. 234—235.

³⁾ Islam, Bd. XIX, Heft 4, S. 205.

⁴⁾ Siehe *al-Muḥtaṣar* (ein Abschnitt aus *K. al-'Ibar*, welcher die Geschichte Jemens betrifft), bei KAY, S. 105—106, und *al-'Ibar*, Bd. IV, S. 111 und 213; dazu siehe *al-Iḥḍā*, f. 37a, 40b—41; den Text S. 7 und 8.

über die Dynastie der Šulaihididen geschrieben, welche als Dā'īs (Propagandisten) für die ägyptischen Fātimiden wirkten. Und al-Ḥazrağī hat über die Rasūliden geschrieben, die Werber und Vasallen der orthodoxen Ajjūbiden Ägyptens waren. Von den zaiditischen Imamen in Jemen handeln die beiden Werke kaum. TRITTON's und WÜSTENFELD's Werke handeln auch von den Türken in Jemen und der türkischen Zeit, worüber es noch andere Werke gibt. Und was ANSALDI geschrieben hat, das sind allgemeine Bemerkungen über die jemenische Bevölkerung und geographische Bemerkungen über das heutige Jemen.

Viele von den Imamen selbst und ihre Verwandten und Angehörigen haben über die zaiditischen Imame in Jemen geschrieben oder sonstige wichtige Werke verfaßt. Einige davon sind bereits veröffentlicht, wie z. B. *aṭ-Ṭirāz fī 'Ulūm al-Balāğā wal-I'ğāz*, ein dreibändiges Buch über die rhetorischen Wissenschaften, welches von dem 18. Imām Jaḥjā¹⁾ b. Ḥamza geschrieben und von der ägyptischen Staatsbibliothek im Jahre 1914 (1332 H.) herausgegeben worden ist.²⁾ Aber gerade die Quellen über die Imame und ihre Geschichte sind heute verschollen oder unzugänglich. Zwar hat al-Wāsi'ī sein Buch *Tārīḥ al-Jaman* (Geschichte des Jemen) im Jahre 1346 H. (1927) herausgegeben. Auch VAN ARENDONK hat im Jahre 1919 über al-Ḥādī, den Begründer des zaiditischen Imamats in Jemen in seinem Buch „Die Entstehung des zaiditischen Imamats in Jemen“ (*De Opkomst van het Zaidietische Imamaat in Yemen*) geschrieben. Aber was al-Wāsi'ī geschrieben hat, das sind, wie weiter unten an Beispielen gezeigt werden soll,³⁾ kurze, manchmal ungenügende und ungenaue Angaben nach einigen Handschriften über Jemen und die Imame. VAN ARENDONK dagegen hat die Geschichte al-Ḥādī's in Jemen hauptsächlich nach den Handschriften der Werke *Sīrat al-Ḥādī* von 'Alī b. Muḥ. b. 'Ubaid Allāh al-'Abbāsī al-'Alawī (Br. Mus. Or. 3901, Rieu, *Suppl.*, No. 531), *Anbā' az-Zaman fī Aḥbār al-Jaman* und *Bahğat az-Zaman fī Tārīḥ al-Jaman* von Ibn 'Abd al-Mağīd⁴⁾ dargestellt.

¹⁾ Er wurde im Šafar 660 H. (1270) in Šan'a geboren und starb im Jahre 747 H. (1346). Seine Regierung dauerte 51 Jahre. Vgl. *Tatimmat al-Iğāda*, Fol. 64b—67b und al-Wāsi'ī, S. 35—37.

²⁾ Im Verlag al-Muqtataf unter dem Titel:

كتاب الطراز المتضمن لأسرار البلاغة وعلوم حقائق الإعجاز

³⁾ Siehe S. 18f, unten.

⁴⁾ Paris, Bibl. Nat., Blochet, *Cat. de la collection de manusc. orient. formée p. M. Ch. Schefer*, no. 5977.

Qāsim al-Qā'im bi-'Amr Allāh b. al-Mahdī al-'Alawī, dem zweiten aus seiner Dynastie. Er wurde mit Amīr al-Mu'minīn (Fürst der Gläubigen) betitelt; al-Andalus gehörte 'Abd ar-Raḥmān b. Muḥammad, der an-Nāṣir al-Umawī als Titel führte; Ḥurasān und Māwarā'annahr gehörten Naṣr b. Aḥmad as-Sāmānī; Ṭabaristān und Ġurgān gehörten den Dailam; al-Baḥrain und al-Jamāma gehörten Abū Ṭāhir al-Qarmaṭī."

Im Anschluß an al-Baḥrain und die Jamāma erwartet man die Erwähnung Jemens; aber das erwähnt Ibn al-Aṭīr überhaupt nicht. Und doch ist unter den vielen Dynastien, die damals auf den Schauplatz traten, nur eine einzige, die sich bis zum heutigen Tage erhalten hat, die einzige, die echtes arabisches Blut hat, ohne Zweifel von dem Propheten herkommt, die viel echte islamische Gebräuche und Sitten bewahrt und noch heutigen Tage selbständig herrscht und ihre eigene Politik macht, die jemenische Dynastie, die heute Jemen besitzt.

2. Die Gründung der zaiditischen Dynastie in Jemen.

Sie wurde begründet von al-Hādī ila'l Ḥaqq Jahjā¹⁾ b. al-Ḥusain am 11. März 897 (Ṣafar 284 H.). Sein Nachkomme und etwa 97. Nachfolger, der Imām al-Mutawakkil Jahjā, hat das zaiditische Imamāt nach dem Abzug der Türken im Jahre 1337 H. (1918), also 1021 Jahre nach der Begründung der Dynastie, zu einem jemenitischen Königreich erweitert und herrscht noch heute über Jemen.

3. Die Quellen über das zaiditische Jemen.

Als man im Jahre 1934 von dem Krieg zwischen Imām Jahjā und Ibn Sa'ūd, dem König von Ḥiğāz, hörte, wurde man aufmerksam und fing an, über Jemen und die jemenische Dynastie Nachforschungen anzustellen. Die Grundlage dafür aber fehlte so gut wie ganz, denn man hatte keine Quellen für dieses Gebiet. Gewiß gibt es ältere Werke über Jemen, die man kennt, etwa wie *Tārīḫ al-Jaman* von 'Umāra al-Ḥakamī al-Jamanī und *K. al-'Uqūd al-lu'lu'ijja* von 'Alī al-Ḥazraġī. Auch neuere, wie *The Imams of San'a'* von TRITTON; *Jemen im XI. (XVII.) Jahrhundert* von WÜSTENFELD und *Il Yemen* von ANSALDI. Aber was sind das für Werke? 'Umāra hat

¹⁾ Siehe seine Stammlinie bis 'Alī b. Abī Ṭālib auf S. 7 des arabischen Textes.

1. Die Verhältnisse des abbassidischen Reiches am Ende des 3. und zu Anfang des 4. Jahrhunderts d. H. nach Ibn al-Aṭīr.

Der große Geschichtsschreiber Ibn al-Aṭīr hat uns die Verhältnisse des abbassidischen Reiches in seinem Werke *al-Kāmil* geschildert und gezeigt, wie am Ende des 3. und zu Anfang des 4. Jahrhunderts der Hedschra der Verfall des Staates sich immer bemerkbarer machte. Er spricht von den zahlreichen Aufständen, die damals ausbrachen, von der Machtlosigkeit der späteren abbassidischen Kalifen, wie insbesondere von dem 20. abbassidischen Kalifen ar-Rāḍī, der selbst in seiner eigenen Residenz alles von seinem Minister bestimmen ließ, von den vielen neuauftauchenden Dynastien und von den sich immer mächtiger fühlenden Statthaltern, die die von ihnen verwalteten Gebiete allmählich an sich rissen und so neue Staaten auf dem Boden des Reiches gründeten.

Fast alle diese neuen Staaten führt Ibn al-Aṭīr auf, von Jemen jedoch und dem zaiditischen Imamats, das 324 d. H. (936) schon etwa 30¹⁾ Jahre lang bestand, sagt er kein Wort.

Es heißt bei Ibn al-Aṭīr an dieser Stelle²⁾: „Die Statthalter in den peripheren Gebieten (Aṣḥāb al-Aṭrāf) bemächtigten sich ihrer Verwaltungsgebiete und machten sich selbständig. Dem Kalifen blieb nur Bagdad und seine Umgebung (A'mālūhā), aber auch da hatte Ibn Rā'iq³⁾ die Herrschaft und die Regierung. Der Kalif selbst hatte nichts zu sagen. Für die anderen Gebiete galt folgendes: Al-Baṣra gehörte Ibn Rā'iq (in der Hand des Ibn Rā'iq); Ḥūzistān gehörte al-Baridī; Fāris gehörte 'Imād ad-Daula b. Buwaih; Karmān gehörte Abū 'Alī Muḥammad b. Ijās; ar-Rajj, Iṣbahān und al-Ġabal gehörten Rukn ad-Daula b. Buwaih und Wašmgīr, dem Bruder von Mardawīḡ, die sich beide darum stritten; al-Mauṣil und Dijārbakr, Muḍar und Rabī'a gehörten den Banū Ḥamdān; Ägypten und Syrien gehörten Muḥammad b. Tuġġ al-Jḥṣid; al-Maġrib und Ifriqijja gehörten Abu'l-

¹⁾ Die Imamatsgründung war März 897 und Ibn al-Aṭīr schildert die Verhältnisse im Jahre 936.

²⁾ Vgl. Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 241.

³⁾ Abū Bakr Muḥammad b. Rā'iq, Fürst der Fürsten und Machthaber, zum ersten Mal in der Regierungszeit ar-Rāḍī's auf 1 Jahr und 10 ½ Monate, und zum zweiten Mal in der Regierungszeit al-Muttaqī's auf 6 Monate. Er ist im Jahre 330 H. von Nāṣir al-Daula b. Ḥamdān ermordet worden. Vgl. Ibn al-Aṭīr, Bd. VIII, S. 261, 284, 286.

Einführung.

1. Die Verhältnisse des abbassidischen Reiches am Ende des 3. und zu Anfang des 4. Jahrhunderts der H. nach Ibn al-Aṣṭir	11
2. Die Gründung der zaiditischen Dynastie in Jemen	12
3. Die Quellen über das zaiditische Jemen	12
4. Was die älteren arabischen Historiker und Geographen über Jemen und die Zaiditen daselbst wissen	14
5. Weshalb die Kenntnisse über Jemen gering sind	16
6. Die Gründe für die Edition	17
7. Die <i>Tatimmat al-Ifāda</i>	18
a) Beschreibung	18
b) Einige Vergleiche	18
c) Charakterisierung	20
8. Die <i>Anbā' az-Zaman</i>	22
a) Warum ist dieses Werk für die Edition gewählt worden?	22
b) Wer ist der Verfasser?	24
c) Beschreibung	25
d) Methode des Verfassers und seine Quellen	26
9. Übersetzungsprobe mit Kommentar	27
10. Grundsätze der Edition	31

Ibn ad-Daiba' = *Qurrat al-'Ujūn fi Ahbār al-Jaman al-maimūn*, eine wenig abweichende Bearbeitung derselben Geschichte von Abū 'Abd Allāh b. 'Abd ar-Raḥmān... b. ad-Daiba', Kairo V 104. Vgl. BROCKELMANN, Bd. II, S. 401 (2).

Kitāb al-Ifāda fi Tārīḥ al-A'imma as-Sāda und die Fortsetzung davon *Tatimmat al-Ifāda*, Berlin Ms. Glas. 37 (Ahlwardt 9665), siehe S. 18ff. der Einführung und vgl. BROCKELMANN, Bd. I, S. 402; STROTHMANN, *Die Literatur der Zaiditen*, im *Islam*, Bd. I, S. 358ff., Bd. II, S. 67ff.

Al-Lahḡi = Berlin Ms. or. 2° 1300 (Ahlwardt 9664), *Kitāb fihi Šai' min Ahbār az-Zaidijja bil-Jaman mina 'l-Aṣḡāḡ min Āl Rasūl Allāh*... Geschichte der Söhne al-Hādī's, besonders die des Aḥmad und ihrer Anhänger. Vgl. STROTHMANN, *Die Literatur der Zaiditen*, im *Islam*, Bd. I, S. 363.

- Jāqūt, Šihāb ad-Dīn Abū 'Abd Allāh al-Ḥamawī, *Kitāb Mu'jam al-Buldān*, ed. WÜSTENFELD, Leipzig 1866—73.
- Al-Karḥī, Abū Ishāq Ibrāhīm b. Muḥammad al-Fārisī, *Kitāb al-Masālik wa 'l-Mamālik*, ed. DE GOEJE, *Bibl. geograph. arabic.*, Bd. I, Leiden 1870.
- KAY, Henry C., *Yaman. Its early mediaeval history*, siehe al-Bahā'.
- Al-Mas'ūdī, Abū 'l-Ḥasan 'Alī b. al-Ḥusain b. 'Alī, 1. *Kitāb Murūf ad-Daḥab*, ed. BARBIER DE MEYNAUD et PAVET DE COURTEILLE, Paris 1861—77, Bd. IV, VII u. VIII. — 2. *Kitāb at-Tanbīh wal-Ibrāf*, ed. DE GOEJE, *Bibl. geograph. arabic.*, Leiden 1894 (zitirt als *at-Tanbīh*).
- Al-Maqdisī, Šamsu'd-Dīn Abū 'Abd Allāh Muḥ., *Aḥsan at-Taqāsīm fī Ma'rifaṭ al-Aqālīm*, ed. DE GOEJE, *Bibl. geograph. arabic.*, Bd. III, Leiden 1877.
- Al-Maqrīzī, Aḥmad b. 'Alī, *Kitāb as-Sulūk li-Ma'rifaṭ Duwal al-Mulūk*, 1. Teil, Bd. I, ed. M. MUSTAFA ZIADA, Kairo, Verlag der Ägypt. Staatsbibliothek, 1934.
- Našwān, Ibn Sa'īd (= Nashwān), *Šamsu'l-'Ulūm*, ed. 'AZIMUDDIN AḤMAD, Leiden-London 1916 (GIBB Mem. XXIV).
- NIEBUHR, Carsten, *Beschreibung von Arabien*, Kopenhagen 1772.
- 'Umāra al-Ḥakamī (Omarah), Naḡmu'd-Dīn b. Abī 'l-Ḥasan, *Kitāb Tārīḥ al-Jaman* in KAY's *Yaman* (siehe al-Bahā').¹
- RATHJENS, Carl, *Rathjens-v. Wißmannsche Südarabien-Reise*, Bd. III (= Hamburgische Universität, Abhandlungen aus dem Gebiet der Auslandskunde, Bd. 40), Hamburg 1934.
- As-Subkī, Tāḡ ad-Dīn, *Ṭabaqāt as-Šāfi'iyya al-kubrā*, Kairo, al-Maṭba'a al-Ḥusainiyya, 1. Ausgabe, 1324 H.
- STROTHMANN, R., *Das Staatsrecht der Zaiditen*, Verlag K. J. Trübner, Straßburg 1912.
- *Kultus der Zaiditen*, Verlag K. J. Trübner, Straßburg 1912.
- *Islamische Konfessionskunde und das Sektenebuch des Aš'arī*, Sonderdruck aus dem „Islam“, Bd. 19, Heft 4.
- At-Ṭabarī, Abū Ġa'far Muḥ. b. Ġarīr, *Kitāb Aḥbār ar-Rusul wal-Mulūk*, ed. DE GOEJE, Leiden 1879—1901 (Serie 3, Bd. IV).
- Taimūr Pašcha, Aḥmad, *Naḡra tāriḥiyya fī Naṣrat al-Maḡāhib al-arba'a*, Kairo 1345 H., al-Maṭba'a as-Salafijja.
- VAN ARENDONK, C., *De Opkomst van het Zaidietische Imamaat in Jemen*, Leiden 1919.
- Al-Wāsi'ī, 'Abd al-Wāsi' b. Jalījā, *Tārīḥ al-Jaman*, Kairo 1346 H., al-Maṭba'a as-Salafijja.
- WÜSTENFELD, Ford., 1. *Genealogische Tabellen der arabischen Stämme und Familien*, Göttingen 1852. — 2. *Vergleichungstabellen der muhammedanischen und christlichen Zeitrechnung*, 2. Aufl. Leipzig 1926. — 3. *Jemen im 11. (17.) Jahrhundert*, Göttingen 1884.

Handschriften.

- Kitāb Anbā' az-Zaman fī Aḥbār al-Jaman* von Jalījā b. al-Ḥusain al-Jamālī, Berlin Ms. ar. 2° 1304 (Ahlwardt 9745), siehe S. 25ff. der Einführung und vgl. BROCKELMANN's *Geschichte der arabischen Literatur*, Bd. II, S. 403; STROTHMANN, *Literatur der Zaiditen, im Islam*, Bd. I, S. 304.

Literatur.

- ABŪ ḤADĪD, MUḤAMMAD FARĪD, *Ṣalāḥ ad-Dīn al-Ajjūbī wa-‘Aṣruḥ*, Kairo, Verlag der Ägyptischen Staatsbibliothek, 1927/1346 H.
- Abu'l-Farağ al-Iṣbahānī, ‘Alī b. al-Ḥusain, *Kitāb Maqātil at-Ṭalibījīn*, Teheran 1303 H.
- AHLWARDT, W., *Verzeichnis der arabischen Handschriften der Königl. Staatsbibliothek zu Berlin*, Bd. IX.
- AMĪN, AḤMAD, *Ḍuḥā’l-Islām*, Bd. II, Kairo 1935/1353 H.
- ANSALDI, Cesare, *Il Yemen*, Rom 1933.
- Al-Aṣ‘arī, Abu’l-Ḥasan ‘Alī b. Ismā‘īl, *Maqālāt al-Islāmījīn* (Die dogmatischen Lehren der Anhänger des Islam), Bd. I, ed. HELMUT RITTER, Konstantinopel 1930.
- Al-Bahā’ al-Ġanadī, Abū ‘Abd Allāh Jūsuf, *Aḥbār al-Qardmīṣa bil-Jaman* (Auszug aus dem *Kitāb as-Sulūk*), hsg. u. übers. v. KAY, London 1309 H./1892.
- Al-Bakrī, Abū ‘Uбайд ‘Abd Allāh b. ‘Abd al-‘Azīz, *Kitāb Mu‘jam ma‘ṣta‘-ḡam* (Das geographische Wörterbuch), Göttingen-Paris 1876.
- BROCKELMANN, Carl, *Geschichte der arabischen Litteratur*, Weimar 1898—99.
- Dozy, R., *Supplément aux Dictionnaires Arabes* (Dozy: Supp. Dict. Ar.), Leiden 1881.
- E. I. = *Enzyklopädie des Islam* (deutsche Ausgabe).
- GLASER, Eduard, Seine Aufsätze über Arabien, sowie seine Karte (*Petermanns Mitteilungen aus Justus Perthes geographischer Anstalt*, Bd. 32, 1886).
- Al-Ḥamdānī, 1. *Kitāb Ṣifāt Ḡazirat al-‘Arab* (Geographie der arabischen Halbinsel) herausgegeben von David H. MÜLLER, Leiden 1891. — 2. *Kitāb al-Iklīl*, Auszug daraus u. d. T. *Die Burgen und Schlösser Südarabiens* von David H. MÜLLER, Wien 1879.
- Ḥāḡḡī Ḥalīfa (Ḥajī Khalfā), *Kaṣf az-Zunūn*, ed. G. FLÜGEL, Leipzig 1835—58.
- Al-Ḥazraḡī, ‘Alī b. al-Ḥasan, *Kitāb al-‘Uqūd al-ḥuḥū‘ijja fi Tārīḡ ad-Dawla ar-rasūliyya*, ed. BASJŪNĪ ‘ASAL, Kairo, Verlag al-Hilāl, 1329—1332 H./1911—14.
- Ibn al-Aṡīr, ‘Izzu’d-Dīn Abu’l-Ḥusain ‘Alī, *Kitāb al-Kāmil fi’t-Tārīḡ*, ed. TONNBERG, Leiden 1863—70, Bd. VII, VIII u. XI.
- Ibn Ḥauqal, Abu’l-Qāsim, *Kitāb al-Masālik wa’l-Mamālik*, ed. DE GOSSE, *Bibliotheca geographorum arabicorum*, Leiden 1872.
- Ibn Ḥaldūn, ‘Abd ar-Raḥmān b. Muḥammad, 1. *Kitāb al-‘Ibar...* Būlāq 1284 H., Bd. IV. — 2. *Al-Muqaddima*, Kairo al-Maṭba‘a al-Ḥairijja (AL-ḤASSĀN) 1322 H.
- Ibn Ḥillikān, Šamsu’d-Dīn Abu’l-‘Abbās Aḥmad, *Kitāb Waṣajāt al-A‘jān...* Būlāq 1299 H.
- Ibn Muḥannā, Aḥm. b. ‘Alī b. al-Ḥusain, *Kitāb ‘Undat at-Ṭalīb...*, Bombay 1318 H.
- Ibn Roṣṡaḡ, Aḥmad b. ‘Alī, *Kitāb al-A‘lāq an-naṣīṣa*, ed. DE GOSSE, *Bibl. geograph. arabic.* Bd. 7, Leiden 1891.
- Der Islam*, Zeitschr. für Geschichte und Kultur des islamischen Orients, Bd. I u. II, 1910—11; Bd. XI, 1921.

Inhalt.

Literatur.....	7
I. Einführung	10
II. Textausgabe	Ⅳ
1. Inhaltsverzeichnis	Ⅳ
2. Text.....	Ⅴ
3. Indices	Ⅶ
a) Biographischer Namenindex	Ⅶ
b) Geographischer Namenindex	Ⅶ

Umschrift

f	ف	r	ر	ʾ	ء
q	ق	z.	ز	ā	ا
k	ك	s	س	b	ب
l	ل	š	ش	t	ت
m	م	ṣ	ص	ṭ	ث
n	ن	ḍ	ض	ǧ	ج
h	هـ	ṭ	ط	ḥ	ح
w, u, ū	و	ẓ	ظ	ḫ	خ
j, ī	ي	ʿ	ع	d	د
		ǧ	غ	ḏ	ذ

Dem Geiste unseres großen Reformers, des Imam
Muḥammad ‘Abduh, der für die Erneuerung und Einigung der
arabisch-islamischen Welt gelebt hat,

und dem verdienstvollen Manne, der sein Andenken
lebendig erhalten hat, ‘Abdassalām aš-Šādīlī Pascha widme
ich dieses Buch in einer Zeit, da der Orient erwacht ist und
nach Erkenntnis seiner selbst strebt.

Als eine Vorstudie zu einer künftigen Geschichte
der Dynastie der Zaiditen-Imame, die über tausend Jahre lang
ununterbrochen allein nach dem islamischen Recht in Jemen
geherrscht hat, und noch herrscht, soll es mithelfen, einen bisher
wenig bekannten Zeitraum der islamischen Geschichte auf-
zuhellen.

JAḤJĀ B. AL-ḤUSAIN
B. AL-MU'AJJAD AL-JAMANĪ'S
„ANBĀ' AZ-ZAMAN FĪ AḤBĀR AL-JAMAN“

ANFÄNGE DES ZAIDITENTUMS IN JEMEN
TEXTKRITISCHE TEILAUSGABE MIT ÜBERSETZUNGSPROBE,
KOMMENTAR UND EINFÜHRUNG IN DIE HISTORISCHE
JEMENISCH-ZAIDITISCHE LITERATUR

VON

MOHAMED MADI

WALTER DE GRUYTER & CO.

VORMALS G.J. GÖSCHEM'SCHE VERLAGSHANDLUNG — J. GUTTENTAG, VERLAGS-
BUCHHANDLUNG — GEORG REIMER — KARL J. TRÜBNER — VEIT & COMP.

BERLIN UND LEIPZIG

STUDIEN ZUR
GESCHICHTE UND KULTUR
DES ISLAMISCHEN ORIENTS

ZWANGLOSE BEIHEFTE
ZU DER ZEITSCHRIFT „DER ISLAM“

HERAUSGEGEBEN

VON

R. STROTHMANN

NEUNTES HEFT

WALTER DE GRUYTER & CO.

VORMALS G.J. GÖSCHEN'SCHE VERLAGSHANDLUNG — J. GUTTENTAG, VERLAGS-
BUCHHANDLUNG — GEORG REIMER — KARL J. TRÜBNER — VEIT & COMP.

BERLIN UND LEIPZIG

مكتبة الثقافة الدينية

المركز الرئيسي: شارع برديعير الظاهر

تليفون ٩٣٦٢٧٧ / ٩٢٢٦٤٠